

**Semne,
Minuni
și
Tămăduiri**

James W. Knox

Semne, Minuni și Tămăduiri

James W. Knox

Traducere

L. Popescu

Adresa și telefonul de contact

Bible Baptist Church
Drumul Schinoasei 138 A
Chișinău, Moldova
Ph/Fax 281445, 734744

Cuprins:

Prefață

Capitolul 1: Darul Apostolic al Limbilor

Capitolul 2: Folosirea Limbilor de către Corinteni

Capitolul 3: Căderea în Duhul

Capitolul 4: Boală și Tămăduire

Capitolul 5: Semnele și ascensiunea Antihristului

Epilog

Prefață

După ce a citit această carte, el deja știa mai bine, decât înainte, că el nu se supără. Conștientizarea aceluia fapt, că tu ești în minoritate, chiar și de unul singur împotriva lumii întregi, nu te aduce la nebunie. În aceasta și constă adevărul și minciuna, dar dacă tu te ții de adevăr chiar și atunci, când toată lumea este împotriva ta, atunci nimic nu te poate scoate din fire

GEORGE ORBEL
„1984”

Majoritatea celor, care își consacră viața și energia sa la scrierea unei cărți, speră să influențeze asupra celui mai mare auditoriu după posibilitate. Și nu contează, ce scop are autorul: comercializarea, aprecierea unanimă sau slava, el numaidecât trebuie să se gândească la numărul cititorilor săi, pe care i-ar atrage tema acestei cărți. Mai adăugați la aceasta cheltuielile pentru editarea acestei cărți și dorința firească de a vinde un număr suficient de tiraje pentru acoperirea acestor cheltuieli sau pentru a primi profit. Pentru aceasta de la autor se așteaptă, că el va alege tema, care ar fi puțin contradictorie sau deloc contradictorie.

Pentru ce atunci am ales noi tema pentru această carte, care desparte biserica, denominațiile și familiile? De ce prima noastră călătorie în împărăția slujirii editoriale este legată de problema, care devine temelie pentru multe discuții și divergențe vehemente?

Pricina este foarte simplă. Noi dorim sincer să le ajutăm acelor, care nu doresc să demonstreze punctul de vedere al unei sau altei părți, ei pur și simplu vor să știe și să înțeleagă adevărul biblic referitor la semne, minuni și tămăduiri.

Pe de altă parte a acestei baricade de discuții despre darurile semnelor se găsesc acei, care scriu tratate anti-harismatice pentru acei cititori, care deja sunt dispuși pesimist împotriva harismaților. Din tonul și stilul acestor lucrări se vede, că autorul nu are nici un fel de dorințe să-i îndrume pe harismați, el pur și simplu dorește să-i distreze pe adepții săi.

La alcătuirea acestor cinci capitole dorința noastră consta în studierea scripturii, și prezentarea unui studiu complet și obiectiv al elementelor-cheie ale mișcării harismatice. Pe parcursul primelor două capitole noi cu voi vom discuta darul limbilor, vom compara fiecare fragment din Biblie, care vorbește despre acest dar și folosirea lui, și vom discuta pe fiecare din ele în contextul său. În capitolul, care vorbește despre boală și tămăduire, noi vă vom prezenta cauzele pentru suferința fizică, care sunt scrise în cuvântul lui Dumnezeu.

Câteva capitole sunt consacrate fenomenului relativ nou – căderea în duh, și capitolul final totalizează posedarea darurilor semnelor într-un anumit timp. În aceste capitole noi vă vom vorbi despre neînțelegerea serioasă în cuvinte accesibile. Nici într-un caz acest lucru nu trebuie să devină temei pentru ofense și ură a acelor, care încă nu tocmai bine înțeleg cuvântul lui Dumnezeu.

Cea mai serioasă problemă la sfârșitul acestei perioade a devenit nu folosirea darurilor, ci folosirea incorectă a darurilor sau lipsa lor. Cea mai serioasă problemă este ignorarea grosolană a cuvântului lui Dumnezeu. Un membru mediu statistic al bisericii, mântuit sau nemântuit, cunoaște scriptura insuficient pentru a deosebi albul de negru, și aceasta se referă la orice doctrină sau orice activitate. Cât de grosolan n-ar suna aceasta, dar așa este realitatea la ziua de astăzi.

Astăzi propovăduitorii folosesc cuvântul lui Dumnezeu, ca sursă, în care se poate găsi material pentru predică. Ei nu predau oamenilor săi scripturile. Slujitorii bisericii astăzi sunt meșteri în a găsi unele sau alte fragmente din Biblie pentru a-și demonstra punctul său de vedere, și în același timp ei curăță cu migală orice fragment, în care există probabilitatea dezacordului cu poziția lor doctrinară. În rezultatul acesta, biserica și-a pierdut rolul său, ca loc, unde se adună credincioșii pentru a primi îndrumări. Biserica, mai degrabă, a devenit un loc pentru distracții bune, acătării, uneori creștine. Cu cât e mai bun show-l, cu atât mai mult se poate de târăganat. În timp ce mulți deplâng predicile trecutului, majoritatea au preluat filozofiile nebiblice și propunerile sociale de la catedră ca ceva implicit.

Lipsa accentului suficient pe cuvântul lui Dumnezeu s-a revărsat asupra slujitorilor în ignorarea aproape în totalitate a Bibliei de către majoritatea membrilor bisericii. Unii din ei folosesc Biblia ca pe un medalion pentru succes, ținând-o deschisă înaintea sa, pentru ca șoferul beat să nu se izbească în primul stâlp de lumină. Alții folosesc Biblia ca pe un panou spiritist: închid ochii, deschid cartea, și indică la întâmplare cu degetul la „versetul de astăzi”. Alții au o Biblie foarte frumoasă, pe care ei o iau cu sine la biserică numai din cauza că

anume o asemenea Biblie citește propovăduitorul înainte de predica sa. Aceste biblii au coperte de culori aprinse și pagini lucitoare chiar și peste zece ani de frecventare a bisericii în fiecare Duminică. Dacă va fi întrebat un membru al bisericii, atunci el va spune, că Biblia este cea mai importantă carte din toate cărțile, dar neștiința lui ne deschide nouă ochii la realitate.

Și sunt încă acei, care cu adevărat studiază Biblia. Ei se împart în trei tabere:

În tabăra „A” se găsesc acei, care deja au hotărât pentru sine, în ce să creadă, și în cuvântul lui Dumnezeu ei de obicei caută acele fragmente și versete (e suficient și o jumătate de verset), care le-ar susține punctul lor de vedere, deja format. Ei uneori sunt atât de consacrați cercetărilor sale, că găsesc necesar să copieze fragmente întregi din Biblie, sau să corecteze versetele discutabile, pentru a fi încrezuți în aceea, că ei pot să „vă arate aceasta în Biblie”. Deseori aceștia sunt oameni buni, care îl iubesc pe Domnul. Dar, în realitate, unicul lucru, pe care ei îl iubesc mai mult decât pe Domnul este părerea sa proprie. De fiecare dată când ei găsesc, că Însuși Dumnezeu îi susține în punctul lor de vedere, ei sunt entuziasmați la culme. Ce n-ați face, nici într-un caz nu intrați în dispute cu acei din tabăra „A”, pentru că ei știu aceea, în ce cred ei, și vă pot arăta versetul pentru a vă demonstra aceasta.

În tabăra „B” se găsesc acei, care au petrecut ore în șir, cercetând Biblia, încercând să găsească versete și fragmente (e suficient și jumătate de verset) pentru a le folosi în discuțiile sale cu membrii taberei „A”. Cercetările lor sunt motivate de dorința de a le indica la greșelile și la rătăcirile taberei „A”. Ei încearcă o bucurie enormă, când la ei în ospeție vine un membru al sectei sau când ei găsesc un argument bun în timpul discuției cu verișorul său de-al treilea. În realitate, ei cunosc atât de bine Biblia, că lor deja de o veșnicie întregă nu le mai este interesant să stea în biserică și să asculte predici, în care ei nu găsesc nimic folositor pentru sine. De ce? Întrebați-i, și ei vor găsi un verset, dar poate și două pentru a vă demonstra deziluzia lor. Dar ce n-ați face, nici într-un caz nu discutați cu acei, care sunt în tabăra „B”, pentru că ei vă vor arăta versetul pentru a vă demonstra, că nu sunteți drept.

Dacă vom lua o mulțime enormă de oameni din această lume, care nu sunt creștini și nici nu pretind la acest nume, îi vom adăuga la aceasta pe toți creștinii nominali, care nu studiază Biblia, apoi îi vom adăuga la aceasta pe toți cei din tabăra „A” și din tabăra „B”, atunci va rămâne o minoritate frapantă. Această minoritate credincioasă și este umplutura taberei „C”.

În tabăra „C” se găsesc acei, care au convingeri și credință puternice, dar pot foarte ușor să-și schimbe convingerea în acel moment, când află din cuvintele lui Dumnezeu, că ele au fost greșite. Ei studiază Biblia suficient, pentru a putea deosebi greșelile și pseudodoctrinele, și sunt mai mult decât bucuroși, când îl îndrumă pe cel ce greșește. Ei nu sunt răutăcioși cu acei, care nu înțeleg, nu-i urăsc pe acei, care au alt punct de vedere, și nici chiar nu încearcă să intre în dispute cu ei. În tabăra „C” îi veți găsi pe acei, care îl iubesc pe Domnul. Ei iubesc Biblia, pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Cel mai mult pe lume ei doresc, ca Dumnezeu să le arate lor în Biblie, cum pot ei să trăiască așa, ca să-i fie plăcuți Lui în toate ce spun și ce fac. Ce n-ați face, nici într-un caz nu intrați în polemică cu acei din tabăra „C”, pentru că ei cunosc adevărul din Biblie, ei vă iubesc sufletul vostru, și vă vor fi prieteni adevărați în această lume a răului.

Acei, care deja se găsesc în tabăra „A”, citind această carte vor începe a mă disprețui, pentru că ei deja au decis pentru sine să creadă în aceea, ce se deosebește de faptul biblic. Acei care se găsesc în tabăra „B”, vor citi această carte, și vor rămâne fericiți, pentru că ei primesc încă câteva „pietre” pentru a le arunca în grădina dușmanilor săi din tabăra „A”. Această carte este scrisă pentru acei, care se găsesc în tabăra „C”.

Aceste capitole a fost stenografiate din predici sau emisiuni radiofonice. Deoarece aceste discursuri au fost rostite pe parcursul a câtorva ani în diferit timp, iar apoi au fost adunate împreună pentru ca să se scrie această carte, în unele capitole sunt posibile repetări ale materialului.

Capitolul 1

DARUL APOSTOLIC AL LIMBILOR

Și astăzi, vă zic eu, detașați-vă de acești oameni și lăsați-i; deoarece dacă această întreprindere și acest lucru este de la oameni, atunci se va dărâma, 39 iar dacă este de la Dumnezeu, atunci n-o puteți dărâma; {păziți-vă} să nu deveniți adversarii lui Dumnezeu.

FARISEU CU NUMELE GAMALIIL

În acest capitol noi vom petrece timpul în cercetarea referirilor la „vorbirile în limbi” din cartea Fapte. În capitolul următor vom examina celelalte referiri biblice la acest dar. Noi cu d-voastră vom studia cu atenție termenul „alte limbi”.

Această temă este cea mai discutată temă în orice denominație a lumii contemporane religioase. Pentru unii aceasta este o problemă, care duce în eroare, pentru alții e o problema de înaltă importanță. Cineva din credincioși își întemeiază toată viața numai pe această problemă, alții își pierd toată energia, pentru a contesta acest fenomen.

Noi vom lua Biblia și vom vedea ce arată cuvântul lui Dumnezeu referitor la limbi. Noi nu vom menționa ce învață credincioșii conservatori sau fundamentalistii. Noi de asemenea nu ne vom pierde timpul pentru a studia doctrinele harismaților, cincizeciștilor sau a altor grupuri, care pun un accent considerabil pe vorbirea limbilor.

Sunt chiar și așa oameni, ce spun, că toată această activitate este satanism curat. Alții afirmă, că tot ce a fost făcut în numele Domnului, îi este plăcut Lui. Scopul nostru va consta în a găsi mijlocul de aur stabil, care s-ar baza pe scripturi.

Cel mai probabil, că la ziua de azi această problemă ocupă locul doi pe surplusul de emoții și contradicții în creștinism, (locul întâi îl ocupă problema despre autoritatea Bibliei). Ca și Apostolul Pavel, noi credem, că tot, ce a fost scris în lege și în prorocii este adevărul, și că toată scriptura este inspirată de Dumnezeu. Ca și Apostolul Petru, noi credem, că cuvântul lui Dumnezeu este infailibil. Ca și David, noi credem, că Cuvântul lui Dumnezeu a fost păstrat cu desăvârșire și slăvit mai presus decât numele Domnului. Ca și Domnul Isus Hristos, noi credem, că această carte nu conține greșeli și nu are nevoie de corectări sau modificări. Isus Hristos a trăit aproximativ două mii de ani după ce manuscrisul inițial, scris de mâna lui Moise, a dispărut de pe fața acestui pământ trecător. Dar Dumnezeu nici odată n-a introdus corectări în text, și niciodată n-a presupus că textul a fost pângărit. Exact așa, și două mii de ani mai târziu după scrierea manuscriselor Noului Testament, noi nu avem nici un drept la corectări sau la îndoieli în Cuvântul lui Dumnezeu.

În timpul lecției noastre noi vom cerceta fiecare fragment, care vorbește despre limbi, în acea succesiune, în care se găsește. Noi nici într-un caz nu vom sări dintr-un loc în altul, pentru a încerca să folosim versetele așa, cum vrem noi. Fiecare fragment va fi luat în context și va fi acceptat în sensul direct .

În primul rând, trebuie de efectuat lucrări preventive. Există două reguli de studiere a Bibliei, care au fost stabilite de însăși Biblia.

1. ***Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri de la Duhul Sfânt, ÎNTREBUINȚÂND O VORBIRE DUHOVNICEASCĂ PENTRU LUCRURILE DUHOVNICEȘTI.*** (1 Corinteni 2:12, 13).
2. ***Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu, ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, ȘI CARE ÎMPARTE DREPT CUVÂNTUL ADEVĂRULUI*** (2 Timotei 2:15 BRI).

Aceste două fragmente vorbesc clar, că: nu se poate de luat versetele din Biblie în afara contextului însoțitor, ci trebuie să se compare atent cu alte fragmente. Dumnezeu în Cuvântul Său a pus hotare pentru a menționa perioadele de timp, în care el lucrează cu oamenii diferit. Aici fiecăruia îi este clar, că orice învățătură falsă sau neînțelegere a scripturilor în lumea bisericii contemporane din Laodicea este rezultat sau:

1) TĂLMĂCIRE PARTICULARĂ: când omul în temeiul experienței sau sentimentelor sale trăite, sau în baza studiilor, pe care el le-a primit în denominații sau în instituția de învățământ, dă tălmăcirea sa proprie scripturilor (ca contradictorii la ceea, ce se vorbește acolo).

2) APLICAREA INCORECTĂ A ADEVĂRULUI: este atunci când omul, cu adevărat, găsește adevărul, dar încearcă să-l aplice față de acei oameni, către care el n-a fost îndreptat. De exemplu, epistola către Evrei 11 ne vorbește nouă despre aceea, că Noe și familia lui au fost mântuiți, pentru că ei au construit arca, iar temnicerului închisorii din Filipi (Faptele 16) i s-a spus, că el și casa lui vor fi mântuiți, dacă ei vor crede în Domnul Isus Hristos. Dacă cineva ar fi învățat, că construirea arcei este o temelie biblică pentru mântuirea omului și familiei lui, aceasta ar fi fost adevărat. Dar dacă el ar fi spus, că și astăzi în acest secol noi trebuie să ne mântuim prin construirea arcei, atunci el ar fi APLICAT INCORECT ADEVĂRUL. Iar aceasta, desigur, e o greșeală.

Acum, haideți să luăm în considerare aceste gânduri, când vom examina această problemă despre limbi. În Evanghelia după Matei 11:13 Biblia afirmă, că legea și prorocii au fost până la Ioan (Botezătorul). De aceea Ioan a marcat cu sine trecerea. A venit Ioan, și în Evanghelia după Marcu 1:4 el propovăduia pocăința și botezul pentru iertarea păcatelor. În Evanghelia după Marcu 1:15 Isus spune: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”, noi aflăm, că pe parcursul întregii sale slujiri, Ioan propovăduia pocăința și botezul pentru iertarea păcatelor. Această tradiție își continua existența și în timpul slujirii lui Isus Hristos, care a luat Vechiul Testament și i-a dat explicație. El a dat interpretarea la ce se spune după litera legii și a chemat oamenii să vadă aceea, ce se spune după citatele legii. El i-a chemat să trăiască conform vieții și duhului legii.

De exemplu, legea interzicea preacurvia. Isus a mers mai departe. El învăța, că chiar și o privire pofticioasă deja se consideră preacurvie, deoarece păcatul este conținutul inimii. Cât de des Domnul nostru spunea: „**Auziți ce spune legea... eu vă vorbesc vouă**”.

Noi vedem, că legea și prorocii au fost până la Ioan. Slujirea lui consta în a pregăti calea pentru Mesia, Împăratul iudeilor. Când Isus Hristos, Mesia, a venit, El a arătat spre Sine ca la executarea legii. În executarea legii Isus s-a urcat pe cruce, a murit, a fost îngropat și a înviat a treia zi.

După învierea lui Hristos noi aflăm, în primele șase capitole ale cărții Faptele, că credincioșii continuau să propovăduiască Evanghelia lui Ioan Botezătorul, în care a fost adăugat Isus Hristos și faptele lui. Citiți cu atenție cuvintele și discursurile apostolilor din cartea Faptele în capitolele 2-7, și vă va deveni foarte clar. Până la Faptele 8 nimeni nu propovăduia despre aceea, că omul se poate mântui în baza faptei săvârșite de Isus Hristos. Când Filip îl învăța pe famenul Etiopean ce era scris în Isaia, noi găsim un păgân, care a fost convertit prin predica morții, înmormântării și învierii lui Isus Hristos (Isaia 53). Acest famen a primit mântuirea după harul credinței, iar apoi a fost botezat.

Saul din Tars s-a adresat după credință la Domnul Isus Hristos (Faptele 9) și a fost chemat să fie apostol pentru păgâni (Romani 11:13). Bunavestirea lui se află în 1 Corinteni 15. Aceasta este moartea, îngroparea și învierea lui Isus Hristos după scriptură. Aceste adevăruri mari ale Evangheliei suferinței Mântuitorului, Care plătește cu Sine pentru păcatele întregii lumi, se pot găsi în cărțile Vechiului Testament. Dar până la convertirea lui Pavel aceste versete au fost tănuite de inimile și mințile omenești. În epistola către Coloseni Pavel vorbește, că evanghelia bunăvestirii mântuirii după har, și nașterea credinciosului în biserica lui Dumnezeu, și trupul lui Hristos erau considerate **taina ținută ascunsă din vecinicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui** (Coloseni 1:26). Mântuirea sufletului după credință în lucrarea perfectă a lui Hristos a fost de asemenea înscrisă și în lege și în proroci, dar n-a fost arătată până când Duhul Sfânt n-a arătat acest adevăr prin epistolele lui

Pavel. Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutărilor lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit, CĂ NU PENTRU EI ÎNȘIȘI, CI PENTRU VOI SPUNEAU EI ACESTE LUCRURI, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimes din cer și în care chiar îngerii doresc să privească. (1 Petru 1:10-12).

Gândiți-vă, ce înseamnă aceasta. Pavel a scris epistolele Noului Testament, care conțin doctrinele bisericii Noului Testament, (aceste doctrine au fost tănuite pe paginile cărților Vechiului Testament, dar despre care nu știa nimeni până la nașterea lui Isus Hristos). Dar până la aceasta apostolii și credincioșii nu aveau nimic în mâini, în afară de manuscrisele Vechiului Testament. Noi trebuie să înțelegem, că pe parcursul perioadei de timp, care a fost scrisă în cartea Faptele, se scurge istoria oamenilor, care nu puteau să se adreseze la Noul Testament după doctrină, corecție, îndrumare în neprihănire, pentru că NOUL TESTAMENT NU EXISTA. În așa mod, acești oameni propovăduiau Vechiul Testament, sfârșitul căruia l-a marcat Ioan Botezătorul, și îndeplinirea căruia l-a marcat Isus Hristos. De rând cu aceasta, ei învățau Testamentul Nou, care consta în aceea, că omul poate să se „nască din nou”, și să primească viață veșnică prin moartea, îngroparea și învierea lui Isus Hristos, fără a aduce jertfiri preotului din Ierusalim, și fără a respecta sărbătorile. Dar ei nu aveau nimic în FORMĂ SCRISĂ DE MÂNĂ, pentru a justifica această schimbare radicală a închinării, care a existat mai mult de două mii de ani.

De aceea, pentru a confirma cuvintele apostolilor, Dumnezeu a dat semnele și minunile, care i-au fost date lui Moise (legea), Ilie (prorocii) și lui Isus Hristos (harul), pentru a confirma adevărul noii dispensații. Această idee a fost dezvoltată ulterior în totalitate în capitolul următor.

Luând ca fondal această perioadă de timp, noi putem vedea, de ce problema despre limbi devine atât de îndoielnică, atât de contradictorie și atât de periculoasă. Vorbind doctrinar, fiecare menționare a vorbirii în altă limbă se găsește în perioada de trecere a timpului, în cursul căruia oamenii propovăduiesc, învață, duc un mod de viață creștin, tind spre ascultarea de Dumnezeu fără indicații prescrise de la Dumnezeu, prin intermediul cărora ei își puteau încerca gândurile, cuvintele și faptele sale. Aceasta a fost spus nu pentru a spune, că gândurile, cuvintele și faptele lor erau incorecte. Evident, că ei erau conduși și îndrumați, cel mai des, de Duhul Sfânt. Dar ei nu aveau scris infailibilul Testament Nou, cum avem noi, la care ei ar fi putut să se adreseze pentru a stabili absolut ce este corect și ce este incorect.

Greșelile și neînțelegerea vin din cauza, că cineva își întemeiază doctrinele sale pe perioada istorică a trecerii la Cuvântul lui Dumnezeu, unde ei nu sunt. De exemplu, fragmentele din Biblie, care vorbesc despre manifestarea limbilor se pot găsi:

1. În Evanghelia după Marcu 16: timpul după înviere, dar până la pogorârea Duhului Sfânt.
2. În Faptele 2: după pogorârea Duhului Sfânt, dar până atunci, când Israel îl respinge pe Mesia (Faptele 7), și Dumnezeu Își întoarce privirea la păgâni (Faptele 8-10).
3. În Faptele 10: după ce Domnul începe a lucra cu păgânii, dar până a fi scrise epistolele Noului Testament.
4. În Faptele 19: Evanghelia pentru prima dată obține acel loc, căruia îi era cunoscută numai predica lui Ioan Botezătorul.

La Trecătoarea Împărătească din Colorado este un pod suspendat, care atârna asupra unui canion enorm, fundul căruia se găsește la mai mult de o milă în jos. Pe ambele părți ale

acestei trecători și acestui pod îngust, se află niște pereți rezistenți din granit masiv. Pe acest loc se poate sta; el va rezista la greutate; dar numai un prost se va hotărî să-și construiască acolo casă. Un om înțelept, desigur, va situa casa lui pe pământul tare al oricărei părți ale acestui pod. Aceeași se referă și la fragmentele trecerii în scriptură. Ele conțin adevărul, dar vai și amar de acel creștin, care va risca să-și ascute viața sa duhovnicească de asemenea podețe, și nu de solul dur al epistolelor. Haideți, dar să ne începem cercetarea noastră a limbilor, studiind fiecare menționare a acestui dar: **În sfârșit S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă; și i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviați. Apoi le-a zis: Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit** (Marcu 16:14).

Noi știm cine era acolo în timpul apariției lui Hristos. Acest lucru a fost spus celor unsprezece apostoli. El le-a spus acestor unsprezece, să propovăduiască Evanghelia, care includea în sine botezarea cu apă, ce va fi însoțită de anumite daruri. Menționați, că promisiunea darurilor supranaturale, pe care o dă Domnul Isus Hristos apostolilor, se referea la predicile lor. Aceste daruri nu erau de la Satana. Și în același timp acești oameni nu comiteau aceste minuni în trup. Acestea erau semne dumnezeiești, care erau date apostolilor pentru ca ei să-și înfăptuiască slujirea predicii în lume. Cum deja am spus anterior, acești oameni trebuiau să predice Noul Testament, care a fost stabilit, dar încă n-a fost tradus în viață de Domnul Isus Hristos. Dar în același timp ei nu puteau indica la epistolele Noului Testament. Contextul fragmentului arată clar, că aceste semne au fost date pentru aceea, ca acești oameni să poată vorbi ca oracolii lui Dumnezeu: **Domnul Isus după ce a vorbit cu ei, s-a înălțat la cer, și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, și ÎNTĂREA CUVÂNTUL PRIN SEMNELE CARE-I ÎNSOȘTEAU. Amin.** (Marcu 16:19-20).

În așa mod, în prima menționare noi vedem, că limbile erau date apostolilor de Domnul Isus Hristos ca aspect al dovezii cu cinci pereți a faptului, că ei spuneau adevărul lui Dumnezeu. Priviți cu atenție tot fragmentul, și observați, ce a spus Isus. Nu uitați, că anume șarpele din grădină a fost primul, care a folosit o parte a afirmației lui Dumnezeu, iar cealaltă parte a lăsat-o. **Iată semnele** (numărul plural) **care vor însoți pe cei ce vor crede** (numărul singular): **în Numele Meu vor:**

1. scoate draci;
2. vor vorbi în limbi noi;
3. dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma;
4. își vor pune mâinile pe bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.

Totul e foarte simplu, clar ca buna ziua. Noi nu trebuie să ne întemeiem doctrinele pe ceea, ce considerăm noi în privința aceasta sau pe aceea, cum credem că aceasta trebuie să se înțeleagă. Este evident din acest fragment, că Domnul le-a dat semne celor unsprezece apostoli iudei pentru a confirma faptul, că ei spun cuvintele Lui. Ele erau cinci. În așa mod, dacă omul era apostol și dacă posedea semnele apostolice, atunci ele erau numai cinci în manifestarea sa. A pretinde că mai exista și al șaselea semn ar însemna a contrazice Biblia. Declarația despre capacitatea de a tămădui fără aptitudinea de a bea cianură de potasiu ar însemna încălcarea cuvintelor lui Isus în Evanghelia după Marcu 16. Dacă spuneți că posedăți semnul apostolic de a vorbi limbile, dar nu aveți celelalte patru semne, atunci voi contraziceți ceea, ce CU ADEVĂRAT SE SPUNE în Evanghelia după Marcu 16. Și aceasta nici într-un fel nu este legată de tălmăcire, așa spune Isus! Așteptați o clipă. Aceasta încă nu este un temei pentru a ajunge la o oarecare concluzie și să lăsăm la o parte această carte. Eu am spus, că noi

nu avem de gând să tălmăcim scripturile, noi pur și simplu vom studia ceea, ce spun ele. Și din primul fragment noi putem deja vedea semnul la ceea, ce este acolo scris.

În anul 1979 (eu eram credincios deja de trei ani) directorii școlii biblice, pe care o frecventam eu, m-au trimis pe mine într-un orașel mic în munții Carolinei de Nord pentru a începe o biserică mică (sau poate că să se debaraseze de mine, totul depinde de punctul vostru de vedere). Cum numai s-a început lucrul migălos, și cu ajutorul sângelui lui Dumnezeu și transpirației mele ceva s-a mișcat din punctul mort, a apărut o pereche, care vroia să ne arate nouă aceea, de ce aveam noi nevoie. Niciodată asemenea oameni nu apar, când sufletele rătăcite au nevoie de mântuire. Dar cum numai se începe lucrul, voi aduceți oameni la Hristos, îndată ca prin farmec, apar acei, care doresc să pună accentul pe limbi. Cum numai au încercat să propovăduiască despre limbi, eu i-am invitat la o discuție particulară, ca ei mai întâi să-mi arate mie, de ce aveam eu nevoie, înainte de a le arăta aceasta membrilor micii mele biserici, care se găsea sub curatela mea.

A doua zi de sâmbătă la picnic noi discutam pașnic în fața casei, unde se găsea apartamentul meu micuț cu găuri în pereți în loc de climatizor. Eu i-am rugat să înceapă primii și să-mi povestească despre aceea cum ei au primit acest dar al limbilor. Eu au refuzat categoric. Apoi eu i-am întrebat, dacă la repetarea silabelor fără sens ei pierdeau controlul și începeau să vorbească în dodii. Ei s-au supărat și m-au amenințat, că eu aproape că îl hulesc pe Duhul Sfânt. Aceasta este o procedură standardizată. Ei au refuzat să discute cu mine experiența lor trăită, (asemenea oameni nu doresc să vorbească cu preotul, care cunoaște Biblia, ei preferă să vorbească cu noii convertiți). Eu i-am rugat să deschidă Biblia la Evanghelia după Marcu 16 și le-am povestit ceea ce nu demult v-am arătat și vouă. Apoi i-am rugat să deschidă Faptele 2. Când eu le-am propus aceasta, unul din ei și-a închis Biblia, s-a ridicat și a mormăit: „Dacă aveți de gând la fiecare pas să citați scriptura, atunci noi plecăm acasă!”

Dar tot ce eu aveam de gând să fac era să citez scripturile, de aceea ei au plecat acasă. Dacă ei și continuau să se laude că sunt plini de Duhul Sfânt, și că trăiesc după puterea Duhului Sfânt, atunci aceasta nu era ÎN ACEA BISERICĂ, UNDE PREOTUL CUNOȘTEA BIBLIA.

Dacă deschidem Faptele 2, atunci aici vom găsi 120 de credincioși (Faptele 1:15), care s-au pregătit pentru casa mare. Acești bărbați și femei făceau ceea ce le-a spus Isus Hristos să facă. Ei așteptau îndeplinirea promisiunii Tatălui. Această promisiune era Duhul Sfânt. Isus le-a spus apostolilor Săi, că ei vor primi putere după ce Duhul sfânt se va pogori peste ei (Faptele 1:8). Prin aceasta ei vor putea să devină martorii Lui. Să ne întoarcem la aceea, unde ne-am oprit, Marcu 16: ***Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim*** (oraș), ***în toată Iudea*** (regiune, care este situată în jurul Ierusalimului), ***în Samaria*** (regiune după Iudea), ***și până la marginile pământului*** (Faptele 1:8).

Spunând aceasta, Domnul s-a înălțat la ceruri. În Faptele 2 noi găsi 120 de credincioși, care se găsesc în casa mare și așteaptă, că Dumnezeu le va trimite puterea, care le va permite să meargă în lume și să propovăduiască evanghelia cu capacități supranaturale. Această capacitate de sute de ori depășește ceea, ce poate face firea omenească sau voința omenească. Dumnezeu prin intermediul Duhului Sfânt trebuia să reverse asupra lor putere pentru ca ei să poată anunța darul vieții veșnice prin Fiul lui Dumnezeu.

În Ziua Cincizecimii (Faptele 2:1), această promisiune a fost îndeplinită. Aceasta era o sărbătoare iudaică, care venea peste cincizeci de zile după sărbătorile Paștelui. Această zi însemna 50 de zile din ziua când Mielul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos S-a dat pe Sine, ca pe o jertfă perfectă pentru păcatele lumii. Hristos și-a pus viața Sa pe Golgota, după ce El a vizitat iadul. După înviere El a umblat printre oameni pe pământ și a vorbit cu ei pe parcursul

a patruzeci de zile (Faptele 1:3). Numai patruzeci și trei de zile. De aceea, când a sosit ziua Cincizecimii, ucenicii au așteptat îndeplinirea promisiunii șapte zile întregi după înălțarea lui Isus. Aici este o legătură evidentă cu aceea, că națiunea Israelului trebuie să aștepte o săptămână, a șaptezecia săptămână a lui Daniel, de la răpirea bisericii până la întoarcerea Domnului în putere.

Erau toți împreună în același loc. (Faptele 2:1). Aceștia erau cei 120 de credincioși din capitolul unu. Observați aceea, ce învață Biblia prin tăcerea ei. Nimeni nu-l ruga pe Duhul Sfânt. Nimeni dintre ei nu cânta cuplete, repetându-le până când ele nu deveneau obiectul interpretării duhovnicești. Nimeni din ei nu repeta Avve Tatăl de sute de ori până când nu se pierdea înțelegerea la cele ce se întâmplă, și limba deodată începea să se miște fără control. Ei nu se băteau unul pe altul pe spate, îndemnându-se unul pe altul să se roage în acest moment. Nu, Biblia spune, că ei ascultau de Hristos. Ei, pur și simplu, așteptau ca Dumnezeu să facă ceea ce a promis. Și aceasta era o credință adevărată.

Și deodată a venit din cer un sunet (Faptele 2:2). Unde se găsea sursa acestei perturbații? În ceruri. Nu în iad. Noi trebuie să ținem minte despre aceea, că sunt și din acei, care sunt într-atât de contra vorbirii în limbi, că aproape că îl învinuiesc pe Dumnezeu pentru aceea, că El le-a dat acest dar. Acest dar a venit din ceruri.

Din cer un sunet, CA vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. (Faptele 2:2). Observați, că Biblia nu spune nimic despre aceea, că vâjâia un vânt puternic. Biblia spune, că sunetul din ceruri era asemănător cu acest zgomot. Această comparație, folosirea „ca” și „asemănător” este pentru a avea o oarecare închipuire despre zgomot. Când vine vorba în predici sau în cărți despre limbi, niciodată nu se menționează vâjâitul unui vânt puternic.

Și a umplut toată casa unde ședeau ei. (Faptele 2:2). Ce a umplut toată casa? Zgomotul. Ce făceau ei în casă? Se găseau. Dar știți ce înseamnă dar? Aceasta este ceva ce se dă de către o parte celeilalte părți. El nu se merită și nu se câștigă. Pentru a primi un cadou, nu trebuie să lucrezi. Acești credincioși stau liniștiți, beau cafea și așteptau, că Dumnezeu le va da acel dar, pe care El l-a promis. Toți noi am auzit despre popoarele păgâne, care sar și strigă pentru ca zeii lor să le atragă atenția. Toată lumea a văzut originari din diferite triburi și rase, care participă la dansurile sfinte, bat tobele, și sar în speranța, că îi vor determina pe zeii lor să le dea lucruri bune. A sosit acea zi tristă, când creștinii îi imită pe păgâni în închinarea sa, și comit ritualuri trupești pentru al ruga pe adevăratul Dumnezeu să le dea daruri duhovnicești.

Niște limbi CA de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. (Faptele 2:3). Aceasta era o manifestare evidentă, clară a acelu fenomen, care avea loc. Aceasta nu era vorbirea în limbi, deși aceasta a și urmat, aceasta e apariția limbilor „împărțite”. Menționați încă odată, că Biblia nu spune ceea ce spun mulți, bazându-se pe ea. Altă comparație – limbile erau „ca de foc”. Biblia folosește această comparație pentru a ne da nouă tabloul celor ce se întâmplă în casa mare. Incendiu acolo nu era.

Aceasta e foarte important. Se greșesc amarnic acei, care spun, că acesta era botezul cu foc, despre care Ioan Botezătorul menționa în Matei 3:11. Din contextul versetelor în capitolul trei noi vedem, că botezul focului este scufundarea în iazul cu foc a tuturor celor ce l-au respins pe Mesia. Putem să spunem că Faptele 2:3 este botezul cu foc numai unui grup de oameni, care nu citește Biblia, și nu crede în cuvintele ei clare.

Și s-au așezat (ceea ce au văzut) ***câte una pe fiecare din ei.*** (Faptele 2:3). Nimeni dintre cei prezenți n-a fost nedreptățit. Toți erau ascultători, de aceea toți au și primit îndeplinirea promisiunii.

Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească (Faptele 2:4). Totul până aici e clar. Observați, că umplerea de Duh

Sfânt și vorbirea în alte limbi nu e una și aceeași. Două expresii diferite. Ambele evenimente au avut loc în viața credincioșilor, care se găseau în casa mare.

Cine poate spune, că limbile nu sunt un dar de la Dumnezeu? Nimeni dintr-acei, care crede în ceea, ce spune Biblia?

Permiteți-mi să înțeleg altă întrebare: Înseamnă oare aceste fragmente, că acestor oameni li s-au tăiat limbile și în locul lor au fost cusute altele? Nu mă considerați un nebun. Eu trebuie să pun această întrebare, pentru că sunt și de aici, care resping faptul, că darul limbilor este capacitatea de a vorbi în altă limbă, care nu este cunoscută celui ce vorbește. Duhul însuflă cuvintele, dacă noi ne străduim ca limba să fie un organ al vorbirii, dar nu punem accent pe aceea, în ce limbă vorbim.

Și se aflau atunci în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile, care sunt sub cer (Faptele 2:5). Aceasta zi a Cincizecimii era una dintre cele trei mari sărbători naționale iudaice, când toți indivizii de sex masculin trebuiau să viziteze Ierusalimul (Deuteronomul 16:16). Această zi era numită de asemenea sărbătoarea săptămânilor (Deuteronomul 16:10), pentru că ea cădea a în a opta săptămână de la Paști. Ea era de asemenea numită sărbătoarea secerișului (Exodul 23:16), pentru că aceasta era sărbătoarea mulțumirii pentru roada (Deuteronomul 26:5-10); și de asemenea sărbătoarea azimilor (Numeri 28:26), pentru că în această zi iudeii îi dădeau lui Dumnezeu din primele sale roade, dându-i pâinea, care era coaptă din grâu proaspăt (Leviticul 23:15-20). La această sărbătoare de asemenea se amintea legea, dată pe Muntele Sinai la a cincizecia zi a ieșirii din Egipt, adică după stabilirea sărbătorii de Paști.

Așa Dumnezeu a ales ziua, în care toți bărbații Israelului trebuiau să viziteze orașul scaunului de domnie al lui David. Ei trebuiau să se adune pentru închinare în acea zi, când a fost dată legea. În această zi Tatăl a trimis darul Duhului Sfânt. După înțelepciunea enormă a lui Dumnezeu bunăvestirea Noului Testament s-a început în acea zi, când poporul lui Dumnezeu se aduna împreună ca o singură națiune sub ceruri. Dar cum ei toți au putut auzi și înțelege această bunăvestire? Dragă prietene, Dumnezeu a avut grijă de aceasta. El l-a dat pe Duhul Sfânt, și împreună cu aceasta puterea necesară pentru ca credincioșii în El să poată deveni martorii Lui.

Când s-a auzit sunetul acela (pogorârea Duhului Sfânt în Faptele 2:1-4) **mulțimea s-a adunat și a rămas incremenită; pentru că fiecare îl auzea vorbind în limba lui** (Faptele 2:6). Peste o secundă noi vom vedea, către cine se adresau acești credincioși. Dar acum observați, că oamenii n-au fost uimiți de acel fapt, că ei vorbeau, și nimeni nu putea înțelege cuvintele lor. Oamenii s-au mirat de aceea, că puteau să înțeleagă aceea, ce a fost spus. În așa mod, aici noi putem ajunge la concluzia, că altă limbă, care a fost primită în casa mare în Ziua Cincizecimii, este nimic altceva, decât posibilitatea de a vorbi în limba, care este necunoscută vorbitorului, dar este cunoscută și înțeleasă ascultătorului.

Toți (acei, care îi auzeau pe vorbitori) **se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: Toți aceștia care vorbesc, nu sunt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecare din noi în LIMBA NOASTRĂ, în care ne-am născut?** (Faptele 2:7-8).

Dacă voi și acum veți afirma, că darul limbilor, dat în Ziua Cincizecimii este altceva, și nu o limbă pământească, atunci puteți cu sufletul împăcat să aruncați cuvântul lui Dumnezeu, pentru că anume aceasta și faceți. Biblia clar spune despre acest obiect: **Parți, Mezi, Elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudea, Capadosia, Pont, Asia, Frigia, Oamfilia, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, Iudei sau prozeliți** (Faptele 2:7, 8)? Pentru ca mai mult să nu apară neînțelegeri sau pseudodoctrine despre limba misterioasă a rugăciunii și pentru ca nimeni mai mult să n-o numească bolboroseală nedeslușită a Duhului Sfânt, trebuie de luat aminte următoarele. Dumnezeu ne spune de trei ori cu limbă română clară, că acești oameni vorbeau în limbi, care le erau cunoscute ascultătorilor. Auditoriul, la care se referea această

adresare erau iudei, împrăștiați prin toată lumea! Peste câteva săptămâni toată lumea trebuia să audă istoria uimitoare, care ar fi fost însoțită de semne pentru confirmarea la ceea, ce se vorbea.

Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă (oare voi nu v-ați fi mirat?), **și ziceau unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta? Dar alții își băteau joc și ziceau: sunt plini de must** (Faptele 2:12-13). Ziua Cincizecimii a căzut în luna iunie. Aceasta a fost ultima dată însemnată până la luna August. Conform „Arheologiei Ian” vinul dulce îmbățător se putea produce numai din poama, care era lăsată la soare, sau din poama, pe care o lăsau în vinul vechi pentru maturare. Vinul vechi fermentat din Palestina după Ziua Cincizecimii în anul 33 de la nașterea lui Hristos încă se mai putea găsi, dar nou deja demult nu mai era. Acești oameni zâmbeau și glumeau înțelegând cât de prostescă li se părea situația, de aceea ei îi învinuiau pe acești oameni de ceea, ce era imposibil. De asemenea ei nici nu știau despre aceea, că vinul tânăr era turnat de Însuși Domnul Isus Hristos prin vasele, pe care El singur le-a creat.

H. A. Aironsaid în Lecțiile sale pe Fapte își amintește: „Această situație a fost ilustrată foarte clar pentru mine câțiva ani în urmă în San-Francesco, când în serile de sâmbătă noi aveam obiceiul să mergem în cea mai rea parte a orașului. Această parte a orașului era umblată de sute de marinari din corăbiile, ce se găseau în port. Noi petreceam adunări pe stradă de la ora opt seara până la miezul nopții, petrecând discuții cu toate clasele de oameni. Unul din oratori, acum e misionar în Argentina, era de origine spaniolă, dar vorbea fluent franceza, italiana, portugheza și alte limbi. Dacă el vedea un grup de marinari apropiindu-se, se apropia de ei și pornea discuția cu ei, care dura circa douăzeci de minute, în limba lor proprie. Văzând un grup de marinari portughezi, el iarăși începea discuția, dar vorbea cu aceștia deja în limba portugheză. Apoi el putea vorbi cu un grup de spanioli sau mexicani, și chiar dacă se nimereau, el putea vorbi și cu italienii. Și foarte rar se nimereau seri de sâmbătă, în care el n-ar fi vorbit în toate aceste limbi diferite. Deseori eu auzeam oamenii, care se apropiau, trăgeau cu urechea și spuneau: „Ce folos să-l ascuți? El este beat. Nu se poate înțelege nici un cuvânt, din ce spune”. Ei nu cunoșteau acea limbă în care el vorbea. Iată exact așa s-a întâmplat în acea zi memorabilă de Cincizecime”.

Atunci Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece (deci, cine propovăduiește Evanghelia mulțimii de iudei și prozeliți? Doisprezece apostoli, cărora le-a fost dată făgăduința semnelor, care confirmă cuvintele în Evanghelia după Marcu 15), **a ridicat glasul, și le-a zis: „Bărbatul Iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor proroci. Vor face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi Mântuit”.** (Faptele 2:14-21)

În aceasta și consta predica lui Petru din acea zi. Erau încă unsprezece bărbați, care propovăduiau aceeași bunăvestire. Observați, că n-a spus, că s-a îndeplinit prorocirea din Ioel 2. Citând acest fragment, el n-a spus, că în această zi această prorocie se va îndeplini. Acel fapt, că Dumnezeu nu și-a vărsat Duhul său asupra întregului popor din Ierusalim, este evident din numărul celor convertiți (3000), care era încă departe de numărul tuturor oamenilor din Ierusalim din acea zi. Aceasta de asemenea este clar și din capitolele ulterioare ale Faptelor, unde credincioșii nimereau în închisori, bătuți, uciși cu pietre și omorâți de conducătorii religioși ai națiunii Israelului. Soarele nu s-a acoperit cu beznă, și luna nu s-a

prefăcut în sânge. Atunci de ce Duhul Sânt l-a condus pe Pavel la aceea, că el a citat Ioel 2 în predică? Pentru că vorba despre „ultimele zile” din prorociile Vechiului Testament se începe din această zi.

Acum, cui i se spunea Petru și cei unsprezece? **Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți.** (Faptele 2:22). De ce în Evanghelia după Marcu 16 Isus a promis că aceste semne vor însoți apostolii? De ce aceste semne însoțeau apostolii în timpul slujirii predicilor lor, care s-au început în Faptele 2? Pentru a-i face pe apostoli egali Domnului Isus Hristos în mințile oamenilor, care îl cunoșteau pe Isus și aceea, că Domnul făcea minuni, semne și tămăduiri. În așa mod, semnele erau date acestor apostoli pentru confirmarea faptului, că ei erau oratorii adevărați ai Domnului Isus Hristos. **Pe omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-L legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea. Căci David zice pentru El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima, și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde: căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai cunoscut căile vieții, și Mă vei umplea de bucurie cu starea Ta de față. Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era proroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai lui. Și acum odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.”** (Faptele 2:23-36)

Doisprezece iudei apostoli în timpul sărbătorii iudaice s-au adresat la adunarea iudaică a oamenilor, și l-au proclamat pe Mesia Iudaic, răstignit de iudei, și înviat din morți. Ei declarau că Dumnezeu chema iudeii să-și atragă atenția la un grup de bărbați, care făceau aceleași semne, minuni și tămăduiri, pe care le făcea anterior Domnul Isus Hristos. Aceasta și a fost predica în ziua Cincizecimii. Ei nu vorbeau despre limbi, și nu chemau oamenii să accepte aceste limbi. Ei vorbeau despre faptele uimitoare ale lui Dumnezeu, și chemau oamenii să-L primească pe EL!

După ce au auzit acestea (Faptele 2:5) **ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli:** (iudeii le spun iudeilor apostoli) **Fraților, ce să facem?** (nu 120 de credincioși) **Pocăiți-vă, le-a zis Petru** (aceeași, ce le-ar fi spus și Ioan Botezătorul, dacă n-ar fi fost decapitat), **și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri** (versetul 5, iudeii), **și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îl va chema Domnul, Dumnezeul nostru** (versetul 6, iudeii din toate popoarele de pe pământ sub ceruri). **Și multe alte cuvinte, mărturisirea, îi îndemna, și zicea: Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos** (Faptele 2:37-40).

Petru și-a terminat predica și n-a chemat pe nimeni să iasă înainte. El nu avea nevoie să prezeze sentimentele cuiva. El nu avea nevoie să cânte de patruzeci și cinci de ori cupletul cântecului: „Așa cum sunt” cu capul aplecat, ochii închiși, fără a privi pe cineva. Petru și-a

terminat predica în virtutea Duhului Sfânt, iar mărturia a străpuns inimile oamenilor, ce îl ascultau. Sabia Duhului a intrat adânc în inimile mulțimii acestea de oameni, și ei au întreat: ***Ce să facem?***

Ei nu aveau revelația Noului Testament, nu aveau scripturi scrise, în afară de Maleahi, nu aveau doctrine despre mântuirea după har prin credință, dată credincioșilor. Petru spunea acestei mulțimi de oameni aceeași, ce spunea Ioan Botezătorul, când el a venit pentru a marca începutul trecerii de la legea Vechiului Testament și proroci. Cuvântul lui era clar: ***Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi VEȚI PRIMII DARUL DUHULUI SFÂNT.*** (Faptele 2:38)

Ce s-a întâmplat mai apoi în casa mare? Credincioșii au primit darul Duhului Sfânt. Promisiunea aici e înțeleasă: crede și vei primi același dar.

Cei ce AU PRIMT PROPOVĂDUIREA LUI AU FOST BOTEZAȚI, și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete. (Faptele 2:41). Se poate oare de presupus, că duhul Sfânt și-ar fi început slujirea sa cu aceea, că a inspirat omul la minciună? Desigur, că nu! Se poate oare de presupus, că darul a fost dat de Domnul Isus Hristos apostolilor pentru a denatura adevărul sau să-l ofere incorect? Desigur, că nu! Au primit oare acești 3000 de credincioși darul Duhului Sfânt, după cum a promis Petru? Desigur! Era acesta același Duh, care a fost primit de credincioși în casa mare din acest capitol? Desigur!

Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni (Faptele 2:42). Începând cu versetul cinci până la patruzeci, tema nu se schimbă. În final tema se schimbă în versetele 41-42, unde atenția trece la al doilea grup de credincioși, adică trei mii de convertiți în ziua Cincizecimii.

În timpul lecturii noi observăm, că ambele grupuri erau grupuri de credincioși. Ambele grupuri au primit ceea, ce li s-a propovăduit. Ambele grupuri l-au primit pe același Duh Sfânt. Dar, totuși, nu este nici un temei pentru a afirma, a presupune și a învăța aceea, că al doilea grup de credincioși de asemenea vorbea în alte limbi. Nu este nici un firioșor de ață, de care s-ar putea de agățat de o asemenea afirmare, cum credincioșii creștini, cărora le-a fost promis Duhul Sfânt, vorbeau în alte limbi. Ei s-au pocăit, au primit botezul și fie ei l-au primit pe Duhul Sfânt, fie Duhul Sfânt, pe care l-a primit Petru, era un mincinos. Alegerea voastră.

Aceasta ne conduce la o concluzie biblică foarte simplă, destul de logică și foarte corectă. Darul vorbirii în alte limbi, începând cu Ziua Cincizecimii, s-a dat unor credincioși, iar altora nu li s-a dat. Ideea, că vorbirea în limbi inițial era o dovadă a primirii Duhului Sfânt, este o minciună conform Bibliei, pentru că în Faptele 2 noii convertiți asemenea dovadă nu au. Aceasta poate contrazice părerea multora. Dar aceasta nu e părerea unui om. Aceasta este învățătura Faptelor capitolului doi.

Acesta este un caz biblic complet pentru prima dată în istoria Noului Testament, când cineva vorbește în limbi. Exact așa, cum vorbea Isus în Evanghelia după Marcu 16, acesta era un semn, înfăptuit de apostoli, ca mărturie tuturor popoarelor, că ei proclamă cuvântul adevărat al lui Dumnezeu. Și din cercetarea detaliată a acestui capitol noi vedem, că toți participanții din acest capitol erau iudei. Acești israeliți au fost convertiți datorită predicii. În această predică era vorba despre învățătura lui Ioan Botezătorul, personalitatea și lucrul lui Isus Hristos. Această predică proclama perioada de tranziție, și binecuvântarea Domnului era marcată prin semne și minuni.

Noi trebuie să examinăm și alte evenimente importante, înscrise în cartea Faptele. Cinci capitole sunt consacrate povestirii de prezentare a lui Mesia Israelului. După aceasta Ștefan a doua oară propovăduiește șefilor națiunii, și le arată lor din epistolele Vechiului Testament, că Isus era adevăratul Mesia. El îi învinuia pe ei de moartea lui Isus Hristos. În loc să se pocăiască și să-l primească pe Domnul Isus Hristos, ei au confirmat cuvintele lui Ștefan prin aceea, că l-au bătut cu pietre până a murit. Trecerea de la Israel la păgâni, care se explică în

epistola către Romani 9-11, se începe cu execuția lui Ștefan. În Faptele 8 unul din păgâni primește mântuirea. El a primit mântuirea în baza credinței, despre fapte aici nici n-a fost vorba. El era credincios înainte de a primi botezul. Deși la mântuire a fost adus de un apostol, el nu vorbea în alte limbi. În Faptele 9 Saul Din Tars a fost convertit prin credință în cuvintele Domnului Isus. Chemându-L pe înviatul Isus, ca pe un dumnezeu viu, acest ucigaș, ce se justifica pe sine a primit mântuirea, și l-a primit pe Duhul Sfânt până la botezul său. Nu este nici o menționare despre aceea, că el vorbea în alte limbi în timpul botezului, convertirii sale, sau când lui i s-a dat Duhul sfânt. Acest bărbat a fost chemat de Dumnezeu să devină apostol pentru păgâni.

Această trecere de la Israel la păgâni trebuie de înțeles, de altfel cea mai mare parte a Noului Testament va rămâne o taină. Doar atâtea pseudodoctrine apar din cauza că oamenii nu fac nici un fel de deosebiri dintre iudei, păgâni și biserica lui Dumnezeu! Așa nouă ne este înțeleasă trecerea, noi trebuie să ne întoarcem înapoi la Faptele 1 și să pătrundem cu auzul în promisiunea, care se găsește acolo. ***Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului*** (Faptele 1:8). Cercetând a doua menționare a Bibliei despre alte limbi, noi găsim că Domnul începe să proclame vestea bună în cele mai extreme puncte ale pământului.

În Cezarea era un om cu numele Corneliu, sutăș din ceata de ostași numită „Italiana”. Omul acesta era cucernic și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe milostenii norodului, și se ruga totdeauna lui Dumnezeu. Pe la ceasul al nouălea din zi, a văzut lămurit într-o vedenie pe un înger al lui Dumnezeu, că a intrat la el și a zis: „Cornelie!” Corneliu s-a uitat țintă la el, s-a înfricoșat și a răspuns: Ce este Doamne? Și îngerul i-a zis: Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele. Trimete acum niște oameni la Iope, și cheamă pe Simeon, zis și Petru. El găzduiește la un om, numit Simon tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare: acela îți va spune ce trebuie să faci. Cum a plecat îngerul, care vorbise cu el, Corneliu a chemat două din slugile sale, și un ostaș cucernic din aceia, care-i slujeau în tot timpul; și după ce le-a istorisit totul, i-a trimes la Iope. A doua zi când erau pe drum și se apropiau de cetate, Petru s-a suit să se roage pe acoperișul casei, pe la ceasul al șaselea. L-a ajuns foamea, și a vrut să mănânce. Pe când îi pregăteau mâncare, a căzut într-o răpire sufletească. A văzut cerul deschis și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborându-se și slobozindu-se pe pământ. În ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și târătoare de pe pământ și păsările cerului. Și un glas i-a zis: Petre, scoală-te, taie și mănâncă. Nicidecum, Doamne, a răspuns Petru, căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat și necurat. Faptele 10: 1-14.

Deși Petru îi slujea lui Dumnezeu timp îndelungat, noi nu-l putem numi blând. Dumnezeu i-a spus lui că crucea este inevitabilă. El l-a apucat pe Isus și l-a reproșat. Isus l-a spus lui că el îl va lepăda și va fugi. Drept răspuns, Petru l-a numit respectuos mincinos. De odată vine în jos o parașută cu un pachet, în care se găseau specimene de la Menajeria Municipală a Ierusalimului Nou, și Domnul îi poruncește lui Petru să se scoale: să ucidă și să mănânce. Petru era bine dispus, și a renunțat. Eu nici un gram nu presupun că Petru nu-l iubea pe Domnul, deoarece el îl iubea. Mai mult decât atât, după această noapte rea, arestarea lui Isus și discuțiile lângă ruguri în Evanghelia după Ioan 21, lui Petru i-a fost hărăzit mai mult să nu se împiedice și să nu cadă. Conform legii el nu trebuia să mănânce carne de animale necurate, iar în această farfurie zburătoare OZN se găseau numai animale necurate. Petru n-a vrut să încalce legea, nu pentru că el nu era ascultător, ci pentru că el încerca să fie ascultător.

Dar ce n-a putut înțelege Petru (dar degrabă a înțeles) era anume acea trecere, despre care noi cu voi am vorbit tot acest timp. Dumnezeu avea de gând să-i predea lui Petru o lecție în Faptele 10 (și tuturor celorlalți credincioși, când Petru își povestește istoria sa în Faptele 11)

Această lecție constă în aceea, că Hristos a îndeplinit legea, l-a luat cu Sine pe cruce, și a devenit lumină pentru creștini. Dumnezeu trebuia să le arate acestor bărbați, că mântuirea din Noul Testament nu este soarta națiunii, care este bazată pe lege, este soarta oricărui om, care își întemeiază credința pe har.

Și glasul i-a zis iarăși a doua oară: Ce a curățit Dumnezeu să nu numești spurcat. Lucrul acesta s-a făcut de trei ori și îndată vasul a fost ridicat iarăși la cer. Pe când Petru nu știa ce să creadă despre înțelesul vedeniei, pe care o avusese, iată că oamenii trimiși de Corneliu, întrebând de casa lui Simon au stătut la poartă, și au întrebat cu glas tare, dacă Simon, zis și Petru, găzduiește acolo. Și pe când se gândea Petru la vedenia aceea, Duhul i-a zis: Iată că te caută trei oameni, scoală-te, pogoară-te și du-te cu ei fără șovăire, căci Eu i-am trimis. Petru deci s-a pogorât, și a zis oamenilor acelora: „Eu sunt acela pe care-l căutați; ce pricină vă aduce. Ei au răspuns: Sutașul Corneliu, om drept și temător de Dumnezeu și vorbit de bine de tot neamul iudeilor, a fost înștiințat de Dumnezeu, printr-un înger sfânt, să te cheme în casa lui, și să audă cuvintele pe care i le vei spune”. Petru deci i-a chemat înăuntru și i-a găzduit. A doua zi s-a sculat și a plecat cu ei. L-au însoțit și câțiva frați din Iope. În cealaltă zi au ajuns la Cezarea. Corneliu îi aștepta cu rudele și prietenii de aproape, pe care-i chemase. Când era să intre Petru, Corneliu, care-i ieșise înainte, s-a aruncat la picioarele lui, și i s-a închinat. Dar Petru l-a ridicat și i-a zis: „Scoală-te, și eu sunt om”. Și vorbind cu el, a intrat în casă și a găsit adunați pe mulți. Știți, le-a zis el, că nu este îngăduit de Lege unui Iudeu să se însoțească cu unul de alt neam, sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat. (Faptele 10:15-28).

Petru știa ceea, ce i-a arătat Domnul lui, dar încrezut în aceasta el încă nu era. El știa ceea, ce a văzut. El știa ceea, ce i-a spus Domnul lui să facă, dar versetul 17 totuși mai era în vigoare: Petru avea îndoiele față de sine și în ceea, ce această vedenie putea să însemne. Voi trebuie să fiți atenți, încercând să citiți ce se face în capul altui om, dar aceasta e ceea, ce a scris Dumnezeu. Petru a spus: **Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat.**

Petru n-a spus: „Eu știu că cu adevărat eu trebuie să fac aceasta”. Petru n-a spus: „După credință eu cred”. El pur și simplu a spus: **Dumnezeu mi-a arătat.** Multor Dumnezeu le descoperea adevărul, și mulți din ei îl negau. De aceea noi trebuie să fim atenți, când încercăm să citim printre rânduri în loc să acceptăm tot așa cum este scris.

De aceea am veni fără cârtire când m-ați chemat; vă întreb dar cu ce gând ați trimis după mine? Corneliu a răspuns: „Acum patru zile, chiar în clipa aceasta, mă rugam în casa mea la ceasul al nouălea; și iată că a stătut înaintea mea un om cu o haină strălucitoare, și a zis: Corneliu, rugăciunea ta a fost ascultată, și Dumnezeu Și-a adus aminte de milosteniile tale. Trimite dar la Iope, și cheamă pe Simon, zis și Petru; el găzduiește în casa lui Simon tăbăcarul, lângă mare; când va veni el, îți va vorbi. Am trimis îndată la tine, și bine ai făcut că ai venit. Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui. Atunci Petru a început să vorbească, și a zis: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănire este primit de El. (Faptele 10:29-35)

El a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel (Faptele 10:36).

Ați văzut, ce a spus Petru? El tot încă n-a primit această revelație, pe care i-a dat-o lui Dumnezeu. La nivelul conștiinței el știa, ce i-a arătat Domnul lui. El nu putea să se lepede de aceea, că Duhul Sfânt l-a adus pe el în casa păgânului. Dar el încă mai încerca să considere Evanghelia averea națiunii lui Israel. Spunând: **El a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel**, noi nu putem ajuta cu multe. Dar noi putem ajunge la concluzia, că Petru considera conștient sau

inconștient, „aceasta este vestea NOASTRĂ și eu nu sunt încrezut, că Dumnezeu m-a trimis pe mine încoace”.

În versetele 36-43 el continuă să cugete: ***le-a vestit Evanghelia păcii prin Isus Hristos, care este Domnul tuturor. Știți vorba făcută prin toată Iudea, începând din Galilea, în urma botezului propovăduit de Ioan*** (Petru propovăduia botezul lui Ioan și Isus Hristos); ***cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El. Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim*** (el insista, că evanghelia este numai pentru iudei, și nu vroia să-și schimbe convingerile sale) ***ei L-au omorât, atârându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă martorilor alesi mai dinainte de Dumnezeu*** (noi putem numai să-l compătimim: „El nu ți-a arătat aceasta ție, el ne-a arătat aceasta nouă”), ***nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți. Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.*** (Faptele 10:36-43). Petru începea să se apropie de aceea, ca să înțeleagă aceasta.

Vă rog, priviți la aceasta cu atenție. Când Petru propovăduia iudeilor în Ierusalim, el a spus: ***Pocățiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat.*** Când Petru propovăduia păgânilor în casa lui Corneliu, el a spus „CREDE”. Iudeilor în Faptele 2: ***Pocățiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre.*** Păgânilor în Faptele 10 – „ORICINE CREDE ÎN EL, CAPĂTĂ, PRIN NUMELE LUI, IERTAREA PĂCATELOR”. Cu siguranță Biblia nu se contrazice singură pe sine. Cartea Faptele este cartea trecerii de la lege la har, de la Vechiul Testament la cel Nou, de la națiune la personalitate. Permiteți-mi iarăși să menționez, că Dumnezeu începe această trecere de la iudei în Faptele 7, aduce la mântuire un păgân în Faptele 8. În Faptele 10 El îl trimite pe Petru în casa păgânului. Petru se străduia cum putea, ca această veste să rămână numai pentru Israel, dar el l-a primit pe Duhul Sfânt anume pentru a fi martor al lui Hristos și în cele mai îndepărtate locuri ale lumii. Acest Duh Sfânt a pus pe buzele lui Petru să spună: ***că oricine crede în El*** (nu este menționarea despre botez), ***capătă, prin Numele Lui*** (Domnului Isus Hristos), ***iertarea păcatelor*** (fiecare păcat va fi acoperit cu sânge). ***Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi? Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Atunci l-au rugat ca să rămână câteva zile la ei.*** (Faptele 10:43-48)

Aceasta e minunat. Petru s-a dus în casa lui Corneliu, unde pe el l-a trimis Dumnezeu. Petru a propovăduit ceea, ce i-a spus Dumnezeu, deși el făcea aceasta într-o necredință relativă, și o aversiune evidentă. Păgânii, cărora el le propovăduia, credeau în aceea, ce ei au auzit, și Duhul Sfânt a pogorât peste ei, CÂND EI AU CREZUT ÎN CUVINTELE LUI DUMNEZEU. Tatăl l-a trimis pe Duh, ca Duhul să-i mântuiască pe ei și să se pogoare peste acești păgâni, și ei au început să vorbească în alte limbi.

În primul rând, haideți să menționăm, că aceste limbi erau un semn pentru cei tăiați împrejur, care credeau în aceea, că Dumnezeu poate să-i mântuiască și pe păgâni de asemenea, cum El îi mântuiește și pe iudei. Noi vedem, că Dumnezeu a întors operația, folosea limbile în calitate de semne pentru apostolul iudeu care avea îndoieli, pentru a confirma aceea, că păgânii acum sunt incluși în Noul Testament. Noi trebuie să ținem minte,

că doctrinele Noului Testament n-au fost înscrise sau arătate. Dumnezeu trebuia să confirme cuvântul apostolilor chiar și apostolilor în această perioadă de trecere.

În al doilea rând, noi trebuie să menționăm, că Petru și acești bărbați au auzit, ca păgânii vorbeau în alte limbi, ei știau ceea, ce a fost spus. Vă mirați cum am putea să fim atât de încrezuți în aceasta. Biblia spune despre aceasta în Faptele 10:46: **Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărint pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis.** Compania lui Petru despre aceasta nici n-ar fi știut, dacă ar fi auzit bodogăneala neînțeleasă a păgânilor, care credeau. Dar un argument mai convingător noi putem găsi în amintirile despre acest eveniment al lui Petru înaintea acelor din Ierusalim, care nu credeau în aceea, că noul testament îi includea și pe păgâni. În Faptele 11:17 Petru le spune: **Deci dacă Dumnezeu le-a dat ACELAȘ DAR CA ȘI NOUĂ, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?** (Faptele 11:17). Aici este evidentă referirea la Duhul Sfânt și la limbi. Din Faptele 2 noi deja am aflat despre aceea, că în ziua Cincizecimii limbile erau limbi cunoscute. În Faptele 10 Petru ne dă clar de înțeles, că cazul era analogic.

Deci, ce avem noi în această a doua menționare despre vorbirea în alte limbi? Noi găsim un grup de păgâni, care l-au primit pe Duhul Sfânt prin credința în aceea, ce le-a fost lor predat despre moartea, îngroparea și învierea Domnului Isus Hristos. Ei vorbeau în limbi, și apostolii iudaici au fost șocați, pentru că ei nu credeau în aceea, că Dumnezeu va mântui pe păgâni tot așa cum îi va mântui El și pe iudei. În acest caz, limbile erau un semn pentru iudeii care aveau îndoieli, și slujeau pentru confirmarea Cuvântului lui Dumnezeu și adevărului Lui în perioada de trecere, deoarece în această perioadă nu se putea găsi doctrine în vigoare, care ar fi fost lăsate în formă scrisă.

În Faptele 1 se face o adunare extraordinară pentru a-l schimba pe Iuda Iscarioteanul. Trebuia de ales pe cineva pentru a-l pune în locul eliberat, după ce el și-a măsurat cravata. În versetul 21 noi citim despre caracteristica omului, care ar fi putut ocupa acest post de apostol: **Cu începere de la botezul lui Ioan până la ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit, unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui. Ei au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis și Ius, și pe Matia.** (Faptele 1:21-22). **Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorât, atârându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți.** (Faptele 10:39-41).

Aceste fragmente învață clar, și nu trebuie nici un fel de tălmăcire a faptului, că pentru situația de atunci a apostolului, omul trebuia să fie cu Isus de la botezul Lui până la înălțare. Acest om trebuia să vadă faptele lui Isus, și trebuia să fie martor ocular al învierii lui Hristos. Pavel, al treisprezecelea apostol, era potrivit la acest loc. El a fost de față când l-au bătut pe Ștefan cu pietre, a fost ucenicul renumitului conducător Gamaliil. Până acum el, desigur, a avut posibilitatea să vadă faptele lui Isus Hristos în ultimii trei ani, pe care Domnul i-a petrecut pe pământ. El de asemenea s-a întâlnit cu Hristos înviatul pe drum spre Damasc (Faptele 9)

Evenimentele capitolului zece al cărții Faptele erau într-atât de relevante și importante în cadrul istoriei mondiale, că Duhul Sfânt a ales anume capitolul unsprezece al cărții Faptele pentru a se repeta în ceea, ce s-a întâmplat în capitolul zece. Haideți să mai examinăm odată acest fragment: **El ne-a istorisit cum a văzut în casa lui pe înger stând înaintea lui și zicându-i: Trimite la Iope, și cheamă pe Simon, zis Petru, care-ți va spune cuvinte prin care vei fi mântuit tu și toată casa ta. Și cum am început să vorbesc Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt. Deci dacă Dumnezeu le-a dat ACELAȘ DAR CA ȘI NOUĂ, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă**

împotrivesc lui Dumnezeu? După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu, și au zis: Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viață. (Faptele 11:13-18)

Din aceste cuvinte este interesant de menționat, că el nu-și amintea (până când Dumnezeu l-a trimis în casa păgânului) despre aceea, ce îi învăța Domnul pe ucenicii Săi. Iar El îi învăța, că mântuirea după Noul Testament se va referi la botezarea duhovnicească, și nu la botezarea creștinească. Ceea, ce le-a dat lor Dumnezeu, a fost darul din Faptele 11:17, și voi veți observa, că toate acestea n-au fost, până când Petru nu s-a convins în totalitate, că păgânii vor primi mântuirea exact așa ca și iudeii. Până la acest moment ei nicidecum nu vroiau să înțeleagă, că ei vor trebui să ducă vestea bună (evanghelia) până la triburi, popoare, și limbi chiar și în colțurile pământului. Până la Catedrala din Ierusalim Faptele 15, veți observa, că exista o oarecare neînțelegere a acestui obiect.

Faptele 19 este al treilea și ultimul caz din Biblie, când cineva vorbește în altă limbă sau în limbă străină. Cineva poate considera, că în Biblie sunt și alte menționări de vorbire în limbi. Dar cu toată atenția modernă față de această întrebare cineva poate presupune, că pe lângă aceste trei cazuri de vorbire în alte limbi, în Biblie trebuie să fie și fragmente, care ar indica și la alte cazuri. Noi vom vorbi puțin mai târziu despre corintenii trupești, și denaturarea de către ei a darului, când vom termina de analizat al treilea și ULTIMUL caz de vorbire în limbi, care a fost înscris în Biblie.

Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit câțiva ucenici (Faptele 19:1). Observați, că el nu se găsea în Ierusalim, Iudea sau Samaria. Pavel și-a săvârșit călătoria în unul din cele mai îndepărtate puncte ale pământului, regiunea, care se găsea dincolo de limitele influenței iudaismului. Când a fost proclamată evanghelia într-o regiune nouă, ea era însoțită de semne și minuni. Când evanghelia se proclama printre popoare noi, păgâni toate acestea erau însoțite de semne și minuni. În fiecare caz se manifesta darul limbilor, ca semn, pentru a confirma Noul Testament, deoarece nu era încă un testament manual nou. Aici noi ne apropiem de o regiune nouă, de Efes.

Și le-a zis: Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut? Ei i-au răspuns: Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt (evident, că ei n-au auzit predicile Faptelor 2 sau 10). ***Dar cu ce botez ați fost botezați? - le-a zis el. Și ei au răspuns: Cu botezul lui Ioan.*** (Faptele 19:2, 3).

Așa! Așa! Așa! Acești oameni se găseau în aceeași stare duhovnicească, în care se găseau și iudeii din Ierusalim în Faptele 2. Acești oameni nu aveau mai multă înțelegere, decât Corneliu. Ei erau ucenicii lui Dumnezeu până la o înțelegere anumită. Ei credeau în toate ce li se dădea lor. Dar acești credincioși botezați nu erau mântuiți, și nu erau născuți din nou, deoarece n-au auzit încă evanghelia Noului Testament. Aceasta devine clar, când noi observăm necunoașterea de către ei a adevărului și lipsa Duhului Sfânt. Pavel nu putea să roage enoriașii să deschidă Bibliile la Matei 26 sau Luca 23 pentru a le arăta lor din scripturi lucrarea lui Hristos pe cruce. Nu putea el deschide nici epistola către Romani, și să le explice lor mântuirea după Noul Testament. Aceste lucruri încă n-au fost înscrise pe hârtie. Veți conștientiza voi, cât de complicat era să capeți creștini adevărați? Și Dumnezeu i-a trimis Apostoli lui Mesia pentru a-i aduce la această credință. Acești noi convertiți de Ioan aveau nevoie de dovezi solide a faptului, că Pavel și compania lui vorbesc adevărul.

Atunci Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus, (adică legea și prorocii erau înainte de Ioan, dar harul și adevărul au venit cu Hristos). ***Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus*** (Faptele 19:4, 5). Acești oameni buni cu bucurie au primit vestea bună. Ei au răspuns pozitiv la chemarea apostolilor. De asemenea ei cu bucurie sunt gata să primească

aceea, ce le-a povestit lor apostolii. Ei absorbeau aceasta în sine exact așa cum pământul pustiu absoarbe în sine apa rece. Ei au primit botezul în numele Domnului Isus.

Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei, și vorbeau în alte limbi, și proroceau. (Faptele 19:6).

Când ajungem la colțurile cele mai îndepărtate ale lumii, noi găsim acolo iudei și prozeliți, care se aflau în aceeași situație, ca și iudeii, și prozeliții din Ierusalim în ziua Cincizecimii. Ei au răspuns prin credință pentru botezul lui Ioan, dar acum trebuiau să creadă în vestea bună, că Dumnezeu l-a trimis pe Fiul său în lume să moară, și să învie pentru ca să plătească pentru păcatele omenirii. Ei l-au primit apoi pe Duhul Sfânt. Acestea toate erau însoțite de semne și minuni, care trebuiau să confirme acel fapt, că aceștia erau apostoli adevărați, care proclamau cuvintele lui Dumnezeu. Acestea toate coincid. Contradicții aici nu trebuie să fie. De fiecare dată, când noi găsim în Biblie o menționare despre limbi, aceasta era legat de confirmarea Cuvântului lui Dumnezeu pentru acei, care anterior nu credeau în vestea bună a Noului Testament. Aceasta este o explicație în întregime înțeleasă și logică, care trece prin Marcu 16, Faptele 10, 11 și 19. Numai aceste cazuri se pot considera fenomene ale altor limbi în tot Noul Testament. Din toate acestea este clar, că darul limbilor este:

- 1) Limba necunoscută vorbitorului;
- 2) Darul, dat de Dumnezeu credincioșilor;
- 3) Darul dat ca semn, pentru a confirma cuvântul, ca dovadă pentru necredincioși;
- 4) Este legat numai de slujirea apostolică.

Cineva poate să nu fie de acord cu această concluzie. Dar, bazându-se pe Biblie este imposibil de făcut aceasta. Opiniile, credințele și ideile nu costă nici un ban în această discuție. Patru puncte, enumerate mai sus, sunt demonstrate, și se găsesc ele numai în trei cazuri biblice, unde cineva și vorbea în alte limbi.

În capitolul următor noi vom călători în Corint și vom cerceta cu atenție materialul, legat de greșeala doctrinară grosolană a celei mai trupești biserici, care se menționează pe paginile Bibliei.

Capitolul 2

FOLOSIREA LIMBILOR DE CĂTRE CORINTENI

Există minciună..., pe care oamenii se ridică în înălțimi, ca pe aripi luminoase, la ceruri. Sunt unele adevăruri, reci, crude, adevăruri veninoase, la care învățații voștri lumești sunt foarte capabili și exacti, adevăruri, care leagă oamenii cu lanțuri de plumb de acest pământ trecător.

CHARLES DICKENS
„Martin Chatsluitte”

Corint este un oraș grecesc minunat, capitala provinciei Ahaia, și rezidența proconsulului roman (Faptele 18:12).

Corint era un oraș mare, situat într-un loc ideal pentru comerț. Negustorii din toate popoarele lumii își făceau aici afacerile lor comerciale. Datorită acestui comerț și schimbului natural, acest oraș a devenit foarte bogat. Civilizația greacă cu toate cunoștința și arta sa prospera aici. Aici erau un număr nenumărat de jocuri sportive și școli filozofice.

Datorită acestui fapt păcatul și amoralitatea erau în normă pe atunci. Tot orașul era plin de beție, săturare, prostituție și păgânism. Grecii în închinarea sa Afroditei au atins așa un nivel de degradare, care rar se putea întâlni în timpurile lui Ham. Nivelul moral al acestui oraș era atât de jos, că despre un om cu reputație rea se spunea: „trăiește ca un corintean”.

Orașul era așa situat, că încoace se scurgeau oamenii, mărfurile și bogățiile din toată lumea. Tot încoace se scurgeau toate păcatele, pe care nu le puteau stăpâni nici intimitatea familiei, nici prietenii, nici societatea. Orașele pentru comerț de obicei se găsesc înaintea orașelor agricole și industriale, când ajunge treaba la degradare. Pentru a înțelege Corintul, noi trebuie să ne închipuim în Miami, New Orlean, New York sau San-Francesco.

Pavel propovăduiește în Atena, apoi se îndreaptă în Corint. Faptele 18 povestește despre aceea, că Dumnezeu îl folosea pe Pavel pentru a instaura acolo o biserică. În această gaură a iadului el a lucrat timp de jumătate de an. Și iudeii, și păgânii veneau la mântuire prin predica crucii. Dar majoritatea noilor convertiți erau din șirul clasei de jos a păgânilor (1 Corinteni 1:26). Era aici și erast, vistiernic și Gai, bogătași și convertiți, dar acestea erau excepții.

Eu vă voi spune acum ceva, ce aș vrea să primesc în spiritul dragostei. Eu nu încerc să vă cauzez durere sau să vă ofensez, dar eu simt, că aceasta e necesar pentru a înțelege materialul ulterior. În scriptură se pot găsi două clase de făcători de rău: necredincioșii și păcătoșii. Necredincioșii sunt bărbații și femeile, înzestrați cu bogăție, capacitate, situație și loc, și adversarii harului și lucrului lui Dumnezeu. Aceștia sunt ademenitorii, care se ridică la o situație înaltă în lumea sa a răului, și subjugă un număr enorm de oameni. Altă clasă, păcătoșii sunt pur și simplu, fiii lui Adam, care nu gândesc la nimic. Ei urmează poftele trupului și a ochilor, și nu pentru că ei îl detestă pe Dumnezeu, dar pentru că aceasta este calea minimei rezistențe. Aceste suflete sărace urmează toate capriciile lumii mondene, fie aceasta moda, morala sau religia. Deoarece acești oameni sunt simpli, dar încearcă să nu rămână în urmă de „progres”, cel mai des ei devin săraci. Păcătoșii aduc în lume mult mai mulți asemănători sie, decât necredincioșii. Și în final necredincioșii devin mai puțini, decât păcătoșii. În rezultatul final vor fi zece împărați, care vor conduce întreaga omenire în perioada necazului.

Acești păcătoși au un avantaj. Deoarece ei sunt ușor de condus, este mai ușor de adus la credința mântuitoare în Isus Hristos. Dar cine e mai puternic ca Hristos? Cine e mai înțelept ca Hristos? Cine este mai nobil ca Hristos? De aceea păcătosul mai repede îl va urma pe acel, pe care Dumnezeu l-a făcut prinț și preot. Voi veți vedea că necredinciosul va considera aceasta o ofensă, considerându-se pe sine mai deștept și puternic decât creștinul prost, care încă mai depinde de cineva, pentru a nimeri în acest loc numit ceruri.

Aceasta explică, de ce bisericile sunt compuse, în primul rând, din oameni simpli, incuți, săraci și obișnuiți, care nu se gândesc la nimic, și este ușor de atras spre o personalitate puternică. Ei tremură și se închină înaintea seminariștilor instruiți, care clar le dau de înțeles, că ei nu le sunt egali. Aceste oi nu-l judecă pe slujitorul lor, care își adună bogățiile din contul lor, deoarece din cauza naturii lor slabe ei sunt foarte ușor de convins în ceea, ce el le spune: „Dumnezeu vrea, ca voi să dați pentru ca să puteți prospera”.

Această clasă de oameni își urmează poftele nu pentru că ei tind să facă rău, ci pentru că așa e mai ușor de trăit, e mai simplu. Anume din această cauză ademenitorului îi este mai ușor să-i ducă în eroare. Centrul vieții lor duhovnicești este trăirea duhovnicească. Dacă omul se simte așa bine și vesel, atunci slujitorul bogat și puternic numaidecât vă va recomanda

aceasta. Și desigur, că aceasta se face nu din altă cauză, decât de a-l proslăvi pe Dumnezeu, și acești oameni scumpi acceptă aceasta fără umbră de îndoială. Acești oameni nu sunt predispuși să-și cheltuiască timpul său la studierea scripturilor pentru a vedea, dacă aceasta îi place lui Dumnezeu sau nu. Acești oameni îl iubesc pe Dumnezeu și cu bucurie vor accepta tot, ce le va fi prezentat ca închinare lui Dumnezeu. Ei sunt sinceri încă până la convertire, și pur și simplu, nu pot să ajungă la înțelegerea, că omul sincer, care-i slujește lui Dumnezeu, este ușor de dus în eroare.

Există o anumită paralelă între populația din Corint și societatea occidentală a ultimelor zile. Există o anumită paralelă între sfinții Corintului și sfinții bisericii epocii Laodicea. Materialul din acest capitol este îndreptat la îndrumarea acelor, care acceptă aceasta cu toată inima și cugetul său, și nu la aceea, ca să învinuiască mii de creștini dragi, care până la mântuirea sa spun: „Dacă eu mă voi simți bine, atunci eu voi face aceasta”, și acei care după mântuire spun: „Dacă mă voi simți bine, atunci eu voi face aceasta”. E trist, dar e un fapt, se poate schimba obiectul pasiunii sau a dorinței omului, dar nu se poate schimba personalitatea lui. După epistola către Romani, cărțile despre mântuirea după Noul Testament, urmează prima epistolă către Corinteni, care reprezintă problemele unui grup de oameni. Ei încearcă să întemeieze viața sa creștină pe ceea, ce ei au văzut în Faptele, și nu pe doctrinele epistolei către Romani. Ei aveau de asemenea o problemă, despre care este vorba în 1 Corinteni 1:12: ***Vreau să vă spun, că fiecare din voi zice: „Eu sunt al lui Pavel!”; „Eu al lui Apolo”; „Și eu al lui Chifa”; „Și eu al lui Hristos”*** (1 Corinteni 1:12). Această biserică avea un duh slab și multe dezmembrări (scindări). Printre ei a fost un caz de incest. Ei s-au judecat unul cu altul la judecăți. Idolatria din biserică ocupa unul din primele locuri. Oamenii veneau la frângerea pâinii în stare de ebrietate. Femeile din biserică lor se tundeau foarte scurt, divorțul era o normă. Aceasta nu e părerea mea personală. Acestea sunt acele probleme, despre care este vorba în epistolă. Rădăcina tuturor problemelor a fost menționată anterior. Acești oameni se împărțeau în grupuri după interesele și loialitatea diferențelor în slujirile lui Petru, Pavel, Apolo și Hristos. Din cauza lipsei puterii absolute, căreia i se supuneau toți, nici nu putea fi vorba despre comunicarea printre creștini. Toate acestea duceau la haos. Problema consta în lipsa autorității dumnezeiești.

Mulțumire lui Dumnezeu pentru că noi avem așa o autoritate pe paginile Cuvântului lui Dumnezeu curat și perfect. Anume în această scriptură noi găsim 1 Corinteni 12:1-7: ***În ce privește darurile duhovnicești, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință. Când erați păgâni, știți că vă duceați la idolii cei muți, după cum erați călăuziți. De aceea, vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul”, decât prin Duhul Sfânt. Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecareia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.***

Până a ne îndepărta prea departe de curs, noi trebuie să observăm Treimea din aceste versete; un Duh, vers. 4; un Domn, vers. 5; un Dumnezeu, vers. 6. Din aceste versete noi aflăm, de ce fiecareia i se dă manifestarea (numărul singular) Duhului (numărul singular). Manifestarea Duhului nu i se dă omului ca el să tragă foloase din aceasta pentru o grămăjoară de oameni. Nu. Manifestarea se dă pentru folosul tuturor (BRI). Încotro nu s-ar îndrepta membrul trupului lui Hristos, el trebuie să fie plin, îndrumat și călăuzit de Duhul Sfânt pentru ca toți, cu cine el se va lega, să poată primi din aceasta folos.

De pildă, unuia îi este dat prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia deosebirea duhurilor; altuia felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate

aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește. (1 Corinteni 12:8-11). Examinând mai atent textul Bibliei, noi aflăm despre aceea, că nu fiecare primește cuvântul înțelept, și nu fiecare primește cuvântul cunoștinței. În versetul zece noi vedem, că Domnul este permanent și că în Biblie nu sunt tertipuri sau șiretlicuri. De aici reiese, că Duhul nu se manifestă în viața fiecărui credincios prin darul vorbirii în diferite limbi.

Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate măduarele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, - tot așa este și Hristos. (1 Corinteni 12:12). Nu are însemnătate ce dar, Duhul Sfânt îl dă în folosință vouă tuturor, deoarece voi sunteți membrii unui singur trup al lui Hristos. Fie acest cuvânt înțelepciune, științe, credință, vindecări, minuni, prorocii, deosebirea duhurilor, limbi, tălmăcirea limbilor, toate acestea trebuie să fie folosite de membrul trupului lui Hristos, dacă el cu adevărat este născut din nou. **Noi TOTI, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim UN SINGUR trup** (1 Corinteni 12:13). Aceste versete fac clare, că:

- 1) Noi suntem puși în trupul lui Hristos prin lucrul Duhului Sfânt.
- 2) Membrii trupului lui Hristos de asemenea sunt diferiți în funcțiile și capacitățile sale, ca membri ai trupului lui Hristos.
- 3) Dacă omul a fost botezat în Hristos de Duhul, atunci aceasta se va manifesta.
- 4) Aceste manifestări se deosebesc în dependență de om în perioada vieții sale.
- 5) Discursul despre aceea, că omul nu se găsește în Hristos sau nu are Duhul Sfânt, pentru că nu s-a manifestat în vorbirea în limbi, este pseudodoctrină.

Acest adevăr reiese din epistola către Romani 8:9: **Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui** (Către Romani 8:9) și din epistola către Coloseni: **Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeului** (Coloseni 2:9). Scripturile spun, că omul nu-l poate primi pe Domnul Isus Hristos, dacă el nu l-a primit pe Duhul Sfânt. **Și acești trei una sunt** (1 Ioan 5:7).

În prima epistolă către Corinteni 12:14-27 este vorba despre unitatea bisericii. Discutarea darurilor se apropie de bilanț în versetul 28: **Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi** (1 Corinteni 12:28).

Aceasta nu este o ordine cronologică a faptului, cum aceste daruri au fost date. În ultimul capitol noi am examinat foarte atent și detaliat ziua Cincizecimii, în care a avut loc botezarea cu Duhul Sfânt. În această zi oamenii vorbeau în alte limbi înainte de a începe să procească. În această zi oamenii au început a vorbi în alte limbi înainte ca credincioșii începă să conducă. În această zi oamenii au început să vorbească în limbi, și nu se spune despre aceea, că cineva în această zi a fost tămăduit. Permiteți-mi să vă spun încă o dată, aceasta nu e ordine cronologică a faptului, cu trebuie să se manifeste darurile în biserică în timpul slujirii.

Rămâne numai o concluzie posibilă. Darurile sunt enumerate după măsura importanței lor pentru instituirea bisericii Noului Testament. Această ordine a fost stabilită după inspirația de la Dumnezeu, care a dat darurile (1 Corinteni 12:5). Acest punct de vedere se confirmă de prima parte a versetului treizeci și unu: **Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespūs de bună.**

Pentru orice cititor onest este clar, că toate darurile nu pot avea aceeași valoare în scopul lui Dumnezeu, deoarece Însuși Domnul spune, că unele daruri sunt mai importante decât

altele. El nu numai că vorbește despre aceasta, dar El și a spus, că noi trebuie să umblăm după daruri mai bune.

Cât de mirat trebuie să fie Dumnezeu, că biserica lui din epoca Laodicea umblă după darul, care se consideră unul din cele mai mici daruri după importanță.

Toți sunt apostoli? Din text este evident, că nu. Toți sunt proroci? Și iarăși noi trebuie să răspundem cinstit. Nu, nu toți sunt proroci. Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Fiecare care abordează corect scripturile, va spune, nu. Din acest capitol noi am aflat, că trupul nu pur și simplu este constituit din urechi, picioare sau mâini. Sunt necesare mult mai multe părți, pentru a completa trupul omenesc. De asemenea Domnul a arătat, că pentru trupul lui Hristos este necesar de avut multe și diferite daruri duhovnicești. Ca un ispravnic înțelept, Dumnezeu a ales să arate multe și diferite daruri în viața poporului Său, pentru ca biserica să poată fi sănătoasă, să funcționeze cum trebuie, și să trăiască o viață sfântă și din plin.

În 1 Corinteni 12:30 există și altă întrebare. Toți vorbesc în limbi? Răspunsul este foarte evident, că nu. Cu toate acestea sute și mii de pastori spun bisericilor lor, că Dumnezeu dorește, ca fiecare să vorbească în alte limbi. Ei nu numai că spun acest neadevăr, dar în majoritatea cazurilor presupun urmări groaznice, dacă darul limbilor nu va fi manifestat în viața credinciosului.

Bunilor creștini li se spune, că dacă ei nu vor vorbi în alte limbi, atunci:

- 1) Fie că ei niciodată n-au fost mântuiți;
- 2) Fie că ei au fost mântuiți, dar n-au primit Duhul Sfânt;
- 3) Fie că ei au fost mântuiți, au primit Duhul Sfânt, dar nu pe acel Duh Sfânt;
- 4) Fie că ei au fost mântuiți, au primit Duhul Sfânt, dar n-au primit puteri;
- 5) Fie că ei au primit mântuirea și pe Duhul Sfânt, dar îl pot pierde pe Duhul Sfânt sau chiar și mântuirea, dacă nu va fi manifestarea darului altor limbi.

Ar fi fost foarte interesant de a studia toate aceste cinci puncte de vedere din Biblie. Din nefericire, despre aceasta nicăieri nu se spune în Biblie. Pentru a ne deprinde cu aceste erezii, trebuie de urmat învățătura omului, nu a Bibliei. Există o mare diferență între acestea două.

Este absolut clar din 1 Corinteni 12, că acest Dumnezeu triplu împarte daruri duhovnicești. El nu numai că dă aceste daruri credincioșilor, dar le dă și puteri pentru manifestarea acestor daruri duhovnicești. Unul din aceste daruri constă în capacitatea de a vorbi în limbi necunoscute vorbitorului. Nu fiecare credincios primește acest dar. Limbile sunt considerate unul din cele mai mici daruri din toate darurile enumerate în acest capitol.

Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Și chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrană săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic (1 Corinteni 13:1-3).

Așa cum Pavel vorbea și limbile omenești, și îngerești, noi putem ajunge la concluzia despre existența limbii cerești.

Haideți să dăm o învățătură corectă acestor versete. În primul rând, cuvintele din Biblie, care se rostesc în ceruri, sunt determinate lingvistic - este spus, că aceasta-i limba evreiască. Dacă nu sunt menționări în Biblie despre alte limbi din ceruri, atunci nici nu trebuie de făcut alte presupuneri. În al doilea rând, Pavel niciodată nu spunea, că el vorbea limbile îngerești. Aceste versete intră în argumentul, care determină contextul și tendința întregului capitol. Cel mai principal, ce este pe acest pământ este dragostea. Dragostea este mai importantă decât credința și nădejdea (vers. 13). Ea este mai importantă decât toate darurile luate împreună

(vers. 8). Ea este mai importantă decât cunoașterea (vers. 9-12). Ea este mai mare decât faptele bune, săvârșite după fire (vers. 3).

Toate aceste trei versete 1-3 sunt un argument. Oare Pavel muta munții (vers. 2)? Oare Pavel își dădea trupul să fie ars (vers. 3)? Desigur că nu. Acesta era argumentul lui. Dacă el ar fi făcut toate aceste lucruri, dar nu le-ar fi făcut din dragoste față de Dumnezeu și față de alții, atunci acestea ar fi fost lucruri zadarnice. Dacă el ar fi folosit aceste daruri duhovnicești, inclusiv darurile limbii și minunilor pentru a se proslăvi, din orgoliu pur duhovnicesc sau ascultare de puterea omenească, atunci asemenea folosire a darurilor ar fi fost un zângănit pustiu. Nimeni n-ar putea numi zângănitul cratițelor și tigăilor o muzică frumoasă, numai dacă el nu-i un idiot fără speranțe sau un copil mic, care se delectează cu euforia unui joc nebensic. Nimeni nu poate numi un mormăit nedeslușit drept manifestarea Duhului Sfânt, poate numai dacă, hm..., să nu rostim aceste cuvinte, pentru al nu-l ofensa pe fratele neputincios.

Sensul din aceste versete este următorul: nu contează ce facem noi pentru Dumnezeu, sau în numele lui Dumnezeu, nu contează cât de bine arată sau sună, dacă nu este dragoste, atunci nu este nici folos din aceasta.

Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmăiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr (1 Corinteni 13:4-6). Din aceste cuvinte noi trebuie să conchidem, că doctrina sau practica, care ne conduce la aceea, că noi ne purtăm fără bunătate cu acei, care se deosebesc de noi, nu este dragoste. Aceasta se referă de asemenea și la faptul când noi ne mândrim sau procedăm așa, de parcă Dumnezeu ne-a dat acest dar pentru că noi suntem mai buni decât alți credincioși. Aceasta este o doctrină fără folos. Dacă ceea, ce noi considerăm drept darul lui Dumnezeu, ne servește pentru autoafirmare sau autoinstruire (vers. 5), atunci aceasta nu este dragoste. Dacă oamenii nu se pot controla fizic sau emoțional (vers.5, atunci aceasta nu e dragoste. Dacă tălmăcirea clară a Bibliei ne sugerează sentimente nu bune față de tălmăcitor (vers. 5), atunci aceasta nu este dragoste.

Biblia trasează un hotar clar între dragostea și milostivirea lui Dumnezeu și dragostea omenească. Dragostea despre care este vorba aici, este posibilă numai între membrii trupului lui Hristos: ***acopere totul, crede totul, nădăduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Prorocirile se vor săvârși, limbile vor înceta, cunoștința va avea sfârșit.*** (1 Corinteni 13:7-8).

Este foarte important pentru noi de asemenea să știm, când limbile se vor termina: ***Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte, dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși*** (1 Corinteni 13:9-10).

Tălmăcirea standardizată este următoarea: Pavel își scrie epistola sa, dar Noul Testament încă nu-i complet. Trebuie de adăugat încă cunoștințe și prorociri. Revelația deplină a scripturilor trebuia să fie perfectă. Dar când va fi finisată scriptura, atunci semnele și darurile trebuie să piară. Aceasta este o tălmăcire bună și susține pozițiile principale ale fundamentalistilor, dar are și unele neajunsuri evidente:

În primul rând, contextul acestor versete este nu scripturi, ci dragoste. În al doilea rând, dacă prima parte înseamnă scriptură, atunci expresia „***în parte se va sfârși***” nu are nici un sens. Dacă noi urmăm standardizat tălmăcirea acestui fragment, atunci înțelegerea noastră va fi următoarea: „Noi avem darurile semnelor, pentru că există numai o parte a Bibliei, dar când noi vom avea Biblia întreagă, atunci aceste daruri se vor sfârși”. Dar aceasta nu poate fi adevărat.

1 Corinteni 13:11 este o ilustrație a copilului. Copilul trebuie să crească pentru ca să devină matur. Această maturitate deplină și este acel „perfect” despre care este vorba aici. Perfectul niciodată nu însemna fără de păcate. În versetul doisprezece se găsește ilustrația

înțelegerii noastre. Credinciosul are tot: Dumnezeu, mântuire, viață veșnică pentru ca acum el să înceapă să crească în interpretarea adevărului său.

În versetul treisprezece noi avem credință, nădejde și dragoste – aceasta și este progresia vieții noastre duhovnicești în atingerea perfecțiunii.

Aceasta este o completare perfectă la primele trei versete ale acestei teme. Aceste trei ultime versete includ în sine învățătura (doctrina) care trece prin tot capitolul. Pur și simplu recunoașteți, că darurile duhovnicești nu sunt scopul vieții creștinului. Dacă noi vedem, că omul este ocupat de prorociri, sau de limbi, sau de alt dar al Duhului Sfânt, atunci noi știm că acest om nu-i perfect. El poate avea credință sau poate avea nădejde, dar el este pur și simplu un copil, căruia nu-i ajunge vedenie duhovnicească.

Corinteni trupești au primit de la Dumnezeu daruri duhovnicești în folosul trupului lui Hristos (1 Corinteni 12). Ei le foloseau egoist, pentru că ei nu aveau dragoste. În rezultat, ocupația lor de darurile Duhului nu le permitea să devină creștini maturi (1 Corinteni 13)

Haideți să deschidem 1 Corinteni 14: ***Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți*** (1 Corinteni 14:1). Aici noi iarăși vedem, că unele daruri sunt mai solicitate, decât altele. ***În adevăr cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege și, cu duhul, el spune taine.*** (1 Corinteni 14:2).

În acest verset nimic nu învață, că noi trebuie să vorbim în alte limbi. De asemenea aceasta nu servește drept mărturie, că omul, care vorbește în altă limbă, posedă limba cerească sau tainică a rugăciunii. Structura acestei propoziții este pe deplin înțeleasă. Acest corintean folosește darul în modul cel mai rău sau așa cum el n-a fost folosit în cartea Faptele. El nu le vorbește oamenilor. Acest verset nu spune, că Dumnezeu înțelege această limbă. Aici pur și simplu este spus, că omul îi vorbește lui Dumnezeu. Anume aceasta și spun pretendenții la aceea, că vorbesc alte limbi în timp ce ascultătorii nu înțeleg nimic din ceea, ce el spune. El va spune: „Eu îi vorbeam Domnului”.

Mai mult decât atât, priviți la cuvântul „duh” (vers. 2) și observați, că cuvântul este scris cu literă mică. Aceasta nu poate fi o referire la Duhul Sfânt. Aceasta se confirmă încă într-un loc al acestui capitol: ***Cine procește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere. Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși; dar cine procește, zidește sufletește Biserica.*** (1 Corinteni 14:3-4).

Dragostea nu-și caută ceva al său. Darurile au fost date în folosința tuturor. Acești corinteni trupești spuneau, că posedă darul duhovnicesc, și-l foloseau nu așa, cum el se folosea în cartea Faptele. Din aceste versete este clar, că limbile nu servesc unității bisericilor.

Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine procește, este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tălmăcește aceste limbi, pentru ca să capete Biserica zidire sufletească. În adevăr, fraților, de ce folos v-aș fi eu, dacă aș veni la voi vorbind în alte limbi, și dacă cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățatură? (1 Corinteni 14:5, 6).

Pavel nu interzicea folosirea, practica sau manifestarea acestor daruri. El nu se lupta împotriva lui Dumnezeu. Dar el cheamă credincioșii să tindă spre acele daruri, din care se poate de tras mai mult folos. Pavel a spus: „Dacă eu voi veni la voi, pentru a vă îndruma în credință, pentru ce eu să vorbesc într-o limbă păsărească, pe care voi no veți înțelege? Ce veți avea din aceasta? Ce folos veți trage voi din aceasta? Aceasta poate este impresionant pentru natura voastră trupească, dar nu este constructiv pentru natura voastră duhovnicească.

Chiar și lucrurile neînsuflețite, care dau un sunet, fie un fluier sau o alăută: dacă nu dau sunete deslușite, cine va cunoaște ce se cântă cu fluierul sau cu alăuta? Și dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă? Tot așa și voi, dacă nu roștiți cu limba o vorbă înțeleasă, cum se va pricepe ce spuneți? Atunci parcă ați vorbi în vânt. 1

Corinteni 14:7-9). Aceste cuvinte pun totul la locul lor. Dumnezeu nu va da o limbă, pe care nimeni din cei prezenți nu o va putea înțelege. Există o altă limbă de la Duhul Sfânt, și este borș cu știr de la duhul omenesc. Aceste versete nu ne lasă nouă nici o șansă câtuși de mică pentru îndoială.

Priviți iarăși la 1 Corinteni 14:2, unde corinteanul trupesc consideră, că vorbește cu Dumnezeu. Versetul nouă ne spune direct, că un asemenea om pur și simplu aruncă cuvinte în vânt. Pe Dumnezeu cu acestea nu-l vei mira, nu-l vei binecuvânta și nu-l vei îndemna la acțiuni. El nu va atrage nici o atenție la aceasta, deoarece El cârmuiește în ceruri. Un alt cineva este principele puterilor în aer. ***Sunt multe feluri de limbi în lume, totuși nici una din ele nu este fără sunete înțelese. Dar dacă nu cunosc înțelesul sunetului, voi fi un străin pentru cel ce vorbește, și cel ce vorbește va fi un străin pentru mine.*** (1 Corinteni 14:10-11). Oare Dumnezeu dorește, ca noi să ne arătăm străini? Nu așa lucrează Duhul Sfânt.

Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii suflați a Bisericii. De aceea cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă și darul s-o tâlmăcească. (1 Corinteni 14:12-13). Noi deja am vorbit despre aceea, că limbile nu servesc pentru zidirea bisericii. Prorocirea zidește trupul lui Hristos. Prorocirea este mai mare. Pentru ca limbile să aibă folos, ele au nevoie de tâlmăcire. De aceea, de ce să nu îndrumăm, povățuim și să alinăm oamenii în limba lor proprie? Versetul treisprezece nu vorbește despre aceea, că noi trebuie să ne rugăm pentru primirea limbilor, dar să ne rugăm ca să le putem tâlmăci. Află singur, ce încerci tu să spui, iar apoi spune-ne nouă, ca noi să putem înțelege aceasta. Numai așa biserica poate primi din aceasta folos.

Dacă aceasta este adevărat, atunci noi putem vedea, că mulți copii ai lui Dumnezeu au nimerit în capcană. Ei au venit în trupul lui Hristos asemănători cu oamenii simpli, urmând dorința trupului său. Apoi ei sunt învățați că trebuie să caute experiență trupească de a se satisface pe sine, și această satisfacție va fi dovada umplerii de Duhul Sfânt. Ei sunt înconjurați de aceeași oameni, care tind spre scopuri egoiste. Acești oameni aproape că nu primesc zidire duhovnicească și de aceea lor le este predestinat să rămână credincioși trupești.

Fiindcă dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. (1 Corinteni 14:14). Pavel spune: ***Fiindcă dacă mă rog în altă limbă.*** Iarăși acesta este un argument. El nu spunea că se roagă într-o limbă necunoscută. El a spus dacă sau când eu mă rog, atunci aceasta n-ar fi lucrul Duhului Sfânt, ci ar fi lucrul duhului său propriu.

În capitolul precedent noi cu voi am examinat fiecare menționare a vorbirii în alte limbi din Biblie. În fiecare caz aceasta era legat de slujirea apostolică, iar manifestarea darului trebuia pentru a confirma adevărul, pe care îl duceau în lumea necredincioșilor. Când vine vorba de biserica trupească din Corint, noi vedem, că credincioșii vorbesc ca barbarii (străinii), aruncând cuvinte în vânt, și numind, ceea, ce singuri au reprodus, faptele Duhului Sfânt. Ce gunoi!

Versetul paisprezece continuă: ***duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod.*** Cu alte cuvinte, dacă vorbiți în limbă străină cu duhul vostru, atunci voi nu puteți înțelege ceea, ce voi spuneți. Cunoscând degradarea inimii voastre, păcătuirea care se găsește în afara hotarelor cunoașterii noastre, viclenia diavolului, este minunat de cunoscut răspunsul standardizat în acest caz: „Ei, eu pur și simplu știu, că îl proslăvesc pe Dumnezeu, când vorbesc în limbi, pentru că mă simt în acest moment minunat”. De unde știți? Doamnelor și domnilor, narcomanul jinduieste la heroina, care îl ucide pe el însuși, pentru că aceasta pentru el este zdravăn. Curvarul își distruge viața și sufletul, pentru că aceasta este zdravăn pentru el. Alcoolicul nu se poate liniști, dacă dumnezeul alcoolului nu se va instala în el. Îmbrăcămintea religioasă nu vă va îngrădi de tot răul.

Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. Altmintrelea, dacă aduci mulțămiri cu duhul, cum va răspunde „Amin” la mulțămirile pe care le aduci tu cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui? Negreșit tu mulțămiești lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit sufletește. Mulțămesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți. Dar în Biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă. (1 Corinteni 14:15-19). Acestea sunt cuvintele apostolului cu dar apostolic. Nimeni în Corint, nimeni în orașul nostru nu folosește darul limbilor după destinație sau corect. Menționați acea importanță, pe care o acordă apostolul Pavel cuvintelor, când vorbește despre alte limbi. Zece mii de cuvinte de băiguială neînțeleasă nu costă nici cinci cuvinte, înțelese pentru alții. Oare nu este uimitor în lumina cuvintelor lui Dumnezeu un asemenea accent semnificativ pe limbi în veacul de astăzi. De ce Pavel pune un asemenea accent puternic pe cinci cuvinte? Mai degrabă acea generație, care pune accentul pe aceea, ce de 2000 de ori are mai puțină însemnătate, decât vorba înțeleasă, este cea mai nefavorabilă.

Dragostea nu caută ceva al său. Omul care iubește, va încerca să zidească biserica. Conform Bibliei părerea fratelui lui Iacov nu face nici o para chioară. Conform Bibliei mișcarea contemporană a limbilor, nu e bazată pe dragostea creștină, ci mai degrabă dimpotrivă. *Fraților, nu fiți copii la minte; ci, la răutate, fiți prunci, iar la minte, fiți oameni mari.* (1 Corinteni 14:20).

Duhul Sfânt știa, că aici credincioșii imaturi vor începe să se supere. De aceea El le-a spus lor să crească, să devină bărbați și să recunoască înțelegerea clară. Nu plângeți și nu scânciți, dacă vi s-au luat jucăriile pentru copii. Nu luptați cu Duhul Sfânt de fiecare dată, când Biblia nu urmează indicația voastră.

În Lege este scris: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul” (1 Corinteni 14:21). Cui i-a fost dată legea? Începând cu Exodul 19 Dumnezeu dă legea lui Moise. Moise a citit această lege în fața poporului. Israelul a primit această lege, legea a fost ratificată în calitate de reguli și ghid pentru viața poporului sub Dumnezeu. Nici unei alte națiuni legea nu s-a dat. Păgânul nu era obligat să respecte această lege, dacă el nu vroia să devină prozelit pentru iudaism. Și în lege este scris, că Dumnezeu va vorbi către acești oameni prin bărbați în alte limbi.

Prin urmare (reieșind din adevărul biblic), *limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Prorocia, dimpotrivă este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși* (1 Corinteni 14:22). Conform tălmăcirii biblice după Marcu 16 până la Faptele 2, de la Faptele 10 până la Faptele 19, de la epistola către Corinteni 12 până la Faptele 14, semnele au fost date apostolilor iudei pentru schimbarea lumii. De fiecare dată se manifesta darul limbilor în acele locuri, unde iudeii nu credeau. În Biblie nu este nici o menționare despre aceea, că limbile se foloseau când credincioșii se adunau în biserica locală. Acele locuri, unde credinciosul venea la o biserică asemănătoare bisericii trupești din Corint, unde oamenii conduși de duhul omenesc rosteau cuvinte neclare, omul credincios le putea considera drept locuri pentru demenți, și nu casa lui Dumnezeu.

Deci dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunt nebuni? Dar dacă toți prorocesc, și întră vreun necredincios sau vreo unul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru. Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească. Dacă sunt unii, care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai

câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând: și unul să tălmăcească. Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică, și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu. Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece. Și dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă. Fiindcă puteți să prorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățatură și toți să fie îmbărbătați. (1 Corinteni 14:23-31).

Acești corinteni vorbeau în limbi, dar nimeni nu putea lua nimic pentru sine. A afla ceva sau a primi o povață ei puteau numai de la acei, care vorbeau pentru zidire, sfătuire sau mângâiere (definiția prorociei; vers. 3). De aceea Domnul ne vorbește nouă, că prorocia este mai bună.

Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiri, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților (1 Corinteni 14:33). Conform cuvântului lui Dumnezeu dacă se încalcă procedurile enumerate mai sus, înseamnă că noi avem de a face cu dorințele trupești, sau cu manifestarea duhurilor necurate, dar cum n-ar fi, noi nu-l vedem pe Duhul Sfânt în acțiune!

E clar și argumentat în scriptură, că oamenii religioși care se justifică nu se pot găsi în credință. Deseori astăzi ceea ce spune Biblia, irită auzul fin, se consideră detestabil și rău. Dar cuvântul lui Dumnezeu este foarte îndârjit, este imposibil de a scăpa de el. Pământul și cerul sunt condamnate la distrugere, dar cuvântul lui Dumnezeu este veșnic.

După autoritatea Bibliei și problemei despre limbi, al treilea loc după scara dușmăniei îl ocupă rolul femeii în cuvântul lui Dumnezeu. Biblia învață următoarele pentru fericirea și ocrotirea femeii: ***Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse cum zice și Legea. Dacă voiesc să capete învățatură asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă; căci este o rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică.*** (1 Corinteni 14:34-35). Cât de clar se mai poate de spus? Chiar și perioada nouă nu va schimba acest sens. Dacă femeia în biserică mai mult vorbește decât tace, deoarece este interzis de Duhul Sfânt în Testamentele Vechi și Noul, atunci noi putem să ne fim în biserică condusă de duh, numai că acest duh nu este Ipostaza Treimii. Aceasta este scris nu pentru a demasca biserică sau religia cuiva. Dumnezeu ne-a dat nouă Cuvântul Său, pentru ca să nu poată nimeni să ne ducă în eroare sau să ne mintă. Știind, că pe noi se poate ușor de mințit cu întrebări trupești, ca în cazul dat vorbirea în limbi, Dumnezeu a pus instrucțiuni clare pentru manifestarea acestui dar. El a făcut aceasta pentru ca nimeni să nu vă poată duce în eroare, dacă voi brusc veți vedea oameni, care vorbesc în alte limbi, unde în realitate oamenii nu-l cinstesc pe Dumnezeu.

Dragii mei prieteni, înțelegeți voi oare, că dacă s-ar opri orice biserică, unde mai mult de un om vorbesc în limbi, sau unde cineva vorbește cuvinte neclare fără tălmăcitor, sau unde femeia vorbește, când trebuie să tacă, atunci această mișcare contemporană a limbilor se va sfârși astăzi? Și aceasta-i adevărat. CEEA, ce contravine învățăturilor scripturii, nu poate fi de la Dumnezeu.

Ce? De la voi a pornit Cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns el? Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului (1 Corinteni 14:36-37). Scriptura nu este rodul imaginației omului, ea este Cuvântul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2:13). Aceste adevăruri biblice n-au fost născocite de Pavel și acei ce citesc aceste pagini. Oricine afirmă, că este om duhovnicesc, sau plin de Duhul, sau condus de Duhul, se supune puterii Domnului, care este autorul Bibliei. Aceste cuvinte nici într-un caz nu sunt propuneri sau recomandări. Aceste versete nu conțin în sine idei pentru discuții. Aceste învățături nu se pot îngropa sub ruinele bisericii trupești corintene. Duhul Sfânt ne va conduce la conștientizarea faptului că:

- 1) Dacă omul vorbește în limbi, în realitate, el rostește cuvintele neclar, atunci el este condus de duhul lui propriu sau de duhul necurat și nu de Duhul lui Dumnezeu, deoarece fiecare menționare din Biblie despre limbi subînțelege o limbă cunoscută.
- 2) Dacă omul vorbește într-o limbă necunoscută, și nimeni nu tâlmăcește, ce spune el, atunci este controlat de duhul lui propriu sau de duhul necurat, și nu de Duhul Sfânt, deoarece Duhul Sfânt nu poate păcătuî împotriva poruncilor lui Dumnezeu.
- 3) Dacă în limbi vorbesc în același timp mai mult de un om, sau mai mult de trei oameni la adunare, atunci ei se găsesc sub influența duhului său propriu sau sub influența duhului necurat, dar nu sub influența Duhului Sfânt, deoarece Duhul Sfânt nu poate păcătuî împotriva poruncilor Domnului.
- 4) Dacă femeia vorbește în limbi la adunarea bisericii, atunci inițiativa a fost a duhului ei propriu sau a duhului necurat, dar nu a Duhului Sfânt, deoarece Duhul Sfânt nu poate păcătuî împotriva poruncilor Domnului.

Dacă noi suntem oameni duhovnicești, atunci trebuie să recunoaștem, că acestea sunt patru puncte ale adevărului. Noi nu interzicem vorbirea în limbi, dar noi nu pierdem timpul, în deosebi, când este vorba de șiretlicurile și minciunile Satanei.

Cum n-ar părea de straniu, dar acesta și este totalul menționărilor biblice despre limbi. Cum noi deja am spus în capitolul precedent cineva poate considera, că în Biblie se vorbește pe această întrebare pe fiecare pagină. Dar aceasta nu este așa. Noi prezentăm fapte extrase din Biblie, și nu fapte biblice.

Înainte de a face altă concluzie, haideți să repetăm materialul ultimelor două capitole:

- 1) Limbile sunt un dar de la Dumnezeu.
- 2) Limbile sunt esența, semnele pentru iudeii necredincioși, ce cer aceasta.
- 3) Limbile însoțesc slujirea apostolică
- 4) Limbile sunt limbi omenești înțelese, și nu bâiguiala silabelor fără sens, neînțeleasă omului vorbitor.
- 5) Limbile s-au dat de Dumnezeu pe parcursul întregii slujiri apostolice pentru confirmarea cuvintelor apostolilor față de iudei.
- 6) Limbile, ca și toate darurile duhovnicești, sunt controlate de acei, cui au fost date.
- 7) Limbile în biserică nu trebuie să se folosească mai mult, decât de un singur om, și nici odată mai mult de trei la adunare.
- 8) La adunare limbile trebuie să aibă tâlmăcire.
- 9) La adunare femeile nu trebuie să vorbească în limbi.

Aceste nouă puncte nu alcătuiesc punctul de vedere omenesc al tâlmăcirii. Aceasta este ceea, ce SPUNE BIBLIA.

Înainte de finalizarea acestui capitol, noi trebuie să deschidem epistola către Efeseni. Epistola către Efeseni reprezintă Biserica, căpetenia căreia este Hristos. Epistola către Efeseni nu conține în sine istorii ale perioadei de trecere asemănător cărții Faptele. Întrebări despre semne, minuni și tămăduiri mai mult nu apar. Aici este vorba despre trupul lui Hristos, despre adevărul, descoperit apostolului Pavel și descoperit prin el. În epistola către Efeseni noi avem de a face cu doctrine importante pentru membrii bisericii din 1 Corinteni.

De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor” și acest „S-a suit”, ce însemnează decât că înainte Se pogorâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce s-a pogorât, este același ca și cel ce s-a suit mai pe sus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, evangheliști, pe alții, păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, ca să nu

mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceia ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste. (Efeseni 4:8-16). Este necesar un capitol întreg, pentru a acoperi tot materialul, care se conține în aceste versete. Dar haideți să vorbim despre aceea, ce aparține fragmentului din fața ochilor noștri. Scopul darurilor duhovnicești este înscris în epistola către Efeseni, și aceasta e pentru zidirea sfinților. Țineți minte raționamentele despre 1 Corinteni 13 și despre dragoste? Țineți minte că aici important este cuvântul „perfect” și în acest capitol aceasta a fost trimiterea la scopul final al credinciosului în procesul creșterii în har?

Dumnezeu a dat darurile enumerate aici pentru perfecțiunea sfinților. Darurile semnelor aici nu sunt enumerate. Nu este menționare pentru tămăduiri, tălmăciri, limbi sau minuni. Aceasta confirmă acea concluzie, la care deja noi am ajuns. Darurile semnelor au fost date apostolilor pentru confirmarea cuvintelor lor. Cum numai a fost primit cuvântul, și instituită biserica locală a apărut necesitatea de a atinge perfecțiunea. Acesta și este scopul manifestării darurilor enumerate aici.

Darurile au fost date pentru lucrul slujirii. Tema epistolei către Efeseni este Biserica, capul căreia era Hristos. După ce Biserica creștea din vârsta fragedă, slujirea bisericii consta în a deveni asemănător lui Hristos: a fi o manifestare vie pe pământul înviatului Isus Hristos în ceruri. De ce aici nu sunt enumerate darurile semnelor? Pentru că aici ei nu au ce adăuga. Ei nu ajută în lucrul Duhului Sfânt, care constă în a uni trupul lui Hristos. În realitate, mișcarea contemporană a limbilor despărțea și continuă să despartă bisericile, instituțiile de învățământ și denominațiile.

Versetele învață, că aceste daruri au fost date la zidirea bisericii. Observați că afirmația noastră găsește susținere în acel fapt, că în această listă a darurilor darurile semnelor lipsesc complet. Noi am aflat, că folosirea corectă a limbilor trebuia să fie o confirmare a adevărului pentru necredincios, folosirea incorectă – pentru a se îndruma pe sine însăși. În această listă, unde Domnul enumeră darurile la zidirea trupului, limbile nu apar.

Sinistru sună și fraza, că noi nu trebuie mai mult să fim prunci. Vedeți iarăși legătura cu dragostea din 1 Corinteni 13? Pruncul în Hristos așa și va rămâne clătinat de orice vânt al învățăturii. El este foarte ușor de mințit cu șiretlicuri omenești. El este ușor de condus în capcana vicleană a ademenitorilor. Darul semnelor NU VA PUTEA SĂ NE PROTEJEZE de această ademenire. În acest timp periculos unicul lucru care ne poate proteja pe noi este dragostea față de adevăr. Pe aceste pagini voi citiți despre adevărul, care vă este dat în dragoste. Dacă noi dorim să creștem, să fim asemănători lui Hristos, și să fim binecuvântați pentru trupul lui Hristos, atunci noi nu trebuie să ne obișnuim cu râvnirea la darurile celor ce nu pot da nimic.

Înainte de a trece la capitalul următor haideți să adăugăm aici o anexă și să examinăm versetele, care se folosesc pentru demonstrarea faptului, că băiguială neclară a cuvintelor și sunetelor neclare este limba cerească.

Prima trimitere: *Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu* (câtre Romani 8:26-27). Explicația standardizată – noi nu știm, ce să spunem, de aceea pur și simplu repetăm silabele fără sens, și degrabă Duhul Sfânt se va ruga în locul vostru în limba cerească. *Când vă rugați să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați.* (Matei 6:7). Iar

versetul 26 dezmințe această afirmație, pentru că suspinele Duhului Sfânt NU POT FI ROSTITE.

Următorul fragment – 2 Corinteni. *E nevoie să mă laud măcarcă nu este de folos. Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului. Cunosc un om în Hristos, care acum patrusprezece ani a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe) și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe) a fost răpit în rai și a auzit cuvinte, care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească.* (2 Corinteni 12:1-4). Chiar și dacă acest fragment poate da o menționare despre limba cerească, aceste cuvinte era imposibil de redat prin limbă omenească. Mai mult decât atât, Dumnezeu a creat legea, care interzicea folosirea acestei limbi.

Al treilea fragment, denaturat încât nu mai poate fi recunoscut: *Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința și rugăciunea pentru toți sfinții.* (Efeseni 6:17-18).

Bazându-ne pe aceste versete nouă ni se spune, că rugăciunea prin Duhul înseamnă a ne ruga prin limbi. Înseamnă aceasta, că porunca *umblați cârmuiți de Duhul* (Galateni 5:16) înseamnă a umbla cârmuiți prin limbi? Nu va fi în aceasta nici un semn.

A ne ruga în Numele lui Isus înseamnă a ne ruga despre aceea, ca El să fie de acord cu noi în cererea Sa înaintea Tatălui. A ne ruga în Duhul înseamnă a ne ruga nu conform celor ce ne dictează și dorește trupul, dar conform celor cu ce este de acord Duhul Sfânt în acele rugăciuni, pe care le înălțăm Tatălui.

Și în sfârșit, trei referiri la aceea, că Ioan s-a aflat în Duhul (Apocalipsa 4:2; 17:3; 21:10). Trebuie să fii disperat complet, ca să folosești aceste versete în susținerea limbii cerești. Ioan în aceste fragmente nu vorbește și nu se roagă. În fiecare caz Ioan vede ceea, ce este inaccesibil de văzut cu ochii fizici. El a fost transferat în mașina timpului cu două mii de ani înainte în viitor, pentru a înscrie ceea, ce se va întâmpla pe pământ. În fiecare caz duhul este menționat cu literă mică, și nu cu mare, adică duhul lui Ioan, și nu Duhul Sfânt.

Dacă cercetăm atent Biblia, atunci se poate găsi limba cerească. De fiecare dată când Duhul se adresează, se adresează El în limba evreiască.

Capitolul 3

CĂDEREA ÎN DUH

Aici continuarea s-a sfârșit tot atât de neașteptat cum s-a început, cum de odată Cavalerul a căzut greu cu capul în jos direct pe cărarea, pe care s-a pornit Alisa. De data aceasta ea s-a speriat foarte tare, și a întrebat cu neliniște în voce în timp ce îl ridica: „Sper că oasele d-voastră sunt întregi?”

„Din păcate toate sunt întregi” – a spus Cavalerul, de parcă n-ar fi fost de loc împotriva a două sau trei oase rupte

LUIS CAROL
„Prin Fereastra de Observație”

Aceasta este una din acele teme, despre care scriitorii generațiilor precedente n-au scris niciodată. Până la timpul când au început să se descopere triburile de aborigeni în cele mai tainuite unghere și desișuri ale pământurilor păgâne, despre acest fenomen n-a fost cunoscut nimic până la partea cea mai târzie a epocii Laodicea. Din când în când misionarul putea să se ciocnească cu duhul puternic, care arunca oamenii la pământ, și ei cădeau morți. Dar despre aceasta nu se știa nimic în bisericile creștine până când lumina evangheliei n-a trecut încolo în anul 1929.

Cineva din voi, probabil, a auzit de fenomenele stranii, care au avut loc în epoca renașterii Camberlend Wally la mijlocul secolului nouăsprezece în America: ciocniri, răs sfânt, plânsete, strigăte și oameni care cad la pământ ca și cum cad în transă oamenii, care călăreau în timpul proslăvirii lui Dumnezeu. Trebuie de menționat că:

- 1) Nu se poate spune cu siguranță, că aceasta era acțiunea Duhului Sfânt.
- 2) Dacă aceste lucruri cu adevărat au avut loc de la Duhul Sfânt, atunci de ce nu-i menționarea despre omul, care a fost folosit pentru aceste manifestări deosebite.

Dumnezeu nu ne permite nouă să facem ceea, ce considerăm noi corect, ce arată corect, sau ce se pare corect. Dumnezeu ne-a dat nouă Cuvântul Său, Biblia Sfântă. Dacă oamenii ar studia scriptura, atunci ei n-ar avea nici un fel de probleme cu determinarea faptului, ce-i este plăcut lui Dumnezeu și ce nu-i este plăcut Lui. ***Cine nesocotește Cuvântul Domnului se pierde, dar cine se teme de poruncă este răsplătit*** (Proverbele 13:13). Domnul Isus Hristos Îl roagă pe Tatăl pentru biserică: ***Sfințește-i prin adevărul tău: Cuvântul Tău este adevărul*** (Ioan 17:17). Apostolul Pavel confirmă autoritatea scripturilor: ***Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.*** (2 Timotei 3:16-17).

Una din cele mai mari învinuiri la adresa mea constă în aceea, că predicile mele sunt prea dogmatice. Acesta e cuvântul pe care îl folosesc necredincioșii. Cuvântul pe care îl folosește Dumnezeu vorbind de autoritatea cuiva. În acest capitol nu veți mai citi propunerile, ideile și gândurile mele. Cine are cuvintele lui Dumnezeu în fața ochilor săi, acela știe, ce spune Domnul. Ei judecă tot, ce se poate vedea după scripturi, fie aceasta în biserică sau în afara ei. Noi trebuie să privim la toate, bazându-ne pe Biblie.

În această epocă a propovăduitorilor necinstiți și a duhurilor ademenitoare fiecare creștin trebuie să atragă atenția la avertismentele Duhului Sfânt: ***Și cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun*** (1 Tesaloniceni 5:21).

Creștinii adevărați, care se supun duhurilor religioase, ce invadează atât de abundent pământul în această epocă a trupului, flirtează cu pericolul serios. Biblia clar vorbește, că sunt draci religioși, care imită lucrul Duhului Sfânt. Ei vor invada cu gloata edificiile bisericilor și măsurile religioase ale ultimilor zile.

Atunci lasă ca Dumnezeu să folosească cuvintele acestui capitol, pentru a-i avertiza și a-i corecta pe creștinii nepăsători, care nu sunt capabili de a deosebi vicleniile Satanei, și nu știu, cum săi biruie. Biblia spune, că adevărații slujitori ai lui Dumnezeu, adevărații propovăduitori ai Evangheliei nu încearcă să vă povestească o istorie prea plăcută, și să vă lovească din urmă. ***Adevărații slujitori vă vor spune tot ce vă sfătuiește Dumnezeu: ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi; căci noi nu suntem în neștiință despre planurile lui.*** (2 Corinteni 2:11).

La ziua de astăzi a apărut o problemă serioasă printre o mulțime de creștini. Acești oameni s-au convins pe sine despre aceea, că dacă în biserică, unde oamenii îl caută pe Dumnezeu se întâmplă ceva, atunci aceasta trebuie să fie de la Dumnezeu. Aceasta se întâmplă nu pentru că ei umblă în biserică harismatică, ci pentru că ei își consideră trăirea sa mai importantă decât

cuvintele lui Dumnezeu. Adevărul constă în aceea, că pe parcursul multor secole se puteau foarte simplu îndepărta de adevăr acei oameni, care își bazau concepția sa pe înțelegerea proprie sau pe sentimentele și emoțiile sale.

Pentru acest punct de vedere nici că se poate găsi un exemplu mai bun, decât măsurile nebiblice, unde oamenii „se deconectează”, leșină, numind aceasta lucrul Duhului Sfânt.

Dacă darurile duhovnicești ale prorocirii, limbilor, tălmăcirii și vindecării miraculoase încă se pot baza pe Biblie, atunci timp de două mii de ani de existență a bisericii Noului Testament nu s-a păstrat nici o dovadă, care ar confirma „căderea” în timpul slujirii harismatice, ca lucru al Duhului Sfânt.

Astăzi este cel mai greu de încercat să-l înveți pe creștin din Biblie. Cum numai scripturile nu sunt de acord cu sentimentele lor, sau cu prietenii lor, sau cu tradițiile bisericii lor, ei îndată își astupă urechile cu ambele mâini, își cimentează inimile și caută refugiu în comunicarea cu cei mințiți așa ca și ei. Eu aș fi putut trece cu traiul în Braton Bich, dacă aș fi primit câte un dolar de fiecare dată, când auzeam, cum creștinul spune: „Ei, eu cred”, sau „Aceasta e pur și simplu, părerea ta”, sau „Nu judeca și nu vei fi judecat”. Dar adevărul rămâne: nu sunt dovezi în Biblie, sau în istoria bisericii, care ar confirma, că căderea în slujirea harismatică este acțiunea Duhului Sfânt.

Noi toți am fost martorii propovăduitorilor, care afirmau, că posedă ungerea Duhului Sfânt, în acțiune, când ei se loveau peste frunte, sau indicau la oameni cu degetul, sau îi împingeau (de obicei femeile în rochii, în dependență de acel duh, cu care tu ai de-a face). Acești oameni mințiți cad pe spate. Acești slujitori îi bat cu palma goală peste cap sau pun în mod grosolan mâinile pe ei, țintuindu-i în pământ. Mulțimea „celor ce se închină” triumfă. Dacă slujitorul în loc de costum ar avea un tricou, s-ar putea gândi că este o luptă profesională, unde propovăduitorul (luptătorul erou) mășăluiește triumfal pe scenă (arenă). Nu se poate să nu observi aceste asemănări.

Întrebări referitor la aceea, că acești oameni cad în duh, sau se ating de duh. Numai că acest duh, nu este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, pe care îl avem noi.

Primul caz, pe care îl vom examina noi, se găsește în cartea prorocului Daniel: ***Și am auzit un glas de om în mijlocul râului Ulai, care a strigat și a zis: „Gavriile, tâlcuiește-i vedenia aceasta”. El a venit atunci lângă locul unde eram; și la apropierea lui, m-am înspăimântat, și am căzut cu fața la pământ. El mi-a zis: „Fii cu luare aminte, fiul omului, căci vedenia privește vremea sfârșitului”. Pe când îmi vorbea el, am căzut cu fața la pământ leșinat. El m-a atins și m-a așezat iarăși în picioare în locul în care mă aflam*** (Daniel 8:16-18). Noi vedem, că dacă e atingere – e mâna lui Dumnezeu la mijloc și atunci omul cade ÎNAINTE cu fața la pământ în poziția de pocăință și închinare; iar dacă nu – PE SPATE ÎN URMĂ în poziția biruitului și predatului.

Al doilea fragment biblic se găsește în prima epistolă către Corinteni: ***dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.*** (1 Corinteni 14:40). Oare poate un om cinstit să considere că femeia, care cade pe spate pe pământ, fiind în toate mințile și sănătoasă, procedează cuviincios și demn? Trebuie să fii complet mințit, ca să-i permiți soției tale să se înjosească în halul acesta înaintea altor bărbați și femei în mod public. E clar, că acesta nu este nici un fel de duh curat și sfânt, dacă femeia consideră, că Tatăl poate s-o înjosească într-atât. Oamenii care locuiesc în această împărăție știu despre împărăția comunicării mute, care vorbește mai expresiv decât cuvintele și limbile. Expresia feței, gesturile mâinilor și poziția corpului pot să-i transmită multe omului, căruia nu-i este cunoscută limba voastră maternă. Acum, fiți cinstiți înaintea Atotputernicului Dumnezeu. Oare Duhul Sfânt ar fi impus o femeie să cadă pe spate înaintea bărbatului, cu care ea nu este căsătorită, și încă public? Desigur, că nu!

Pentru a asigura această extremitate la adunările harismatice, pseudoprorociei încurajează femeile să poarte pantaloni. Nu se poate soluționa problema unei fapte nebiblice, adăugând la

ea alta. Toate tipurile și standardele îmbrăcăminteii stilului „unisex” sunt necuvioase după toate măsurile sfințeniei, modestiei, rușinii și supunerii Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia foarte clar vorbește despre aceasta: ***Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace în haine femeiești; căci oricine*** (nu numai acei care sunt sub lege) ***face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.*** (Deuteronomul 22:5). Și închipuiți-vă un slujitor, apărând o femeie ce cade pe spate într-un loc public, pentru că ea poartă îmbrăcăminte bărbătească!

Același lucru se predă și sub har în Noul Testament: ***Din pricina aceasta Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuintărea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuintărea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.*** (Romani 1:26-27). Vezi de asemenea I Corinteni 6:9.

Dumnezeu ne spune să cercetăm duhurile (1 Ioan 4:1). A cerceta duhurile se poate numai cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Numai cu ajutorul Bibliei se poate deosebi Duhul Sfânt adevărat, curat de lucrul duhurilor ademenitorilor. Aceste multe duhuri acționează larg astăzi în biserici. Trebuie de cercetat Cuvântul lui Dumnezeu pentru a determina ce duh controlează măsurile la fiecare adunare a oamenilor. Deseori ceea, ce i se atribuie Duhului Sfânt, poate fi rodul muncii duhului necurat și duhului omenesc.

Darurile, date de Domnul Isus Hristos bisericii, trebuie să slujească pentru zidirea ei. Evangheliștii și creștinii, cărora le-a plăcut celebritatea caută senzații tari în „căderea” sau în „atingerea Duhului Sfânt”. Ce folos din aceste satisfacții de șaman? Scriptura spune: ***În Lege este scris: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul”*** (1 Corinteni 14:21). Acest fenomen al căderii pe spate prin punerea mâinilor sau prin puterea insuflării nu se bazează pe scriptură. Aceasta este o trăire duhovnicească flecară. Acesta poate fi rezultatul insuflării. Același fenomen a fost repetat de Cresckin, scamator, în casa vânătorească din Witiville din New York. Oamenii înainte de a intra în clădire erau avertizați despre întâlnirea cu un duh puternic în interiorul casei. Cum numai ei se apropiau de acel loc, unde după asigurarea lui Cresckin, duhul era mult mai puternic, ei cădeau ca secerați. Acesta poate fi lucrul hipnotizatorului. Adevărul constă în aceea, că Biblia nu confirmă acest fenomen, doar că Biblia numește toate acestea vrăjitorie și fermecătorie.

Duhul Sfânt este o personalitate nobilă. El este gentilom. El este onest. Atingerea lui sfântă nu va provoca o expresie necuviincioasă a emoției. Eu am văzut propovăduitori, care își pun mâinile sale pe oamenii, care vin la ei la rugăciuni. Eu am văzut cum acești oameni cad pe spate, tresăltând picioarele, zvârcolindu-se, deseori cu o expresie de durere pe față. Eu am văzut, cum propovăduitorii se întorc și râd sau mătăhăiesc din mâini mulțimii care zbiară. Ce bătaie de joc de creștinism! Cel mai necuviincios lucru este când femeia cade și fusta ei se ridică până la nivelul taliei, dezgolindu-i trupul în fața tuturor. Duhul Sfânt n-a săvârșit nimic asemănător în toată istoria omenirii. Cine n-ar fi acest duh, numai nu este Duhul Sfânt.

Deseori un asemenea slujitor are doi ajutoari, care acoperă cu o țesătură trupul dezgolit al femeii căzute pe spate. Aceasta este o invenție a oamenilor neevlavioși, pentru a-i impresiona pe vizitatorii bisericii prin evlavia sa. Oare aceasta a făcut Isus Hristos cu femeia la fântână? Oare așa a procedat el cu Maria și Marta? NICI unul din ucenicii lui Hristos nu trebuie să procedeze altfel sau nu așa cum a procedat Învățătorul lui față de femei. Oamenii care se ocupă cu aceasta, sunt o rușine a bisericii adevărate a lui Dumnezeu și a tuturor sfinților. Dacă voi finanțați acest show, sau mergeți în altă parte de oraș să vedeți toate acestea, atunci nu vă supărați pe mine, încercați să vă supărați pe Dumnezeu. Pentru că El a scris Biblia. Dumnezeu

știe că eu și așa destul de des am neplăceri. Eu n-am scris Biblii. Biblia a fost scrisă după însuflarea Duhului Sfânt.

Dacă Dumnezeu cu adevărat se atinge de viața creștinului în mod extrem, atunci Biblia învață, că un asemenea om va cădea cu fața în jos, adică înainte și nu pe spate. Prima epistolă către Corinteni 12:14 vorbește despre manifestarea adevăratelor daruri ale duhurilor. ***Dar dacă toți prorocesc, și intră vreun necredincios sau vreo unul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimi lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.*** (1 Corinteni 14:24-25)

Duhul Sfânt nu poate să umple peste măsură omul. Biblia spune, că Duhul demască și îndrumă, omul se supune Duhului Sfânt ca un act de dorință proprie. În timpul închinării sincere omul cade cu fața la pământ. Puteți spune: „Frate James, doar dacă omul va cădea pe față, el numaidecât își va zdrobi fața sau va căpăta un felinar sub ochi, sau își va dezbate dinții”. Desigur, anume așa și se va întâmpla, dacă el va fi împins de duhul brutal, care îi detestă pe toți și toate. Dar dacă el a căzut cu fața la pământ din dorință proprie, atunci nu poate fi nimic rău. Nicăieri Biblia nu învață, că Duhul îl lipsește pe om de capacitatea de a gândi sau de a proceda rațional. Unul din rodul Duhului Sfânt este luciditatea.

În 1 Corinteni 14:25 acțiunea constă în supunere, smerenie, pocăință și închinare. Și aceasta este după Biblie.

Un asemenea caz se descrie pe muntele Schimbării la Față: ***Când au auzit ucenicii au căzut cu fețele la pământ și s-au înspăimântat foarte tare*** (Matei 17:6). Îngerul Domnului s-a atins de Daniel, și el s-a supus în totalitate Duhului lui Dumnezeu. Ce a spus el? ***El a venit atunci lângă locul unde eram; și la apropierea lui, m-am înspăimântat, și am căzut cu fața la pământ. El mi-a zis: „Fii cu luare aminte, fiul omului, căci vedenia privește vremea sfârșitului”. Pe când îmi vorbea el, am căzut cu fața la pământ leșinat. El m-a atins și m-a așezat iarăși în picioare în locul în care mă aflam*** (Daniel 8:17-18).

Conform scripturilor noi vedem, că omul, care s-a supus completamente lui Dumnezeu, cade cu fața la pământ, și nu în urmă, atunci când Dumnezeu se atinge de el.

Al treilea caz biblic vorbește despre o ceată de soldați, care au venit să-l prindă pe Domnul Isus Hristos în noaptea trădării. Trebuie de atras o atenție precaută la acest caz: ***Iuda, deci, a luat ceata ostașilor și pe aprozii trimeși de preoții cei mai de seamă și de Farisei și a venit acolo cu felinar, cu făclii și cu arme. Isus care știa tot ce avea să I se întâmple, a mers spre ei, și le-a zis: „Pe cine căutați?” Ei i-au răspuns: „Pe Isus din Nazaret!” Isus le-a zis: „Eu sunt!” Iuda, vânzătorul, era și el cu ei. Când le-a zis Isus: „Eu sunt” ei s-au dat înapoi, și AU CĂZUT JOS LA PĂMÂNT.*** (Ioan 18:3-6).

Ei iată, în sfârșit, am găsit pe cineva, care a căzut înapoi pe pământ. Aceasta-i o reacție anumită la puterea lui Dumnezeu. Erau acești oameni prietenii Lui? Poate fi aceasta o închinare creștină? Poate ei sunt o parte din nașterea din nou miraculoasă a Duhului Sfânt? DESIGUR CĂ NU! Aceștia sunt dușmanii Domnului Isus Hristos, care au venit să-L omoare și printre ei era însăși Iuda Iscarioteanul. Conform scripturilor unicul caz de cădere pe spate mărturisește despre dușmanii lui Hristos.

NU SE POATE DE AVUT ÎNCREDE ÎN EXPERIENȚA TRĂITĂ. TREBUIE DE ÎNCREZUT ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. DACĂ EXPERIENȚA VOASTRĂ NU COORDONEAZĂ CU SCRIPTURILE, ATUNCI DEZICETI-VĂ DE EXPERIENȚA VOASTRĂ. DAR NICIODATĂ NU VĂ LEPĂDAȚI DE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU.

Această epocă este epoca fățarnicilor, epoca falsificărilor duhovnicești. Peste tot prosperă propovăduitorii falși, vedeniile false și mărturiile false. Vrăjitoria, exorcismul, spiritismul au denaturat slujirea adevărată a cuvântului.

Scriptura revarsă lumină în privința aceasta: **Și pentru el Cuvântul Domnului va fi: „Învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo”, ca mergând să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în lați și să fie prinși** (Isaia 28:13).

Au fost acești oameni tămăduiți? Sau au primit ei eliberarea Duhului Sfânt? DESIGUR CĂ NU! Dacă se neagă Cuvântul lui Dumnezeu, atunci se neagă și Duhul Sfânt, deoarece El a insuflat scriptura. Acest om nu cade cu fața la pământ în supunerea lui Hristos, ci va cădea înapoi pe spate, și se va zdrobi în mânia lui Dumnezeu.

Și încă o dată Cartea Cărilor vorbește pe această temă. Isus se ruga pentru un băiat, când acela se găsea într-o nevoie enormă. Băiatul se tăvălea pe jos, din gură îi ieșea spumă. Poate arăta pe deplin harismatic, dar acesta nu este lucrul Domnului Isus Hristos. Gândiți-vă la sursa acestei căderi: **Și un om din norod l-a răspuns: „Învățătorule, am adus la tine pe fiul meu, care este stăpânit de un duh mut. Oriunde îl apucă, îl trânteste la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâșnește din dinți și rămâne țapăn. M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul și n-au putut”** (Marcu 9:17-18).

L-au adus la El. Și cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere; copilul A CĂZUT LA PĂMÂNT și se zvârcolea, făcând spumă la gură (Marcu 9:20). **Și duhul a ieșit, țipând și scuturându-l cu putere. Copilul a rămas CA MORT, așa că mulți ziceau: „A murit!”** (Marcu 9:26).

Acest biet băiat „a căzut în duh”. Și acesta nu este lucrul Domnului Isus Hristos. Acesta era lucrul duhului necurat, care dorea să nimicească una din creaturile lui Dumnezeu. **Dar Isus l-a apucat de mână și el s-a sculat** (Marcu 9:27).

Acum haideți să totalizăm această întrebare. Dușmanii lui Isus Hristos, care au venit să-l prindă pe El, și să-l răstignească, au căzut ÎN URMĂ. Cei ce n-au primit adevărul Cuvântului lui Dumnezeu au fost învinși și prinși în capcană, ei au căzut ÎN URMĂ. Un tânăr din Evanghelia după Marcu în capitolul nouă a căzut la pământ, se tăvălea, și acesta era lucrul duhului necurat. Acest duh necurat l-a aruncat pe pământ, și acela a căzut mort. În scriptură nicăieri „căderea în duh” nu se oferă ca un fenomen creștin. Mai degrabă, aceste cazuri erau legate de dușmanii Domnului nostru, care negau Cuvântul Lui, sau erau obsedați de duhul necurat.

În fiecare caz biblic, unde credinciosul se închina într-o reverență (evlavie) smerită și închinare sau era plin de frica lui Dumnezeu, acest om cădea cu fața la pământ.

Înainte de a vă pregăti să cădeți morți, gândiți-vă la aceea, cine este ucigașul? Dar cine este învierea și viața? Un om înțelept se va ține mai departe de duhul ucigașului, dar se va ține de Dumnezeul adevărat și viu prin cârmuirea Duhului Sfânt.

Capitolul 4

BOALA ȘI TĂMĂDUIREA

Am și eu crucile mele și uneori eu sunt foarte grav bolnav, dar cum n-ar fi de dureroase încercările mele, ele își pierd veninul și în loc de răni, eu simt, că ele mă îmbunătățesc pe mine. Dar cum se întâmplă aceasta? Datorită faptului, că eu caut apărare la El, legea căruia este Biblia. Draga mea surioară, eu nu mă voi despărți de această carte chiar și pentru un număr infinit de universuri. Eu simt, că sunt gata să jertfesc totul de dragul îndeplinirii voinței Aceluia, Care atât de mult ne-a iubit pe noi, că L-a trimis pe unicul Său Fiu să moară pentru mine. Cât de enormă trebuie să fie această dragoste. Cu cât mai mult eu din ea aflu, cu atât mai scumpă devine ea pentru mine.

GENERALUL TOMAS J. JACKSON
Scrisoare către soră, aprilie , 1853.

În acest capitol noi vom vorbi cu voi despre cauzele biblice ale durerilor și principiile biblice ale tămăduirilor dumnezeiești. Noi vom vedea diferența dintre darul apostolic al tămăduirii și acțiunile așa numitor vindecători de astăzi.

Dumnezeu poate vindeca orice boală. Cu ajutorul puterii lui Dumnezeu mii de oameni se vindecă în fiecare zi. Domnul poate folosi deprinderea medicilor, și să aplice medicina ca mijloc de vindecare. El îi poate tămădui pe mulți ca răspuns la rugăciune.

Din capitolul unu noi am aflat, că tămăduirea bolnavilor era unul din darurile semnelor, date apostolilor de Domnul Isus Hristos: ***Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit, dar cine nu va crede, va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mâini șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.*** (Marcu 16:15-18).

Astăzi sunt mulți pretendenți la aceea, că posedă darul acesta de vindecare, prin ce au și atras o mulțime de ucenici. Până la discutarea bolii, haideți să ne gândim care e cauza, că acești tămăduitori au o asemenea popularitate.

Cea mai mare parte a urmașilor lui Adam trăiesc după fire. Cea mai mare grijă este bunăstarea fizică. Un om bolnav va face tot posibilul ca să se însănătoșească. Se pricopsesc din această știință, doctorii, farmaciștii, distribuitorii hrăni sănătoase, vracii și escrocii. Majoritatea oamenilor vor cheltui ultimul dolar pe „leacuri”. Dacă aceasta nu va da efecte, atunci ei sunt gata să primească tămăduirea „miraculoasă”. Istoria este arhiplină de înregistrări despre leacuri magice, rețete tainice, tămăduitori etc. Fiecărei culturi îi era cunoscut un făcător de minuni, care posedă sau manifesta puterea făcătoare de minuni a tămăduirii. Un om cu judecată sănătoasă își bate joc de asemenea oameni. Dar demenții și cei nesănătoși cu trupul cred în aceea, că o speranță oarecare este mai bună decât disperarea.

Întreabă dobitoacele și te vor învăța, păsările cerului și îți vor spune (Iov 12:7). Creația lui Dumnezeu ne descoperă nouă multe adevăruri. Lupii, leii și alți răpitori se alimentează cu cei slabi și bolnavi.

Folosind numai unele citate în afara contextului, mulți propovăduitori s-au făcut asemănători cu șarpele din grădina Edem. Acești slujitori ai neprihăririi vă vor povesti adevăruri suficiente, pentru a îndulci rodul veninos, pe care ei îl propun să-l înghită bolnavul disperat. Iată un om sincer, trupul este rupt de durere. El aude adevărul citat din Biblie. Biblia el n-o cunoaște suficient de bine, ca să înțeleagă, că citatele au fost luate din afara contextului ei. Ei pur și simplu nu pot crede, că „omul lui Dumnezeu” nu va putea să-i vindece. De exemplu: ***El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țișă, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut*** (Apocalipsa 21:4) ***și prin rănilor Lui suntem tămăduiți*** (Isaia 53:5). ***Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav*** (Iacov 5:15), ***dar rana de moarte fusese vindecată*** (Apocalipsa 13:3). Toate acestea sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Acestea sunt citate direct din Biblie. Da, eu am unit aceste fragmente necoordonate în așa mod, ca să folosesc adevărul pentru proclamarea minciunii.

Pentru boala fizică în Biblie sunt folosiți patru termeni:

- 1) NEPUTINȚA: stare de slăbiciune.
- 2) BOALĂ: starea nesănătoasă a trupului și minții.
- 3) ÎMBOLNĂVIRE: sunt afectate părțile corpului și împiedică funcționarea organelor vitale ale corpului.
- 4) ULCERAȚIE: boală molipsitoare.

Cauza bolilor și existența lor:

- 1) Judecata asupra păcatului
- 2) Preludiul la faptele miraculoase ale lui Dumnezeu
- 3) Atingerea maturității duhovnicești prin slăbiciunea corpului, pentru ca duhul să fie puternic
- 4) Rezultatul firesc al blestemului. Geneza 3.

Prima cauză este judecata asupra păcatului. Aceasta se poate ilustra ușor în cazul cu Maria: *Maria și Aaron au vorbit împotriva lui Moise din pricina femeii etiopene pe care o luase el de nevastă; căci luase o etiopiană. Și au zis: „Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?” Și Domnul a auzit-o. Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului* (Numeri 12:1-3). Fiți mai atenți când spuneți ceva împotriva propovăduitorului. Dumnezeu vă ascultă cu atenție. *Un om foarte blând* în cazul dat înseamnă, că Moise se supunea voinței lui Dumnezeu. Moise nu l-a rugat pe Dumnezeu să-l facă căpetenie a poporului sau pastorul acestei preoții. El nu și-a cerut permisiunea să supravegheze această adunare enormă în pustiu. El a fost uns de Dumnezeu pentru această poziție. El era un om blând și nu predomina asupra oamenilor. Și, cu toate acestea, *Iahve* a fost grabnic să apere autoritatea lui Moise, ca autoritate a căpeteniei. *Deodată Domnul a zis lui Moise, lui Aaron și Mariei: „Duceți-vă câteși trei la cortul întâlnirii”. Și s-au dus câteși trei. Domnul S-a pogorât în stâlpul de nor și a stătut la ușa cortului. A chemat pe Aaron și pe Maria, și ei s-au apropiat amândoi. Și a zis: „Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Nu tot așa este cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură. Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-ați temut, deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?” Domnul S-a aprins de mânie împotriva lor și a plecat. Norul s-a depărtat de pe cort. Și iată că Maria era plină de lepră, albă ca zăpada. Aaron s-a întors spre Maria; și iată că ea avea lepră* (Numeri 12:4-10). Maria a fost lovită de o boală groaznică, de lepră. Acesta a fost actul de judecată al lui Dumnezeu asupra păcătosului.

Alt exemplu este legat de pomenirea în timpul frângerii pâinii: *De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta și bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din harul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțin dorm* (1 Corinteni 11:27-30).

Aici noi citim despre greșelile, care s-au comis în timpul frângerii pâinii. Aceasta la rândul său se condamnă de Dumnezeu. Acesta este un avertisment sever împotriva păgânilor, care învață, că bucata sau codrul de pâine în timpul frângerii devine trupul lui Hristos. Aici sunt enumerate diferite grade de pedeapsă. Cineva devine neputincios, cineva se îmbolnăvește, iar cineva și moare.

Din acest fragment noi vedem, că boala deseori se folosește ca judecată a lui Dumnezeu împotriva păcatului. Noi trebuie să găsim tot adevărul. Generația noastră are un număr neverosimil de șarlatani – tămăduitori, care se folosesc de sentimentele oamenilor bolnavi și care le promet tămăduire, bogăție și bunăstare. Ei nu arată la păcatele creștinilor și nu doresc s-o facă, chiar și dacă văd aceasta. Contrar învățaturii contemporane religioase Dumnezeu nu stă în ceruri împărțind daruri și binecuvântându-i pe cei ce păcătuiesc împotriva Duhului Sfânt și care ignoră poruncile Lui.

Da, Dumnezeu dorește să binecuvânteze. Dar el binecuvântează ascultarea. Da, Dumnezeu dorește să răsplătească. Dar El răsplătește credința. Dumnezeu dorește să reverse bunurile asupra oamenilor. Și el le revarsă asupra oamenilor buni. Dumnezeu nu

binecuvântează păcatul. El pedepsește păcatul. S-au înmulțit prea mulți tămăduitori, locul căroră este pe banca acuzaților.

În Deuteronomul 28 este vorba despre oamenii eliberați din robia Egiptului prin sângele Mielului. Dumnezeu i-a eliberat de puterea faraonului. Ei au primit botezul în Mărea Neagră (1 Corinteni 10:1-2), și erau pe calea sa spre pământul făgăduințelor. Ce i-a spus Dumnezeu acestui popor? ***Dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate cuvintele legii acestea, scrise în cartea aceasta, dacă nu te vei teme de acest Nume slăvit și înfricoșat, adică de Domnul, Dumnezeul tău, Domnul te va lovi în chip minunat, pe tine și sămânța ta, cu răni mari și îndelungate, cu boli grele și necurmăte. Va aduce peste tine toate bolile Egiptului de care tremurai și ele se vor lipi de tine. Ba încă Domnul va aduce peste tine, până vei fi nimic, toate felurile de boli și de răni care nu sunt pomenite în cartea legii acesteia. După ce ai fost atât de mulți ca stelele cerului nu veți mai rămânea decât un mic număr, pentru că n-ai ascultat de glasul Domnului, Dumnezeului tău*** (Deuteronomul 28:58-62).

Voi puteți spune: „Frate, James, eu sunt mântuit și mă găsesc în drum spre ceruri. Dumnezeu mă iubește pe mine, de aceea eu pot trăi așa, cum eu vreau”. Probabil, că aveți dreptate. Posibil, Dumnezeu nu vă va lăsa. Dar asemănător unui tată iubitor, care își pedepsește copiii neascultători, Dumnezeu poate folosi boala pentru ca voi să vă supuneți voinței Lui.

În acest fragment Domnul spune, că dacă nu-l iubiți pe El îndeajuns, pentru a îndeplini poruncile Lui, și cuvintele legii, atunci el vă va pedepsi cu urgii.

Mie îmi place să studiez istoria. Într-o bună zi, eu sper, că voi avea timp suficient, pentru a urmări legătura bolilor principale, a foamei, molimelor și epidemiilor cu evenimentele duhovnicești, ce decurg astăzi. Pentru mine nu este de mirare, că ciuma, care a cuprins toată Europa, ștergând de pe fața pământului în calea sa sate întregi, a apărut în secolele sumbre, când puterea papală prospera. Eu sunt convins, că boala și foamea înfiorătoare din asemenea locuri, ca India și Africa de Nord, este legată de închinarea pseudohriștoșilor și nu de climă.

Cum credeți voi, de unde a provenit SIDA? Nu era nici un fel de îndoieli despre această boală mortală înainte ca guvernul să-i schimbe prima denumire DSIH (Deficitul Sistemului imun al Homosexualilor (sodomiților)). Când cercetarea a arătat, că purtătorii acestei boli sunt maimuțele africane verzi, și că această boală s-a transmis sexual de la maimuțele verzi la homosexualii africani, iar apoi a ajuns până la barurile homosexualilor din New York, atunci mijloacele de informare în masă au decis că noutățile sunt prea șocante. Aceasta era după Darwin numai că invers. Humanii degenerați, ce se întorc în primare. Presa nu dorea să încalce drepturile civile ale concetățenilor buni, ce respectă legea, care se împerechează cu maimuțele.

Încă mii de ani în urmă poporul lui Dumnezeu a fost avertizat despre aceea, că popoarele hanaane atât de mult au degradat, că se împerecheau cu dobitoacele (Leviticul 18:23; 20:16-18). Pentru această crimă era o singură pedeapsă - moartea.

Voi puteți schimba denumirea bolii, să editați legi pentru apărarea ucigașilor, care o răspândesc. Puteți învinui oamenii care spun adevărul despre aceea, că ei sunt mizantropici. Homosexualii se infectează de SIDA. Homosexualii răspândesc SIDA. Homosexualii sunt rădăcina acestei probleme. Totul pentru că sodomia este un păcat, detestat de Dumnezeu. Și Dumnezeu pedepsește pentru acest păcat. ***De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci. Amin! Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor într-una care este împotriva firii, tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească***

lucruri scârboase, și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rățăcirea lor. (Romani 1:24-27).

Conform acestui fragment Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției înainte ca ei să devină sodomiți sau lesbiene. Nimeni nu se naște așa în lumina lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-i creează pe oameni așa. Omul i se împotrivesc lui Dumnezeu. El păcătuiește împotriva lui Dumnezeu atât de îndelungat, că „un păcat obișnuit” și „un păcat firesc” mai mult nu-i mai satisfac predisunerile lui perverse. Cum numai Dumnezeu Își lasă mâinile Sale în jos, acești păcătoși devin homosexuali.

Biblia spune, că omul călcând pe această cale, își va schimba folosirea obișnuită a trupului său. Cele mai timpurii fragmente ale Bibliei spun clar, că Dumnezeu a creat femeia pentru bărbat, și i-a unit împreună în scopul reproducerii. Trupurile lor au fost formate special pentru acest scop. Trebuie de schimbat folosirea firească a diferitor părți ale corpului pentru a deveni homosexual. Judecata sănătoasă sugerează, că Dumnezeu nu creează homosexualii.

Când oamenii se înecă în asemenea adâncimi ale păcatului, că dereglează natura corpului, atunci rezultatul poate fi numai următorul: Dumnezeu a dat pedeapsa cu moartea violatorilor, pentru că homosexualii pot exista numai continuându-și aventurile lor, pervertindu-i pe alții; sau se va implica Dumnezeu și va arde tot cu pucioasă și foc (Geneza 19) sau cu SIDA (sec. 20). În orice caz rezultatul va fi același.

Nu toți locuitorii Sodomei și Gomorei erau homosexuali, dar toți ai au murit, când asupra lor a pogorât focul. Exact așa este și astăzi, nu toți cei ce mor de SIDA sunt homosexuali. Ei mor pentru nimic? De ce? **Și măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac** (Romani 1:32).

Națiunea nu poate justifica aceea, ce condamnă Dumnezeu. Dumnezeu îi va pedepsi pentru aceasta împreună cu cei ce participă. Holivudul pur și simplu mișună de această epidemie. Mulți americani, stând la televizoare, primesc o mare satisfacție de la clipurile muzicale și teleserialele, unde joacă acești sodomiți. Ori Dumnezeu procedează ca în Romani 1:32, ori El este un mincinos. DUMNEZEU NU POATE MINȚI.

Dacă America nu se va pocăi și nu-și va întoarce FRICA DE DUMNEZEU, atunci degrabă ea va încerca asupra sa MÂNIA LUI DUMNEZEU. Încă un fragment ne demonstrează, că boala deseori este pedeapsa lui Dumnezeu împotriva păcatului. **Pentru că bogății lui sunt plini de silnicie, locuitorii lui spun minciuni și limba lor este numai înșelătorie în gura lor, de aceea și Eu te voi lovi cu suferință, te voi pustii pentru păcatele tale.** (Mica 6:12-13).

Eu îmi amintesc cu lacrimi în ochi despre oamenii din saloanele spitalelor cu rac, cu boli de inimă, boli necunoscute, traume, fracturi și inima mea mă doare de la un asemenea număr de suferinzi. Fiecare din ei ar fi dorit, ca propovăduitorul să se roage pentru tămăduirea lor. Dar nici nu merge vorba de păcat. Aceasta explică de ce acești oameni se feresc de propovăduitorul cu Biblia, și se bucură așa de venirea tămăduitorului cu câteva versete din Biblie. Și este clar ca buna ziua, că păcatul este una din cele trei cauze ale bolii.

A doua cauză este preludiul la lucrul făcător de minuni al lui Dumnezeu.

Domnul Isus Hristos aici pe pământ a dovedit, că este Fiul lui Dumnezeu. Una dintre aceste dovezi consta în aceea, că El vindeca bolnavi, învia din morți, îi curăța pe leproși, le reda vederea orbilor.

V-ați gândit voi vreo dată despre aceea, că dacă n-ar fi fost bolnavii, morții sau leproși, Isus n-ar fi avut pe cine tămădui? În aceste cazuri de boală și neputință Dumnezeu trebuie să primească cinste și slavă. În aceste zile neobișnuite Dumnezeu a permis bolii să infecteze trupul, pentru ca El să aibă posibilitatea să demonstreze puterea și autoritatea Sa.

Se poate de acceptat textual următoarea propoziție: ***Ca să se știe de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui, că afară de Mine nu este Dumnezeu: Eu sunt Domnul și nu este altul. Eu întocmesc lumina, și fac întunericul, eu dau propășirea și aduc restrîștea, Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri*** (Isaia 45:6-7). ***Sau sună cineva cu trâmbița într-o cetate, fără să se spăimânte poporul? Sau se întâmplă o nenorocire într-o cetate, fără s-o fi făcut Domnul?*** (Amos 3:6).

În fiecare caz Dumnezeu ia asupra sa responsabilitatea pentru tot, ce se întâmplă în universul Său. El este responsabil direct, ca în cazul cu Moise sau indirect, ca în cazul cu orbul de la naștere. Iov n-a citit primele două capitole ale cărții lui Iov, dar se adresează el la Dumnezeu. El știa despre aceea, că trimis poate fi Satana, natura, sau un dușman necunoscut, dar el de asemenea știa, că totul se întâmplă ci binevoirea lui Dumnezeu. Primul exemplu de folosire a bolii, ca un preludiu la minune, se găsește în viața lui Moise. Dumnezeu l-a ales pe el ca să se adreseze faraonului cu cerința de a-i elibera poporul său. Apoi Moise trebuia să-i scoată din Egipt pe pământurile făgăduite. Moise a spus, că nu poate să-i impună pe israelieni să creadă în cele poruncite de Dumnezeu. El nu s-a jenat să-și exprime temerile sale în fața lui Dumnezeu. Pentru a întări credința lui Moise, Dumnezeu a făcut ceva foarte straniu: El a trimis asupra robului său lepra.

Cineva poate să nu creadă în aceea, că Dumnezeu a putut face ceva asemănător. Dar citiți cu atenție: ***Domnul i-a mai zis: „Bagă-ți mâna în sân”. El și-a băgat mâna în sân; apoi a scos-o, și iată că mâna i se acoperise de lepră, și se făcuse albă ca zăpada. Domnul i-a zis: „Bagă-ți din nou mâna în sân”. El și-a băgat mâna în sân, apoi a scos-o din sân; și iată că mâna se făcuse iarăși cum era carnea lui. „Dacă nu te vor crede”, a zis Domnul, „și nu vor asculta de glasul celui dintâi semn, vor crede glasul celui de-al doilea semn”*** (Exodul 4:6-8).

În prima epistolă către Corinteni 1:22 se spune că iudeii cer semne. Menționați, că Biblia nu spune, că ei pur și simplu le caută sau doresc semne, ca și mulți din această generație perversă și murdară, ci cer. Iudeii niciodată n-au trăit după credință. De aceea Dumnezeu după dorința sa a ales pentru poporul său o dispensare deosebită, când El se va releva evident pe Sine.

Dumnezeu i-a dat un semn lui Moise, și Moise la rândul său a arătat semnul poporului. El și-a băgat mâna sa în sân, a scos-o, și Dumnezeu a înălbit-o de lepră. După indicația lui Dumnezeu el și-a băgat mâna în sân iarăși. A scos-o și Dumnezeu l-a vindecat. Cauza consta în aceea, ca Dumnezeu să fie proslăvit. Aliluia! Eu, desigur, cred în tămăduiri.

Al doilea caz este înscris în Evanghelia după Ioan: ***Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav. Maria era aceea care a uns pe Domnul cu mir și i-a șters picioarele cu părul ei, și Lazăr cel bolnav era fratele ei. – Surorile au trimis la Isus să-i spună: „Doamne, iată că acela pe care îl iubești este bolnav”*** (Ioan 11:1-3).

Noi știm, că Dumnezeu și-a demonstrat dragostea sa lumii întregi, dând pe unicul Său Fiu pe cruce. Aici noi ne cunoaștem cu omul, pe care Isus îl iubea în mod deosebit. Acest om era bolnav.

Deseori credincioșii sunt învățați, că dacă ei sunt bolnavi, atunci aceasta înseamnă, că ei au căzut din harul lui Dumnezeu și dragostea Lui. Satana folosește această minciună, pentru a umplea gândurile lor cu frică și îndoieli. Isus îl iubea pe Lazăr. Lazăr s-a îmbolnăvit.

Priviți cu atenție la versetul 4: ***Dar Isus când a auzit vestea aceasta a zis: „Boala aceasta nu e spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea”***.

Ce veți spune în acest caz? De ce s-a îmbolnăvit Lazăr? Oare aceasta era judecata asupra păcatului? Absolut nu! Oare Lazăr s-a îmbolnăvit, pentru că Dumnezeu s-a dezamăgit în el? Absolut nu! Biblia spune, că această boală era spre slava Fiului lui Dumnezeu.

Ioan 11 spune despre aceea, că Lazăr totuși a murit. Și când a venit Isus, trupul deja a început să se descompună. Isus s-a apropiat de coșciugul lui Lazăr, a ordonat să răstoarne piatra. Familia lui Lazăr a protestat împotriva acestei încălcări a tradiției sociale. Isus a fost nevoit să-i liniștească.

Isus a exclamat: „Lazăr, ieși”. El putea pur și simplu să spună: „Ieși”, atunci s-ar fi deschis toate sicriile și ar fi dat morții. Pe viitor Domnul va arăta această putere, dar până când a fost înviat numai Lazăr.

Scepticii pot deschide larg gura și clipi din ochi, dar acesta nu este un caz de trezire din somnul letargic sau ieșirea din comă. Acest om era mort deja de patru zile, trupul lui deja de descompunea. Aceasta n-a fost o prezentare teatrală pregătită din timp, pentru a convinge oamenii în capacitățile de tămăduire ale lui Isus. Omul a ieșit din mormânt în haine funebre. Toate filmele cu mumii sunt numai o imitare ieftină. Acest om nu era zombi, care șchiopăta din mormânt, lăsând în urmă cărpele sale. Lazăr era viu. Noi vedem, că Domnul a fost proslăvit prin tămăduirea lui Lazăr, ca și în cazul cu Moise.

Încă un caz: *Când trecea, Isus a văzut pe un orb din naștere. Isus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a năsut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Cât este ziua trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea când nimeni nu mai poate să lucreze. Cât sunt în lume sunt lumina lumii”. După ce a zis aceste vorbe, a scuipat pe pământ și a făcut tină din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta și i-a zis: „Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului” (care tâlmăcit înseamnă: Trimis). El s-a dus, s-a spălat, și s-a întors văzând bine.* (Ioan 9:1-7). Omul a fost născut orb. Ucenicii presupuneau, ca și mulți astăzi, că orbirea lui a fost pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele lui sau păcatele părinților lui. Conform cuvintelor lui Isus Hristos, aceasta n-a fost așa.

În această tămăduire Domnul Isus Hristos S-a demonstrat pe Sine ca Creator. Dumnezeu Însuși a îndeplinit două însărcinări deosebite cu mâinile Sale proprii. Biblia nu spune, că El a spus. „Să fie grădină”. Biblia spune: **Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden** (Geneza 2:8). Biblia nu spune, că Dumnezeu a spus: „Să fie omul”. Biblia spune: **Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel suflet viu** (Geneza 2:7).

Cum vindecarea din Ioan 9 este legată de Geneza 1 și 2 și îl arată pe Isus Hristos în rolul Făcătorului? Isus putea să spună numai un cuvânt și să-i dăruiască acestui tânăr vederea. El vindeca pe mulți cu cuvântul. Dar scopul Evangheliei după Ioan constă în a demonstra dumnezeirea lui Isus Hristos. Pe mine mă furcă în spate când mă gândesc că Dumnezeu ia lutul și apa, unge cu aceasta ochii, pentru a arăta, că pentru creator acestea toate nu costă nimic să-și finiseze lucrul Său în crearea acestui om. Lutul pentru ochi era elementul final, care s-a păstrat la ziditor până la acest moment, când el a putut să-și manifeste dumnezeirea Sa.

După vindecare acest om a vrut să fugă la sinagogă să povestească acolo tuturor despre aceea, ce s-a întâmplat cu el. Din nefericire el nu era primul și nici ultimul, când a văzut acești oameni morți, ortodocși, religioși, care aveau o atitudine dezgustătoare față de acei, cărora Dumnezeu le-a dat o viață nouă. El le-a mărturisit acestor căpetenii religioase necredincioase, până când ei nu l-au alungat din sinagoga. Posibil manevrele lui erau brutale. Poate că el n-a arătat respectul cuvenit căpeteniilor sau acelor, care se deosebeau de el. DAR BINECUVÂNTARE DOMNULUI PENTRU CĂ EL ACUM PUTEA VEDEA TOTUL!!! Nimic nu se mai putea spune mai frumos decât acest fapt săvârșit.

Noi puțin ne-am abătut de la temă. Isus a auzit că l-au data afară; și când l-a găsit i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” El a răspuns: „Și cine este, Doamne, ca să cred în El?” „L-ai

văzut”, i-a zis Isus, „și cel care vorbește cu tine, Acela este”. „Cred, Doamne”, i-a zis el și s-a închinat (Ioan 9:35-38).

Noi am examinat cu voi trei cazuri biblice, unde Domnul permitea bolii să intre în viața cuiva, pentru ca cu ajutorul tămăduirii acestui om El să poată primi toată cinstea și slava. În fiecare caz Domnul Isus Hristos tămăduia. Și în fiecare caz lauda o primea Domnul Isus Hristos. Omului, care ia asupra sa toate meritele lui Dumnezeu pentru tămăduire i se va spune: **Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de Mine, voi toți care lucrați fără de lege.** (Matei 7:23).

Nu vă supărați pe mine pentru aceea, ce spune Biblia. Unii creștini sunt gata să dea dragostea, respectul și admirația față de Cuvântul lui Dumnezeu pentru dragostea, admirația și respectul său față de omul care stă înaintea lor.

Cineva dintre cititori se poate supăra pe mine pentru că eu bârfesc despre Fratele – Cerșetor, sau o vorbesc de rău pe Surioara Dumnezeiască. Eu nu spun nimic CONTRA cuiva. Pentru folosul vostru duhovnicesc eu v-am spus că oamenii tămăduiți în scriptură, au fost tămăduiți de Domnul (uneori, lucrând prin oameni). El nu i-a lăsat niciodată să facă depuneri (plăți). El pur și simplu i-a tămăduit. Pentru că El avea puterea și dorința să facă aceasta. Datorită bolii și tămăduirii lui Lazăr, Hristos a fost proslăvit în Betania. Datorită neputinței acestui tânăr, oamenii, care citesc această povestire, proslăvesc puterea Domnului până în ziua de astăzi.

Eu mă îndoiesc că aceste rânduri le citesc acum catolicii, martorii lui Iehova sau mormonii. Mai degrabă voi sunteți protestanți sau fundamentalști. De aceea eu sunt încrezut în aceea, că veți fi de acord cu mine, că nu este alt mijlocitor al omului între Dumnezeu și om, în afară de Domnul Isus Hristos omul și Dumnezeu dacă cineva vă va spune, că omul poate fi folosit ca instrument pentru izbăvirea de păcat, atunci veți spune că așa ceva nu poate fi, și veți avea dreptate. **Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.** (1 Timotei 2:5). **Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”** (Ioan 14:6).

Atunci de unde s-a luat ideea despre aceea, că dacă omul are nevoie de tămăduire, atunci el trebuie să se apropie de mijlocitor, pentru ca Dumnezeu să-l poată tămădui? De ce să nu te apropie de Dumnezeu direct? Pentru ce să-ți pierzi timpul prețios pe robul lui Dumnezeu, când noi putem să ne adresăm direct la Însuși Domnul? Poate fi așa că unul are acces la scaunul de domnie al Domnului, iar altul n-are? Ar fi mai bine să ne rugăm pentru aceasta. Știți de ce laptele costă atâta în magazinul vostru alimentară? Pentru că mijlocitorul ridică prețul pentru serviciile sale. Dacă eu aș fi prietenul apropiat al lăptarului, aș avea relații minunate cu el, i-aș ajuta uneori să spele vaca, el mi-ar turna atâta lapte, cât mi-ar dori sufletul, mi-aș turna și singur, și nu m-ar costa aceasta nici un bănuț.

Știți de ce unii oameni își cheltuiesc economiile sale pe jertfiri, cumpărând bilete și plătind conferințele biblice, fără a se însănătoși? Pentru că ei plătesc banii lor mijlocitorului, care pretinde la aceea, că el stă între ei și Dumnezeu.

Iubiții mei, dacă îl cunoașteți pe Domnul Isus Hristos ca pe Mântuitorul vostru, atunci **să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie** (Evrei 4:16). Dacă îl cunoașteți pe Dumnezeu, atunci mergeți la Dumnezeu. Rugați-l să vă tămăduiască. Dacă aceasta va fi cel mai bine pentru voi, atunci El vă va tămădui. Aliluia! Laudă lui Dumnezeu!

Să ne gândim acum la a treia cauză a bolii, existența căreia o permite Dumnezeu. Scriptura spune, că greutățile produc în noi maturitatea duhovnicească. **Deci fiind socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul că prin credință am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne**

bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare (Romani 5:1-3).

Apostolul Pavel ducea o viață creștină bună, pe care o duc numai unii în această epocă. El nu intra în panică de fiecare dată, când necazurile îi umpleau viața. Observați, că el nu spune: „ne lăudăm când Domnul ne înlătură necazurile”. Credincioșii și necredincioșii îi mulțămesc Domnului, atunci când El face aceasta. Profunzimea înțelepciunii lui Pavel i-a permis lui să-l proslăvească pe Dumnezeu și în greutăți.

Apostolul Pavel era cu mintea lucidă, el nu era masochist, care se delectează de la boală și suferințe. El dă cauza bucuriei sale: ***Răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat*** (Romani 5:4-5).

Pavel privea departe înainte. El știa că este mântuit și spălat cu sângele Mielului. Isus a pregătit locul pentru el. El știa că va fi cu Dumnezeu veșnic. El s-a dat pe sine în totalitate slujirii lui Dumnezeu. Dar el de asemenea știa, că încă mai poseda natura șubredă, care se răzvrătea împotriva lui Dumnezeu. Dorința inimii lui consta în aceea, ca să devină asemănător lui Hristos. Pavel știa, că trebuie să-și omoare trupul pentru obținerea bucuriei de la aceea, că Dumnezeu l-a îndrăgit. Și dacă aceasta nu era dorința trupului lui, atunci era dorința inimii lui. Pavel vorbește în epistola către Romani 5: „Eu vreau ca dragostea lui Dumnezeu să se reverse peste mine, peste tot în inima mea. Eu vreau ca nădejdea, pe care Dumnezeu mi-a dat-o mie în timpul justificării mele cu harul Lui, să influențeze asupra vieții mele. Și tot, ce face cu mine Dumnezeu, sau permite altora să facă cu mine, și că nu va permite, ca altceva să-mi influențeze viața mea, trebuie să devină o cauză pentru laudă”.

Aceste versete sunt date, pentru a arăta procesul creșterii creștine. Această binefacere se zidește pe măsură ce noi creștem în duhul. Așa și trebuie să fie calea vieții creștine. Înainte ca noi să ne găsim liniștea, Dumnezeu trebuie să ne îndreptățească. Înainte ca noi să ne putem întări, noi trebuie să ne găsim liniștea. Înainte ca noi să învățăm răbdarea, noi trebuie să trecem prin necaz. Pentru o nădejde perfectă, noi trebuie să acumulăm experiență. Pentru ca dragostea lui Dumnezeu să se reverse în inimile noastre, Domnul trebuie să ne treacă prin acest proces.

Acum noi vedem, de ce Dumnezeu permite poverii bolilor și îmbolnăvirilor să ne îngreuneze viața. Aceasta ne ajută să înțelegem, de ce cel mai puternic adversar al creștinului (natura lui trupească) este atât de predispusă la boli.

Și apostolul Pavel, fără îndoială, încerca neajunsuri fizice: ***Cu un astfel de om mă voi lăuda; dar întrucât mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda decât cu slăbiciunile mele. Chiar dacă aș vrea să mă laud, n-aș fi nebun, căci aș spune adevărul; dar mă feresc, ca să n-aibă nimeni despre mine o părere mai înaltă decât ce vede în mine sau se aude de la mine. Și să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă palmuiască, și să mă împiedice să mă îngâmf.*** (2 Corinteni 12:5-7).

Pavel dorea ca Dumnezeu să-l folosească într-un mod puternic. Dumnezeu vroia să-l folosească pe Pavel într-un mod puternic. Nu s-ar fi putut folosi un apostol, dacă el ar fi depins de minunea pe care trebuie să i-o dea Dumnezeu. Dacă Dumnezeu i-ar fi permis să cugete despre scopurile lucrului lui, despre succesul mare al slujirii lui sau despre influența mondială a predicii lui și scrisorilor lui, atunci el ar fi degrabă fariseu.

Țepușul DIN CARNE el îl considera o binecuvântare de la Dumnezeu. Satanei i-a fost permis să se atingă de trupul lui Iov și să-l lovească cu o boală groaznică. Satanei i s-a permis să-și trimită solii săi să-l înțepe pe apostolul Pavel. Și aceasta nu era o simplă răceală sau o așchie în picior. Biblia spune, că el era PĂLMUIT. În cazul dat aceasta înseamnă, că el era

bătut, ca și cum îl burdușeau cu pumnii. Un dar nu rău de la Tatăl iubitor pentru fiul, care dorește să-i fie plăcut Tatălui său?

De aceea Pavel a făcut ceea, ce fac mulți oameni în această circumstanță. El se ruga și îl ruga pe Dumnezeu să-l tămăduiască. Dar de trei ori s-a apropiat el de scaunul de domnie al slavei, pentru ca Duhul Sfânt să intervină în apărarea trupului lui frânt: ***De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.*** (2 Corinteni 12:8-9)

Aceasta corespunde la ceea, ce am vorbit în epistola către Romani 5: ***De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtoni, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare*** (2 Corinteni 12:10).

Poporul lui Dumnezeu trebuie să știe, că Domnul le permite oamenilor să bolească și uneori pot și să nu primească răspuns pentru rugăciunea de tămăduire. Uneori ei nu se însănătoșesc, pentru că Dumnezeu vrea să-i facă mai buni. Posibil, el dorește să-i facă creștini puternici, iubitori și plini de Duhul.

A patra cauză biblică a îmbolnăvirii este blestemul. Când Adam a păcătuit, pământul a fost umplut de un blestem dublu. Primul blestem este moartea veșnică, pusă pe aspectele duhovnicești a întregii faceri. Sufletele vii au fost condamnate la a doua moarte (chinul conștient în bezna din afară).

Domnul Hristos s-a urcat pe cruce, pentru a lua asupra sa păcatele întregii rase a lui Adam. Pe cruce el a suferit toată mânia, care s-a prăbușit asupra întregii omeniri. ***Dar el era străpunș pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți*** (Isaia 53:5). A-L primi pe Domnul Isus Hristos înseamnă a-L primi nu numai ca personalitate, dar și a-I primi răsplata Lui pentru păcat. Cu prețul sângelui Lui prețios noi am fost eliberați de blestemele legii. ***Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, - fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat de lemn”*** (Galateni 3:13). Al doilea blestem spus în grădina Edem, a fost îndreptat asupra fiecărui născut în această lume, acesta este blestemul asupra lumii însăși. ***Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat, căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce*** (Geneza 3:17-19).

Mulți oameni strigă despre aceea, că tămăduirea se găsește în răscumpărare. Eu sunt mai mult decât de acord. Dar acești ucenici reduși și învățătorii - jumătăți uită despre aceea, când această tămăduire trebuie să aibă loc. Când noi am primit mântuirea, oare din grădina noastră a dispărut mărăcinii (spini) și porumbarii? Când noi am crezut în Hristos, oare a devenit mai ușor de lucrat? Oare acum noi nu mai asudăm, când săpăm grădina cu hârlețul sau cosim iarba în zilele toride? Când femeile au primit mântuirea, oare după aceasta în casă s-a făcut mai curat? Desigur că NU!

Isus s-a urcat pe cruce, pe cap El avea o cunună de spini. Eu nu sunt încrezut că soldații știau despre aceasta. Dar Hristos a luat asupra Sa blestemul – cununa de spini sau spinii din Geneza 3. El a murit, pentru a elibera firea duhovnicească de a doua moarte. El a murit, pentru a elibera firea fizică de rezultatele căderii în păcat.

Urmăriți-mă cu atenție. În pustiu în timpul ispitirii lui Hristos noi citim: ***Diavolul l-a suit pe un munte înalt, i-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și i-a zis: „Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta”***. (Luca 4:5-7). În acel timp, când

Isus umbla pe pământ, toate împărățiile acestei lumi aparțineau Satanei și se găseau în stăpânirea deplină a lui. Lucifer a declarat despre aceasta și Domnul nu i-a reproșat minciuna, deoarece Satana a spus adevărul. În rezultatul infracțiunii lui Adam, Satana cu adevărat a devenit **dumnezeul veacului acestuia** (2 Corinteni 4:4) când Domnul Isus a înviat din morți, plătind pentru păcat și devenind blestem (Galateni 3:13), El a declarat: **Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ** (matei 28:18).

Dacă toate acestea sunt așa, atunci de ce până acum în grădina cresc spini, tufari ghimpoși, de ce noi transpirăm și de ce pe polițele noastre permanent se adună praful? Pentru că prețul a fost plătit, dar răsplătirea însăși încă n-a avut loc. Ea va avea loc numai după a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos.

Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au adunat glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor”. Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie s-au aruncat cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu și au zis: „Îți mulțumim, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că AI PUS MÂNA PE PUTEREA TA CEA MARE, și ai început să împărățești (Apocalipsa 11:15-17).

În lumina cuvântului lui Dumnezeu Isus LA MOMENTUL DAT nu este împărat, nu este Domn peste toate și nu împărățește peste tot pământul. Eu înțeleg, că sună ca o hulire de Dumnezeu. El este Împăratul meu! El este Domnul meu! El este liber să împărățească în viața mea! Dar noi ne găsim în nori trandafirii, dacă considerăm că Isus Hristos este Domnul Washingtonului, Tokyo, Kalkuta, San-Francesco, Angolei, Borneo sau Romei. Nu se poate nega, că El poate veni, să cucerească și să împărățească când va dori. Dar El încă n-a luat puterea asupra Sa, câștigată de El pe cruce, pentru a conduce toate împărățiile și tot pământul.

Cum aceasta este legată de tămăduire? Toți cei ce promit „tămăduirea și răscumpărarea” propovăduiesc erezia, deoarece nu doresc să înțeleagă ceea, ce noi numai ce am spus. La nașterea din nou, noi îndată căpătăm răscumpărarea de la blestemul legii. Nu mai rămâne osândirea. Sufletul nostru a dobândit viața veșnică datorită nașterii din nou.

Ce spune Biblia despre trupul fizic al celui născut din nou? **Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. De asemenea și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, DAR ȘI NOI, care avem cele dintâi roade ale Duhului, SUSPINĂM în NOI, și așteptăm înfierea, adică RĂSCUMPĂRAREA TRUPULUI NOSTRU. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este o nădejde: pentru că se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când însă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare.** (Romani 8:18-25). Este evident, că prețul pentru fire a fost plătit pe cruce, dar firea n-a fost încă răscumpărată, deoarece va primi ea toată răscumpărarea numai la venirea a doua a lui Hristos.

Observați, că Noul Testament vorbește despre trupul omului mântuit. Acest trup este putrezit și nimic: **Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință, și înviază în putere** (1 Corinteni 15:42-43).

Noi gemem sub această povară: **Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți dezbrăcați de el. Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsați; nu că dorim să**

fim dezbrăcați de trupul acesta , ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață. (2 Corinteni 5:2-4)

Dumnezeu va înlocui trupul nostru animalic: ***El va schimba trupul stării noastre smerite , și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile*** (Filipeni 3:21).

Acest trup este numit trupul morții: ***O, nenorocitul de mine! Cine mă ba izbăvi de acest trup de moarte?*** (Romani 7:24).

Tămăduitorii uită să ne spună nouă că blestemul nu va fi luat de pe pământ, inclusiv trupurile noastre de lut, până la venirea lui Hristos.

Odată eu stăteam la scara casei mele și discutam cu o creștină tânără și bună, care a fost mințită de oamenii din compania „Dumnezeu vrea ca toți să fie sănătoși”. Ea se străduia cum putea, să mă convingă în aceea, că dacă eu îl iubesc pe Domnul cu adevărat, atunci eu niciodată nu voi boli. Degrabă ea a murit de rac, deși a cheltuit mii de dolari în timpul călătoriilor la „tămăduitorul” din Oclaxome, care nu i-a putut ajuta adevăratului bolnav. Dar atunci cât timp ea încerca să mă convingă în aceea, că blestemul din Geneza 3 a fost scos de pe credincios, pe noi ne mâncau țânțarii, iar mușetele ne atacau în stoluri mici (în acest timp prin Florida a trecut epidemia unei boli specifice). În timpul discuției noi priveam în fața noastră la câmpul acoperit cu spini de nisip. Acești spini erau destul de mari și ascuțiți, pentru a zdreli bine pielea.

Eu am întrebat-o, în ce mod aștepta ea de la mine să cred, că blestemul a fost scos de pe pământ, când acești monștri mici lacomi și cruzi sug sângele nostru și nu se poate de mers desculț nici doi metri pe acest câmp fără urmările dureroase ale unei asemenea măsuri. Ea mi-a spus: „D-voastră nu înțelegeți nimic”. Drept răspuns eu am rugat-o să-mi transmită pulverizatorul substanței pentru țânțari.

Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu că cei născuți din nou nu trebuie să moară de a doua moarte. Dar dacă Domnul nu se va întoarce spre sfârșitul vieții noastre pământești, atunci noi vom muri, pur și simplu pentru că trăim în lumea, blestemată de păcat. Permiteți-mi să citez câteva exemple din Biblie.

Cazul cu împăratul Asa: ***În al douăzecilea an al lui Ieroboam, împăratul lui Israel, a început să domnească peste Iuda Asa. El a domnit patruzeci și unu de ani la Ierusalim. Mamă-sa se chema Maaca, fata lui Abisalom. Asa a făcut ce este plăcut înaintea Domnului, ca tatăl său David. A scos din țară pe sodomiți și a îndepărtat toți idolii pe care-i făcuseră părinții lor*** (1 Împărați 15:9-12). El a făcut ce era adevărat în ochii lui Dumnezeu, alungând pe acești sodomiți (gay) din țară.

Multe denominații creștine încearcă astăzi să convingă oamenii, că Dumnezeu și Cuvântul Lui nu spun nimic împotriva păcatului homosexualismului. Însuși Domnul i-a recomandat lui Asa acest medicament împotriva acestor perversitori.

Asa nu le-a dat lor drepturi civile. El nu le-a ajutat să iasă din ilegalitate. El nu le-a dat locuințe din contul plătitorilor de impozit (contribuabili). El nu le-a dat asistență medicală gratuită, și nu le plătea medicamentele împotriva bolilor infecțioase, care se transmit pe cale sexuală. El le-a dat drepturile lor! Acesta a fost dreptul lor să iasă afară din această țară. Dacă biserica sau concepția noastră politică deviază la stânga, ATUNCI ÎNDREPTAȚI-O!

Și a îndepărtat toți idolii pe care-i făcuseră părinții lor (1 Împărați 15:12). El a scăpat de micile statuete din bisericile mici din acele timpuri. El i-a impus pe oameni să scoată de pe sine lăntișoarele și pandativele cu icoane. Laodicianul va numi aceasta intoleranță. În buletinul de știri de noapte moderatorul programei îl va numi tiran și fundamentalist extrem. Dumnezeu a spus că Asa a făcut tot drept.

Și chiar pe mama sa Maaca n-a mai lăsat-o să fie împărăteasă, pentru că făcuse un idol Astarteei. Așa i-a sfărâmat idolul și l-a ars în pâraul Chedron. (1 Împărați 15:13). Acest om

chiar a lipsit-o pe mama sa de scaunul de domnie. Dacă mă întrebați pe negândite despre toleranța față de alți oameni, spunând: „Ei, doar nu e important în ce crezi tu, doar principalul este să fii sincer”, Dumnezeu i-a spus lui Asa, că aceasta nu era corect.

Dar înălțimile n-au pierit, MĂCAR CĂ INIMA LUI ASA A FOST ÎN TOTUL A DOMNULUI ÎN TOT TIMPUL VIETII LUI. (1 Împărați 15:14). ***Toate celelalte fapte ale lui Asa, toate isprăvile lui și tot ce a făcut, și cetățile pe care le-a zidit, ni sunt scrise oare în cartea Cronicilor împăraților lui Iuda? Totuși, la bătrânețe, a fost bolnav de picioare. Asa a adormit cu părinții lui, și a fost îngropat cu părinții lui în cetatea tatălui său David. Și în locul lui a domnit fiul său Iosafat.*** (1 Împărați 15:23-24). Deși inima lui era credincioasă în totalitate Domnului, ce s-a întâmplat cu el? Acest om a murit. Și acesta n-a fost din cauză că el a procedat cumva rău. El a murit pentru că trăia în lumea blestemată de păcat.

Iar exemplul Noului Testament după învierea lui Hristos? Timotei era un om tânăr, care a lăsat totul de dragul Domnului. El știa toate scripturile încă din copilărie. Și ele l-au îndemnat la primirea mântuirii. Acest tânăr îl iubea pe Domnul și era evanghelist. Pavel îi scria lui: ***Să nu mai bei numai apă, ci să iei și câte puțin vin, din pricina stomacului tău, și din pricina deselor tale îmbolnăviri*** (Timotei 5:23). De ce Pavel n-a spus: „Tinere, mai bine să te împaci cu Dumnezeu!”? Pentru că Pavel știa, că în această viață, fără a ține cont de închinarea omului lui Dumnezeu, râvna sau proporțiile lucrului lui, uneori omul se îmbolnăvește și trebuie să treacă încercarea, biziindu-se pe harul lui Dumnezeu.

Dar ce ziceți referitor la următorul caz? ***Am socotit de cuviință să vă trimit pe Epafrodit, fratele și tovarășul meu de lucru și de luptă, trimesul și slujitorul vostru pentru nevoile mele. Căci dorea fierbinte să vă vadă pe toți ; și era foarte mâhnit pentru că aflaserăți că a fost bolnav. Ce-i drept a fost bolnav, și foarte aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el. Și nu numai de el, ci și de mine, ca să n-am întristare peste întristare*** (Filipeni 2:25-27). Epafrodit era frate în Hristos, colaborator și tovarăș de luptă a lui Pavel. El era pe linia întâi în oastea Domnului. El nu numai că era antrenat în lupta duhovnicească, dar de asemenea era solul de încredere al bisericii locale, și ajuta bisericii să acopere necesitățile robilor lui Dumnezeu. El atât de mult s-a istovit în slujirea creștină, că s-a îmbolnăvit. În realitate el era atât de bolnav, că se găsea pe patul de moarte.

Oare se va găsi un asemenea om prost, care ar îndrăzni să afirme, că omul, care și-a dat trupul drept jertfă vie și plăcută lui Dumnezeu, avea credință insuficientă, și aceasta a devenit cauza stării lui fizice?

Pavel avea un alt prieten bun și conlucrător, pe care el de asemenea îl numește tovarăș de luptă al slujirii sale (Faptele 20-21). Acest soldat pe nume Trofim era creștin. Pavel a spus: ***Erast a rămas în Corint, iar pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet*** (2 Timotei 4:20).

Este imposibil de explicat, de ce patru slujitori credincioși ai lui Dumnezeu erau bolnavi și nu se puteau vindeca, dacă e să credem în învățătura tămăduirii în răscumpărare, predată de harismații mondeni. Domnul ne-a dat nouă scripturile pentru ca noi să ne putem descurca, unde este adevăr, și unde este rătăcire; unde este slujitor al lui Dumnezeu, și unde este slujitor al Satanei. Atât timp cât se ține blestemul pe acest pământ, oamenii buni se vor îmbolnăvi și vor muri.

Elisei era un mare proroc al lui Dumnezeu. Acesta este unul din eroii mei preferați din Biblie. El a fost martor la înălțarea lui Ilie. Nimeni nu poate citi fără admirație paginile Bibliei, unde se povestește viața acestui om curajos. Cu toate acestea Biblia spune: ***Elisei s-a îmbolnăvit de o boală*** (2 Împărați 13:14). Dacă Elisei ar fi urmat sfaturile slujitorilor contemporani, atunci el i-ar fi ordonat lui Dumnezeu să-l vindece; i-ar fi ordonat trupului său să se vindece după credință; ar fi stat pe pământul tămăduitor; și ar fi trimis o semință de credință în colonia leproșilor, pentru ca această boală să nu se întoarcă mai mult. Așa

procedează șamanii în țările primitive, convingându-i pe ucenicii săi să aducă jertfiri permanente, pentru ca, nu dea domnul, Dumnezeu să nu se mânie.

Biblia spune: **Elisei s-a îmbolnăvite de o boală DE CARE A MURIT (2 Împărați 13:14.** Dar cum e referitor la făgăduințele din Biblie, că noi vom trece și prin valea umbrei morții. Nu este făgăduința că noi nu vom intra în această vale. Desigur, că noi nu vom muri de moartea a doua, ca necredincioșii, dar cu zi ce trece noi suntem tot mai aproape de moarte

În cei trei mii de ani anteriori Dumnezeu a ales trei neprihăniți din lista Sa. **Chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul Dumnezeu (Ezechiel 14:14).**

Daniel era vestit ca bărbat al credinței din lista oamenilor credincioși în Epistola către Evrei 11. Noi citim despre acest mare bărbat: **Eu, Daniel, am stat leșinat și bolnav mai multe zile; apoi m-am sculat, și mi-am văzut de treburile împăratului. Eram uimit de vedenia aceasta, și nimeni nu știa (Daniel 8:27).** Nu contează, vom privi noi în Vechiul Testament sau în Noul Testament, noi găsim, că boleau chiar și cei mai buni oameni.

Eu sper, că următorul paragraf nu vă va ofensa. Totul se ia din aceeași sursă – din Cuvântul lui Dumnezeu: **Totul este curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat: până și mintea și cugetul le sunt spurcate (Tit 1:15).** La un moment dat din viața sa fetița devine domnișoară. După terminologia biblică florile ei se desfac. Se începe perioada menstruală, care durează douăzeci și opt de zile sau o lună. Biblia scrie cum trebuie să procedeze femeia în timpul purificării sângelui. **Dacă un om se culcă cu o femeie care este la sorocul femeilor, și-i descopere goliciunea, dacă-i descopere scurgerea, și ea își descopere scurgerea sângelui ei, amândoi să fie nimiciți din mijlocul poporului lor. (Leviticul 20:18).**

Se poate numai de mirat, că omul poate afirma în mod impertinent, că dacă cei născuți din nou trăiesc corect, atunci ei niciodată mai mult nu se vor îmbolnăvi. Dumnezeu spune că femeia SĂNĂTOASĂ SE ÎMBOLNĂVEȘTE o dată pe săptămână. Ce poate fi mai absurd decât spitalul, construit de un tămăduitor vestit? Ce poate fi mai prost decât un om cu ochelari, care citește în Biblie despre aceea, că el trebuie să aibă o vedere perfectă, dacă el este răscumpărat. Oare oamenii se gândesc la aceasta, când trimit ajutor financiar acelor, care le promet că le vor face plăcerea. Toate prostituatele folosesc una și aceeași strategie, fie într-o ulicioară întunecoasă sau în biserică la lumina zilei. Anterior în acest capitol noi făceam trimitere la Apocalipsa 21:3, când dădeam exemplu de folosire incorectă a făgăduințelor biblice. De data aceasta ne vom gândi la contextul acestui fragment. **Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”.** (Apocalipsa 21:3-4). Boala, tânguirea, durerea și moartea – toate sunt rezultatele căderii în păcat a omului. Acest fragment învață, că Dumnezeu poate izbăvi de toate felurile de suferință din viața oamenilor săi. Dar aceasta va avea loc numai atunci, când se va întoarce Domnul. Numai după aceasta, Dumnezeu ne va permite să fim bolnavi, pentru a ne aminti nouă și a dovedi lumii, că pedeapsa pentru păcat este moartea.

Încă un fragment, pe care noi am vrea să-l discutăm în acest capitol. **Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoșa; și DACĂ A FĂCUT PĂCATE, îi vor fi iertate. (Iacov 5:14-15).**

Aici este evident, că unii oameni sunt bolnavi nu pentru că au comis un păcat, ci din cauza blestemării lumii, o parte din care este trupul nostru.

Priviți cu atenție aceste versete. Este vreunul printre voi bolnav? Să se atingă de aparatul de radio pentru contactul cu presbiterul. Incorect! Este vreunul printre voi bolnav? Să trimită specialistului pe rugăciuni 15 dolari. Incorect! Este vreunul printre voi bolnav? Să meargă în această biserică unde cântă grupa rock și să stea în rând, pentru a primi în cap. Incorect! Dacă despre aceasta Biblia nu spune nimic, atunci de ce creștinii cu miile se adună la aceste măsuri? Cântați cu mine încă o dată acest cuplet: E MAI BINE CA OAMENII SĂ FIE SĂNĂTOȘI, DECÂT ÎN RELAȚII CORECTE CU DUMNEZEU.

Vă deranjează acel fapt că pentru o solicitare de rugăciune pentru omul ce moare în păcat pe drumul său în iad, revin zece solicitări de rugăciune pentru bolnavul ce este pe drum spre spital? Cât de legați sunt sfinții Lui de fire!

Haideți să vedem încă o dată. ***Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.*** (Iacov 5:14). Acești presbiteri trebuie să răspundă tuturor cerințelor din 1 Timotei 3 și Titu 1. Dacă omul nu răspunde tuturor acestor cerințe, atunci el nu poate fi presbiter. Toți pot să se roage, dar dacă noi indicăm la făgăduință, atunci noi trebuie să urmăm condițiile acestei făgăduințe. ***Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.*** (Iacov 5:15). Condiția nici chiar nu constă în rugăciune, ci în credința celui ce se roagă. Asume credința va fi factorul determinant în această făgăduință.

Conform versetelor din Biblie boala intră în viața omului din una sau mai multe din următoarele patru cauze:

- 1) Pedeapsa pentru păcat.
- 2) Preludiul spre minune.
- 3) Maturitatea duhovnicească cu ajutorul trupului slăbit și duhului puternic.
- 4) Rezultatul fîresc al blestemului din Geneza 3.

Există cinci cauze, de ce oamenii nu primesc tămăduiri:

- 1) Refuzul de a se pocăi pentru păcat, pentru care Dumnezeu și pedepsește.
- 2) Nu e timpul pentru semne și minuni (Capitolul 5)
- 3) Trebuie de răspuns condițiilor, pentru a cere făgăduințe în scriptură.
- 4) Se vor termina acestea pe pământ, și blestemul va dispărea pe veci.

Eu cunosc o femeie cu sistemul nervos lezat. O parte a feței ei este atât de tare deplasată, că ea de abia vorbește. Deseori este greu de înțeles, ce rostește ea. Când ea nu este în cărucior de invalid, atunci la pierderea controlului asupra corpului ei ea poate să cadă și să se lovească cu fața de pământ, fără a fi în stare să pună mâna la cădere. Această fată îl iubește pe Domnul Isus Hristos. Eu o văd pe ea uneori vinerea sau sâmbăta, alergând cu viteza de o verstă pe minut, și întotdeauna cu zâmbetul pe față. De fiecare dată ea se bucură mult, și îmi spune: „Eu merg la biserică duminica aceasta, pastorul spune, că va putea să mă tămăduiască!” Până când ea rostește aceasta o dată, rostește ca de toate douăzeci. Miercurea eu deja nu mai văd această strălucire a ochilor ei. Odată eu am întrebat-o blând: „Meri, ce s-a întâmplat?” Ei îi era rușine să privească în ochii mei. Ea bâlbâindu-se a rostit: „Pastorul a spus, că eu nu am suficientă credință”.

Mii și mii de oameni ca Meri sunt împrăștiați prin toată lumea. Ei sunt triști și singuri. Pentru ei e mai bune orice speranță, decât în genere fără speranță. Ei sunt ușor de atras cu ajutorul slujitorului Satanei, pe care nu-i va putea tămădui, dar să le traumatizeze duhul aceasta el va putea foarte ușor. Datorită acestor șarlatani mulți oameni îl resping pe Hristos. Dar într-o bună zi Domnul le va spune, că nici n-a auzit despre ei niciodată.

Eu cred în aceea, că Dumnezeu poate tămădui bolnavii și astăzi. Eu cred, că Dumnezeu vindecă și astăzi. DAR nimeni nu-L poate impune pe El să facă aceasta. Și niciodată El n-a fost dator nimănui cu nimic.

Capitolul 5

SEMNELE ȘI ASCENSIUNEA ANTIHRISTULUI

Trupul meu s-a acoperit cu piele de găină, părul mei s-a ridicat măciucă, ochii mei s-au umplut cu lacrimi de bucurie și recunoștință față de acest mare cuceritor al nenorocirilor și degradărilor omenești. Plămânilor mei nu le ajungea aer. Dacă eu n-aș fi știut, că conducătorul disprețuiește lingușirea, eu, probabil, aș fi căzut în genunchi într-o închinare nerușinată, dar în loc de aceasta eu m-am întins în poziția de drepti, am ridicat mâinile, dând onorul veșnic legiunilor romane vechi, și am repetat cuvintele sfinte: „Heil Hitler!”.

GEORGE LINCOLN ROCKWELL

Cuvântare către membrii Partidului American Nazist.

Una din regulile principale în studierea Bibliei se găsește în a doua epistolă către Timotei: ***Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului*** (2 Timotei 2:15). Dacă în Biblie n-ar fi diviziuni, atunci n-ar fi nici forfota pentru această poruncă. Acest îndemn ne comunică clar, că Dumnezeu se poartă cu oamenii diferit, în diferit timp pe parcursul întregii istorii a omenirii. Dumnezeu întotdeauna se purta cu omul reieșind din har. Fie aceasta epoca legii, epoca conștiinței sau conducerii omenirii, adevărul rămâne unul, ***deoarece toți au păcătuit și au fost lipsiți de slava lui Dumnezeu***. Și aceasta este just pentru toți. Și n-ar fi fost nădejdea pentru urmașii lui Adam, dacă n-ar fi acest har.

De asemenea este adevărat și aceea, că în fiecare epocă a istoriei Biblice Dumnezeu cere prezența credinței. Dar iată și principalul: în timp ce Dumnezeu este bun față de cei credincioși Lui în toate dispensările. Îndrumările Lui pentru oameni se schimbă în dependență de acea epocă, în care omul trăiește. Haideți să examinăm capitolul unsprezece a epistolei către Evrei. ***Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu TREBUIE SĂ CREADĂ că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută*** (Evrei 11:6). Este clar, că Dumnezeu răsplătește cu bunuri pe acei care îi sunt plăcuți Lui în credința arătată prin fapte.

Dacă vom citi până la capăt acest capitol, atunci vom vedea, că Dumnezeu îi roagă pe oameni să creadă în porunci și îndrumări, care se deosebesc în dependență de perioada istoriei biblice. Lui Noe i s-a spus să construiască arca, pentru a se salva pe sine și familia sa. El l-a crezut pe Dumnezeu. În semn de ascultare el construiește arca. Dumnezeu îl mântuiește pe Noe și familia lui după harul Său. Dumnezeu i-a spus lui Avraam să se mute în altă țară. Oare el a construit arca? Aceasta ar fi fost conform poruncii lui Dumnezeu, dar aceasta n-ar fi fost îndeplinirea poruncii lui Dumnezeu PENTRU EL.

Mai jos în acest capitol noi citim, că Avram a jertfit pe fiul său pentru Dumnezeu. Aceasta a fost faptă credinței. Câteva versete mai jos noi citim despre aceea că Dumnezeu îi respecta pe părinții lui Moise pentru că ei i-au salvat viața copilului său, și nu l-au jertfit. Și fiecare din ei au primit har de la Dumnezeu, pentru că ei i-au fost plăcuți Lui prin credința sa, manifestată prin faptele credinței. Dar poruncile, care ei le-au primit de la Dumnezeu se deosebeau.

A doua regulă a studierii corecte a Bibliei trebuie să însoțească prima regulă despre divizarea corectă a cuvântului. Nu se poate amesteca sau de schimba cu locurile trei grupuri de oameni diferite, pe care noi le găsim pe paginile Sfintei Scripturi: Iudeii, Păgânii și Biserica lui Dumnezeu (1 Corinteni 10:32). Cea mai mare parte a greșelilor și învățăturilor false apar la generalizarea incorectă a acestor trei grupuri, și ce atitudine are Dumnezeu față de ele.

Iudeii după sânge și fire sunt urmașii lui Avram, Isac și Iacov. Aceștia sunt unicii oameni, cărora le-a fost dată legea. Nimănui mai mult pe pământ nu i-a fost dată legea. Și această afirmație este mai mult decât corectă. Luați medicamentul pentru tensiune înaltă și citiți Biblia încă o dată. Dumnezeu de asemenea le-a promis iudeilor împărăția pământească, teritoriul lor propriu pe planeta Pământ și cârmuirea tuturor popoarelor. Aceste făgăduințe mai mult nu aparțin nimănui. Aceste fapte sunt reflectate foarte clar pe paginile Bibliei. Dar în generația noastră puțini, cine cunosc despre ei, pentru că slujitorii folosesc Biblia pentru predicile sale ca sursă de dovezi pentru punctul său de vedere deja format. Dacă noi vom citi toată Biblia, atunci vom vedea, că tot ce s-a spus în acest paragraf are o temelie solidă.

Aceasta înseamnă, că fiecare propovăduitor ce propovăduiește, că respectarea celor zece predici sau a legii predetermină mântuirea noastră, este pseudoînvățător, care ia cu sine oamenii, denaturând scripturile. Fiecare care vorbește, că împărăția pământească va veni pe pământ înainte de venirea lui Hristos, desconsideră oamenii, neglijând Biblia.

Păgânii după sânge și fire sunt urmașii lui Adam, dar al căror linie genealogică nu se urmărește direct de la Avram, Isac și Iacov. Rasele păgâne niciodată n-au fost o parte a familiei lui Dumnezeu; ele niciodată nu încheiau testamente cu Dumnezeu, niciodată nu-i slujeau Lui. Și Dumnezeu niciodată nu le-a făgăduit nimic (Romani 9). Aceste popoare veneau la Dumnezeu, încredințându-se de aceea, ce le-a arătat lor prin cugetul lor (Romani 2). Începând cu capitolul doisprezece al Genezei, noi vedem, că vorba despre păgâni vine numai atunci când iudeii se ciocnesc de ei. Aceasta înseamnă, că atunci când propovăduitorul ne spune, că noi toți suntem copiii lui Dumnezeu, și suntem o parte a familiei Lui, el minte. Aceasta înseamnă, că fiecare care ia făgăduințele lui Dumnezeu din VECHIUL TESTAMENT (epistola către Evrei), și le aplică la păgânii din această epocă, nu are pentru aceasta nici un fel de temeieri.

Biserica este trupul Domnului Isus Hristos pe pământ. El este alcătuit din bărbați și femei născuți din nou. Aceasta naștere nouă se dă de Dumnezeu. Rezultatul acestei nașteri devine viața veșnică dată de Dumnezeu credinciosului. Acești credincioși sunt o parte a împărăției lui Dumnezeu (nu a împărăției cerești). Ei respectă legea împărăției, cea mai mare parte a căruia o ocupă Vechiul Testament. Dar toate acestea intră în acțiune pe modelele cugetului, dat păgânilor, și nu pe respectul fiecărei litere a legii înscrise pe piatra unghiulară. Relațiile Bisericii cu Dumnezeu sunt ca un copil cu tatăl, și va cârmui cu Hristos în slava Lui (Efeseni 2; Galateni 3).

Aceasta înseamnă, că fiecare propovăduitor, care propovăduiește, că Biserica va soluționa toate problemele lumii sau va instaura împărăția pe pământ, este, pur și simplu, un însoțitor orb. Aceasta înseamnă, că noi putem găsi aplicări duhovnicești bune a istoriilor Vechiului Testament la viața Noului Testament (Romani 15:4). Dar noi trebuie să înțelegem, că Biserica a fost o taină, ascunsă până la învierea lui Hristos (Coloseni 1)

Cineva se poate întreba, cui îi este închinat acest capitol: semnelor, minunilor și tămăduirilor sau este un ghid pentru talmăcirea Bibliei. Haideți să examinăm un fragment din Biblie: ***Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și Grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit*** (vedeți, că aici sunt enumerate trei grupuri?), ***care pentru Iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie, dar pentru cei chemați*** (vedeți, iarăși trei grupuri?) ***fie Iudei, fie Greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu;*** (1 Corinteni 1:22-24). Din aceste versete noi aflăm, că Biserica este trupul, care este alcătuit din iudei și păgâni, care au crezut în Domnul Isus Hristos. Neamurile pot fi aduse la Dumnezeu prin înțelepciunea lor. Lor le-a fost dat cugetul, care le va spune, dacă este adevărat, ce le oferiți voi, sau nu. Cu iudeii este altfel. Dumnezeu deja a stabilit cu ei testamentul și relațiile câteva veacuri în urmă. Iarăși și iarăși El confirmă aceste relații prin minunile săvârșite de El Însăși, sau prin intermediul trimișilor Lui. Altfel iudeii nu pot fi convertiți. Noi nu putem presa acest cuget. Noi putem fi foarte sinceri, dar aceasta nu ne va ajuta să-i convingem. Iudeii cer semne.

Acum noi suntem gata pentru ultimul nostru capitol: ***O, de ați putea suferi puținică nebunie din partea mea! Ei, haide, suferiți-mă. Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos.*** (2 Corinteni 11:1-3).

Noi știm ce s-a întâmplat în Geneza 3. Șarpele a amăgit pe Eva. Ea a păcătuit și rasa umană a căzut sub condamnare. La șarpe în grădină nu erau droguri, lichior, muzică rock, televiziune sau filme. Șarpele a adus cu sine în grădină cuvintele lui Dumnezeu, CITATE INCORECT!

Pavel avertizează, că Satana va încerca să amăgească pe soția lui Hristos tot așa, cum el a amăgit-o pe Eva. Apostolul se teme, că Biserica nu va putea deosebi și înțelege, când omul

citează incorect, schimbă sau neagă textul Bibliei, nu va putea înțelege, că acest om este complicele SATANEI. Conform scripturilor, cel mai mare pericol al bisericii nu este dealerul de droguri sau prostituata, nu comunistul și papistul, ci propovăduitorul, care aruncă îndoială asupra textului Sfintei Biblii, sau care îi schimbă textul ei. **Într-adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!** (2 Corinteni 11:4). Chiar și în cele mai timpurii zile ale bisericii Noului Testament deja exista tendința de a da ascultare celor ce propovăduiau un alt Hristos, o altă Evanghelie sau un alt duh.

Dacă propovăduitorul ziua întreagă vorbește despre Isus, iar acest Isus nu este Dumnezeu arătat în trup, născut de la fecioară, fără păcat, răstignit pentru păcatele lumii, înviat a treia zi, ce stă la dreapta Tatălui, atunci acest om propovăduiește un alt Isus, și slujește Satanei. Dacă propovăduitorul propovăduiește Evanghelia faptelor sau legilor, atunci el slujește diavolului. Dacă el propovăduiește, că Hristos n-a murit odată pentru toate păcatele, dar se răstignește iarăși și iarăși, atunci el slujește diavolului. Sunt chiar așa îndrăzneți, că numesc culegerile sale de povești: „Testamentul suplimentar al lui Isus Hristos”. Milioane de oameni nu numai că au o atitudine bună față de ei, dar și îi urmează în prăpastie.

Dar ce avem referitor la alt duh? Omul, care nu l-a primit pe Duhul Sfânt, nu l-a primit pe Isus Hristos. Despre aceasta este clar scris în epistola către Romani 8:9 și în 1 Corinteni 12:12-13. Dacă propovăduitorul vine la voi, și vă spune, că după mântuire voi trebuie să faceți ceva, pentru a-l primi pe duhul, atunci cu siguranță este vorba despre alt duh, și nu despre Duhul Sfânt. Iar acest duh este satanic. Dacă omul vă vorbește, că botezul cu Duhul Sfânt are loc aparte de mântuire, și că trebuie să primești botezul altui duh, atunci este clar, că acest om este complicele Satanei. Cum se poate călăuzi adevărul din Biblie, fără a ofensa milioane de membri onești ai bisericii din această epocă? Aceasta e imposibil.

Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor (2 Corinteni 11:13-15). Cu acest avertisment se poate face numai un lucru rațional. Noi trebuie să ne pătrundem de aceasta în totalitate. Biserica trebuie să se păzească de slujitorii, care arată și procedează în mod neprihănit. Și aceasta nu este de mirare. Deși Satana este distrugător, este foarte iscusit și niciodată nu va ataca din față. El întotdeauna folosește viclenia, finețea și ademenirea. Oamenii pe care îi folosește Satana, sunt numiți de Biblie pseudoapostoli. În Apocalipsa 2 Domnul vorbește de virtuțile și neajunsurile celor șapte biserici. Prima biserică se găsea în Efes. Dumnezeu le spune: **Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.** (Apocalipsa 2:2).

Cum se poate încerca un proroc în epoca Noului Testament? Țineți minte că acest proroc nu este obligatoriu un vizionar, el poate avea capacitatea de la Duhul Sfânt de a îndruma, povățui și mângâia (1 Corinteni 14:3). Va fi complicat de determinat pseudoprorocul după această schemă a Noului Testament, pentru că sunt, desigur, și acei, care miluiesc cu nădejde falsă sau cu adevăr parțial.

Este adevărat de asemenea și despre pastor, și despre învățător. Omul poate pe deplin să îndrume corect și să aibă grijă de un grup, fără orice motive egoiste observabile. Nimeni nu poate contesta acel fapt, că martorii lui Iehova chiar foarte sârguincios își îndrumă discipolii săi! Este necesară cunoașterea profundă a cuvântului și văzul duhovnicesc interior, pentru a determina un proroc sau un învățător mincinos în biserică. Dar dacă îi determinăm după comparație, atunci aceasta nu e deloc complicat.

În primul rând, atrageți atenția la cuvintele apostolului Pavel: *Am ajuns nebun, voi m-ați silit. Dar voi trebuia să mă lăudați; căci măcar că nu sunt nimic, totuși cu nimic n-am fost mai jos de acești apostoli așa de minunați. Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri și minuni care au fost făcute între voi* (2 Corinteni 12:11, 12).

Aceste semne aparțin apostolilor. Fraza folosită aici - nu este semne ale credinciosului sau semne ale creștinului, ci semne ale apostolului.

Domnul Isus Hristos a chemat doisprezece bărbați, și i-a numit apostoli. Desigur că el avea un grup de ucenici mai mare. În timpul slujirii lui pământești, el a trimis șaptezeci de ucenici să bunăvestească. La înviere erau deja o sută douăzeci, iar peste patruzeci de zile erau deja cincizeci (1 Corinteni 15:6). Și numai apostolilor le-au fost date aceste semne distinctive.

Noi nu putem des să facem trimiteri la Marcu 16, când vorbim de cele cinci daruri ale semnelor. În Marcu 16:14 noi trebuie să atragem o atenție deosebită la cuvintele **CELOR UNSPREZECE** și versetul cincisprezece se începe cu: **Apoi Le-a zis**. Credincios făgăduinței Sale, Domnul îi însoțea pe acești credincioși și converțiții lor cu semne și minuni în timp ce ei proclamau Noul Testament pentru prima oară.

Despre pseudoproroci noi trebuie să întrebăm următoarele:

- 1) Dacă acest om declară, că este apostol, atunci posedă el toate cinci daruri? Aceasta a fost făgăduința lui Hristos celor unsprezece, care, cu adevărat, a fost îndeplinită în cartea Faptele.
- 2) Dacă acest om declară, că este apostol, atunci posedă el toate cinci daruri? Și trec ei aceeași procedură, ca și manifestarea darurilor din cartea Faptele, cum aceasta era la apostoli. De exemplu, dacă omul afirmă, că posedă darul tămăduirii, iar pe cineva el nu-l poate tămădui sau nu-l poate tămădui în totalitate, atunci aceasta nu seamănă cu aceea, cum s-a întâmplat aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu.
- 3) Dacă acest om declară, că este apostol, se folosesc oare minunile și semnele, pentru a confirma celor care nu cunosc Noul Testament și care nu au acces la Cuvântul lui Dumnezeu în limba sa, că tot ce el spune, este adevărat? Semnele apostolice au fost date pentru confirmarea cuvintelor spuse acolo, unde nu era cuvântul spus. Cuvântul scris acum joacă rolul principal (2 Petru 1:16-21).
- 4) Dacă acest om declară, că este apostol, folosește el oare aceste daruri și semne ca mărturie pentru acei, ce cer semne sau doresc să le vadă, adică pentru iudei?

În așa mod noi îl putem încerca pe acel care se numește pe sine apostol. Înainte de a alerga la biserica voastră să-i verificați pe propovăduitorii voștri, haideți să facem o călătorie de distracție prin Biblie și vom observa ceva îndrumător din istoria Israelului.

În capitolul doisprezece a Genezei Dumnezeu l-a chemat pe omul cu numele Avram să părăsească patria și poporul său, pentru că Dumnezeu vroia să facă din el o națiune întregă. Această națiune trebuia să fie compusă din oameni neobișnuiți, separați de alte națiuni și care trebuiau să fie conduși de Dumnezeu. Lui Avram i s-a năsut Isac, iar lui Isac i s-a năsut tot un băiat, pe care l-a numit Iacov. Iacov a avut doisprezece feciori. În timpul foamei această familie s-a mutat în Egipt. Către acest timp în familie erau deja șaptezeci și șase de oameni. Ei au venit în Egipt din pricini economice, să-și umple stomacul său în timpul foamei, și nu de dragul lui Dumnezeu. În final, ei au devenit robii lui Faraon. Această familie de robi a rămas în Egipt încă câteva sute de ani. Deși erau în robie și munca era istovitoare numărul lor creștea. Ei erau deja gata să devină națiune.

În pustiu Dumnezeu l-a chemat pe Moise, care era închis în pustiu pentru patruzeci de ani. Acolo el primea lecții prin poștă, și a aflat că Dumnezeu îl poate conduce cu mâna Sa. A venit timpul și din tufarul arzând Dumnezeu i-a spus lui Moise să ceară de la Faraon eliberarea

urmașilor lui Avram, Isac și Iacov. Moise știa cât de greu e să fii păstorul oilor și nu vroia să ia asupra sa responsabilitatea pentru alte oi. De aceea el a început să polemizeze cu Dumnezeu. **Moise a răspuns și a zis: Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: „Nu ți s-a arătat Domnul!”?** (Exodul 4:1). Problema consta în următoarele. Dumnezeu a trimis un om să-i spună cuvintele Lui seminției lui Israel, iar trimisul se temea, că ei nu vor crede cuvintelor. Noi citim despre minunea, făcută cu puterea lui Dumnezeu și cu mâinile omenești: **Domnul i-a zis: „Ce ai în mână?” El i-a răspuns: „Un toiag”. Domnul i-a zis: „Aruncă-l la pământ”. El l-a aruncat la pământ și toiagul s-a prefăcut în șarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna și apucă-l de coadă”. El a întins mâna și l-a apucat; și șarpele s-a prefăcut iarăși în toiag în mâna lui. „Iată”, a zis Domnul, „ce vei face, ca să creadă, că ți s-a arătat Domnul, Dumnezeul părinților lor; Dumnezeul lui Avram, Dumnezeul lui Isac și Dumnezeul lui Iacov”. (Exodul 4:2-5).**

Până la acest timp n-a fost nimic asemănător. Dumnezeu i-a promis lui Avram, că va ridica din el o națiune. Acum El își îndeplinea făgăduința. Dar scripturi nu erau, și cum iudeii puteau fi încrezuți în aceea, că acest trimis le spune adevărul? Moise făcea minuni în ochii lor, una dintre care era RIDICAREA ȘARPELUI. **Domnul i-a mai zis: „Bagă-ți mâna în sân”. El și-a băgat mâna în sân; apoi a scos-o, și iată că mâna i se acoperise de lepră și se făcuse albă ca zăpada. Domnul a zis: „Bagă-ți din nou mâna în sân; apoi a scos-o din sân; și iată că mâna se făcuse iarăși cum era carnea lui”** (Exodul 4:6-7).

Prima menționare despre tămăduirea din Biblie de asemenea este legată de acest trimis. În ochii lor el a fost infectat și s-a tămăduit. Aceasta este prima înscriere în istoria Bibliei. OMUL S-A TĂMĂDUIT. Cum numește Duhul Sfânt aceste minuni? **„Dacă nu te vor crede” a zis Domnul, „și nu vor asculta de glasul celui dintâi semn, vor crede glasul celui de-al doilea semn. Dacă nu vor crede nici aceste două semne și nu vor asculta de glasul tău, să iei apă din râu și s-o torni pe pământ; și apa pe care o vei lua din râu se va preface în sânge pe pământ** (Exodul 4:8-9). Încă inițial Israelul avea Cuvântul lui Dumnezeu, spus solului lui Dumnezeu, confirmat de capacitatea solului de a face SEMNE, MINUNI ȘI TĂMĂDUIRI. De aceea iudeii cer semne. Israelienii nu uitau niciodată despre aceea, cum s-a început umblarea lor cu Dumnezeu, spre deosebire de biserică, care a uitat, că s-a început ea în Duhul, și a încercat să devină perfectă cu ajutorul firii. Iudeii pentru nimic nu și-ar fi schimbat direcția sa fără o indicație specială pentru aceasta prin semne, minuni și tămăduiri. Mai departe citim, că Iudeii au fost răscumpărați cu sângele Mielului, ca națiune (Paștele), eliberați din robie (1 Corinteni 10:2) și au mers spre pământul făgăduit. În timpul acestei călătorii Moise moare. Aceasta a fost o ceremonie modestă. La ea au fost prezenți numai Dumnezeu, Mihail și Satana (eu nu vă voi spune, unde este spus despre aceasta. Iosua l-a succedat pe Moise.

Semnele, minunile și tămăduirile continuau și în timpul slujiri lui Iosua. Dar cum numai a murit ultimul om din această generație, transmitând toiagul său conducerii altei generații, semnele, minunile și tămăduirile au încetat.

Poporul lui Israel a intrat pe pământul făgăduit. Ei au alungat dușmanul. Ei au construit case și s-au așezat cu traiul acolo. În perioada Împăraților, lui Samuel, Saul, David și Solomon Dumnezeu lucra într-un mod măreț, deoarece aproape pe parcursul a cinci secole nici unui om nu i-a fost dată puterea semnelor, minunilor și tămăduirilor. Acești oameni se găseau sub legea, care le-a fost dată lor pe Muntele Sinai. Ei trăiau și ființau sub lege. Dumnezeu le-a dat lor sfințenia pentru îndeplinirea jertfirilor prescrise și pentru învățarea regulamentelor. El le-a dat cărturari, ca ei să păstreze înscrierile Lui.

Timpul trecea, iar poporul se ducea tot mai departe și mai departe de ascultarea legii. Destrăbălarea se intensifica cu fiecare generație nouă tot mai mult și mai mult. Nelegiuirile

feciorilor lui Ilie îndepărtau binecuvântările Domnului. Saul a uzurpat poziția preotului și a primit consultație la o vrăjitoare. Apoi soțiile lui Solomon au atras inima lui Solomon spre zeii falși, viteza căderii națiunii s-a mărit odată cu divizarea împărăției în timpul lui Ieroboam și Reboam. Lectura prorocilor arată, că acești oameni în totalitate ignorau legea Domnului. Totul era atât de rău, că împăratul Osea a găsit întâmplător copia acestei legi în timpul curățeniei camerelor din spate a curții. Când el a întrebat de la slugile lui, ce era aceasta nimeni nu știa. Atât de tare s-au îndepărtat acești oameni de testamentul, pe care ei l-au încheiat cu Dumnezeuul său, Iahve.

De aceea Dumnezeu a decis să-și schimbe atitudinea Sa cu Israel. Dumnezeu a încetat să mai comunice cu poporul Său direct, și a început să comunice cu ei prin proroci, ca cu violatorii legii. Această schimbare este recunoscută de Domnul Isus Hristos. ***Căci până la Ioan au prorocit toți Prorocii și Legea*** (Matei 11:13). ***Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.*** (Matei 5:17). ***În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii*** (Matei 22:40).

De unde acești iudei renegați să știe, că după cinci veacuri de comunicare cu ei, Dumnezeu a schimbat această comunicare? Ilie a venit cu ceva așa, ce încă nimeni n-a văzut după moartea generației lui Iosua: semne, minuni și tămăduiri. Ilie făcea aceste semne înaintea Israelului pentru ca ei să știe, că el este trimisul Domnului și că acum Dumnezeu se adresa la ei, și nu prin legea, pe care ei n-o respectau. Dumnezeu acum se adresa la ei ca la violatorii legii prin proroci. Altfel prorocii nu le-ar fi putut demonstra, că Dumnezeu și-a schimbat atitudinea Sa față de ei. Ei au căzut încât nu mai puteau fi recunoscuți, dar nimeni dintre ei nu încercau să infirme semnele lui Ilie și ale prorocilor. Dacă lor și le spuneau ceva prorocii, atunci acest popor cerea semne pentru confirmarea acestor cuvinte.

Pe muntele Schimbării la Față cu Isus erau încă doi oameni, cu care El discuta despre moartea Sa din Ierusalim. Aceștia doi erau Moise, legiuitorul și Ilie, primul dintre proroci. Ce se mărturisește despre această perioadă de comunicare. ***Odinioară în Israel, când se ducea cineva să întrebe pe Dumnezeu, zicea: „Haidem să mergem să văzător”.*** ***Căci acela care se numește astăzi proroc, se numea odinioară văzător.*** (1 Samuel 9:9). Adică proroci ei au început a se numi începând de la Ilie.

N-are sens să se enumere aici toate isprăvile lui Ilie. Cariera lui s-a început cu o ascensiune rapidă. Istoria cunoscută cu muntele Carmil și sfinții Vaal, când Dumnezeu a demonstrat că Ilie era trimisul lui Dumnezeu. Și s-a sfârșit cu punctul maxim al carierei lui pe car, dar a fost luat în ceruri. Iar Elisei a primit o porție dublă de putere pentru a face semne, minuni și tămăduiri. La sfârșitul acestei generații, spre sfârșitul epocii prorocilor semnele s-au terminat. Biblia mai mult nu povestește despre nimeni, care ar face semne. Dumnezeu făcea minuni în fiecare zi, dar El nu și-a schimbat maniera comunicării Sale cu Israel.

Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală (Luca 16:16)

Dar iată că a venit timpul pentru noul absolut. Domnul Isus Hristos. Prin El acum omul putea intra în împărăția lui Dumnezeu. Această metodă nu se întemeia pe legi sau proroci, ea se baza pe credința în cele propovăduite despre Isus Hristos. Domnul a devenit Hristosul Evangheliei, el avea semnele, minunile și tămăduirile. Și aceasta nu era o coincidență simplă. Iudeii l-au prins pe Mesia și l-au răstignit. El a înviat a treia zi. Prin predica despre cruce și nașterea din nou a apărut Noul Testament. Vestea acum consta în următoarele: ***Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta*** (Faptele 16:31). Acum trebuia de încrezut nu jertfirilor legii, ci sângelui perfect vărsat al Mielului lui Dumnezeu. Crezând, noi nu trebuie să respectăm sărbătorile, care erau umbra evenimentelor, ce au avut loc odată cu venirea lui Hristos. Noi ne adunăm în timpul cinei Domnului, pentru a participa la amintirea despre trupul Lui frânt și sângele vărsat, care a curățit păcatele noastre.

Înainte de înălțarea Sa Domnul dă făgăduința, despre care noi cu voi am vorbit foarte mult în Marcu 16. După Moise și lege semnele au continuat încă o generație până la dispariția lor. Lectura atentă a Faptelor și epistolelor lui Pavel arată, că mai spre sfârșitul generației apostolice semnele erau pe prag la intrare. Lista darurilor în epistola către Efeseni nici nu enumeră darurile semnelor. Cartea finală a canonului scripturilor, scrisă la sfârșitul generației apostolice, în capitolul doi avertizează, că în biserici vor apărea oameni, care se vor numi pe sine apostoli, dar la verificare ei se dovedesc a fi mincinoși (Apocalipsa 2:2). Vestea bună la ziua de astăzi este una și aceeași atât pentru Iudeu, cât și pentru Grec: ***Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta*** (Faptele 16:31).

Se pot cerceta volume întregi ale istoriei bisericii, încercând a găsi întoarcerea acestor daruri. Dar căutările vor fi zadarnice. Începând cu perioada cărmuirii lui Constantin până la epoca bisericii Filadelfia, biserica propovăduia o singură evanghelie. Conform Bibliei următoare veste nouă pentru națiunea lui Israel va fi o veste falsă de la un împărat fals, pseudohristos. El va aduce o împărăție falsă în această lume și prigoniri mari, nimicirea aproape completă a urmașilor lui Avram. Următorul pas în comunicarea cu Dumnezeu cu națiunea lui Israel este marea rătăcire a lui Israel (2 Tesaloniceni 2:11). Ei vor fi mințiți și vor crede în aceea, că pseudohristosul este adevăratul Mesia.

Această mare rătăcire trebuie să găsească alimentarea sa în IMITAȚIA semnelor și în semnele, minunile și tămăduirile FALSE pentru însoțirea acestei minciuni și a vestei false. În această epocă nu e de mirare, că mișcarea s-a început în California și în Canzas, în care și-a primit lumina sa (Corinteni 11:14) femeile propovăduitorului (1 Corinteni 14:34), chemată să caute manifestări ale darului apostolic al semnelor. Uitați-vă la aceea, ce spun propovăduitorii astăzi în biserici, la radio și televiziune. Verificăm noi cuvintele lor cu scripturile?

Ceva trebuie să se întâmple pe acest pământ, dar conform calendarului profetic al lui Dumnezeu din Biblie, aceasta trebuie să fie ceva fals și satanic cu livrarea direct din iad.

Îi mulțămesc lui Dumnezeu, că El nu ne-a lăsat în neștiință. ***Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și străngerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră, și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să nu fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai sus de tot ce se numește „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu*** (2 Tesaloniceni 2:1-4). Acest fragment vorbește clar despre omul Antihrist. Fiecare creștin adevărat trebuie să înțeleagă acest fragment numai în asemenea mod. Din aceste versete noi vedem, că el îi va convinge pe iudei de aceea, că el este Mesia. El se va arăta pe sine Dumnezeu și se instaura în templu ca Dumnezeu. Domnul Isus Hristos niciodată n-a demonstrat aceasta. Atunci cum fiul pierzării atât de simplu va putea minți o națiune întregă a Israelului?

Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi? Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgelile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire, să fie osândiți (2 Tesaloniceni 2:5-12).

El va amăgi și va ademini evreii și milioane de alți oameni prin puterea sa de a face semne, minuni și tămăduiri. Citiți fragmentul cu atenție și observați, că aceste semne sunt făcute de mâna Satanei.

Când noi privim la lumea religioasă astăzi, care este umplută de această mișcare a semnelor și minunilor, noi înțelegem, că ziua lui Hristos este aproape. Catolicii romani, metodiștii, biserica anglicană, biserica presbiterilor, cincizeciștii, Biserica lui Dumnezeu, Biserica lui Hristos, bisericile harismatice a tuturor căilor și direcțiilor pun un accent enorm pe semne și minuni. Ei au doctrine aproape identice. Proveniența istorică a acestor biserici le-a dat lor temeiul general pentru unire.

Dar cu cât mai departe ei se îndepărtează de autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, și cu cât mai mult transformă ei experiența sa duhovnicească în ghid prin viață, cu atât mai mică importanță capătă pozițiile lui teologice. Toate deosebirile teologice sunt puse de o parte nu pentru unirea într-o credință comună sub Domnul Isus Hristos, dar pentru uniunea ecumenică, întemeiată pe experiența de viață a sa.

Iată vă dau câteva exemple, pentru a vă demonstra că Satana este capabil să-i înzestreze pe complicii lui cu putere pentru înfăptuirea supranaturalului. ***Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este Duhul Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum.*** (1 Ioan 4:1-3).

În ultimele zile va fi o singură biserică mondială. Această biserică nu va fi chemată de Dumnezeu, și chemată în Numele Lui. Ea va fi alcătuită din bărbați și femei, care cheamă Numele lui Hristos, dar ale căror inimi vor fi departe de El. Această biserică mondială va căuta pe cineva, înzestrat cu putere, pentru ca el să poată da pace pământului. Ei îl vor recunoaște pe acest om drept al său, pentru că el va poseda darul semnelor apostolului.

Lumea religioasă deja va fi gata să-l întâlnească pe acest om al păcatului cu pâine și sare încă înainte ca el să vină. Calea lui va fi pregătită de slujitorii, care îndrumă oamenii în aceea, că semnele, minunile și tămăduirile pot fi numai de la Dumnezeu. Biblia ne avertizează despre acești apostoli mincinoși. Noi știm, că trăim ultimele zile, pentru că au apărut mulți pretendenți la postul de apostol, care fac semnele apostolilor. Dar îndeplinirea acestor semne nu se fac conform scripturilor.

În scriptură se spune, că duhul antihristului și mulți complici ai antihristului deja sunt în lume și ei nu pierd timpul. În Biblie este spus că ei vor acționa ca slujitori ai neprihănirii, care atrag spre sine ucenici cu ajutorul capacității de a face semne, minuni și tămăduiri, date apostolilor de către Dumnezeu.

Aceste semne și minuni, făcute de Dumnezeu, au fost numai de trei ori în istorie: legea, Moise, începutul timpului prorocilor, Ilie; evanghelia harului, Isus Hristos. În fiecare din aceste trei cazuri semnele durau o singură generație, apoi ele se sfârșeau. Mișcarea semnelor, minunilor și tămăduirilor se găsesc în plina sa putere a ademenirii puternice, pe care o va oferi această lume antihristului pe o farfurioară cu bordură de aur.

Mai este o perioadă biblică de timp a manifestării darurilor semnelor: perioada marelui necaz. Biblia spune despre doi martori, în care se vor manifesta puterile lui Moise și Ilie. Aceasta nu este o infiltrare nouă a darurilor, ci întoarcerea a doi bărbați deja înzestrați.

Foarte mult se vorbește astăzi despre antihrist. Seminarele despre guvernul mondial, filmele despre semnele fiarei, cărțile cu tălmăcirea Bibliei, bazate pe istorii din ziare etc., etc. se ocupă de scoaterea banilor. Cu toate acestea din aspectul lumii religioase scapă elementul cheie al răsării puterii antihristului.

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo, că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei (Apocalipsa 13:11-15).

Duhul Sfânt dă aici ilustrarea apostolului Ioan. Această ilustrare a fost înscrisă aproximativ 2000 de ani în urmă. Nu se poate ca noi să fim mințiți astăzi de aceea, că în surplusul de semne, minuni și tămăduiri din ultimele zile este implicat Dumnezeu. Cum s-a vorbit anterior, întotdeauna s-a putut falsifica (imita) lucrul lui Dumnezeu. Dar astăzi noi am atins un asemenea punct, când oamenii deja nu mai pot deosebi binele de rău, lumina de întuneric, lucrul lui Dumnezeu de puterea făcătoare de minuni a fiarei.

Biblia Sfântă este o verigă binecuvântată care leagă trupul lui Hristos cu standardul lui credincios pentru credință și viață. Iar veriga, care leagă această lume, oamenii religioși, creștinii nominali în aceste ultime zile cu atributele semnului, minunii sau tămăduirii, este veriga dumnezeului acestei lumi. Acest dumnezeu nu degeaba este scris cu litere mici. Aceasta nu e pur și simplu o greșală tipografică. Sunt foarte mulți oameni care se închină puterii supreme. Unii apelează la un dumnezeu necunoscut. Alții se închină idolilor, strămoșilor lor, prorocului sau geniului politic. Sunt oameni, care nu pot determina, în ce cred ei. Și, în sfârșit, în această generație noi avem de-a face cu oameni de religie (credință) comună, care și-au întemeiat unitatea lor pe semne, minuni și tămăduiri.

Scena este gata pentru prezentare. Decorurile sunt aranjate la locurile lor. Actorii și-au învățat rolurile și ieșirile. Cea mai mare parte a spectatorilor deja s-a adunat. Atmosfera în aer s-a încins de așteptare. În orice secundă va suna trâmbița, cortina se va deschide, și pe scenă va ieși antihristul în persoană. Acei, care n-au fost ademeniți, în acest moment vor admira întâlnirea cu Domnul Isus Hristos în aer. Amin!